

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
தஞ்சம் அடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

(எம்பெருமானார் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ பாஷ்யம்

(நான்காம் அத்யாயம்)

இதன்

வடமொழி மூலமும்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

நான்காம் அத்யாயம் – பல அத்யாயம்

குறிப்பு - ப்ரஹ்மத்தை அடையும் ஸாதனமான வித்யாநுப உபாஸனம் கடந்த அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டது. அந்த வித்யையின் ஸ்வரூபம் ஆராயப்பட்டு, அதன் பலன் இங்கு விளக்கப்படுகிறது. இதில் உள்ள நான்கு பாதங்கள் பின்வருமாறு:

- ஆவ்ருத்தி பாதம் - உபாஸகனின் கடைசி சரீரத்தில் புண்யபாவங்கள் ஒட்டுவதில்லை என்பதும், பக்தியும் ஆராயப்படுகின்றன.
- உத்க்ராந்தி பாதம் - முக்தி பெறும் ஜீவன் சரீரத்திலிருந்து எவ்விதம் கிளம்புகிறான் என்பது ஆராயப்படுகிறது.
- கதி பாதம் - சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பிய ஜீவன் பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவதாகிய வித்யாபலம் கூறப்படுகிறது.
- முக்தி பாதம் - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த முக்தன் பெறும் ஐச்வர்யம் கூறப்படுகிறது.

முதல் பாதம் - ஆவ்ருத்தி பாதம்

அதிகரணம் - 1 - ஆவ்ருத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆயுள் முடியும்வரை உபாஸனத்தைப் பலமுறை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட உள்ளது.

4-1-1 ஆவ்ருத்தி: அஸக்ருத் உபதேசாத்

பொருள் - எம்பெருமானைக் குறித்த அறிவு என்பதே பலமுறை சிந்திக்கப்பட வேண்டிய த்யானமாகும். இப்படியே உபதேசிக்கப்பட்டன.

மூலம் - तृतीयेऽध्याये साधनैः सह विद्या चिन्तिता । अथेदानीं विद्यास्वरूपविशोधनपूर्वकं विद्याफलं चिन्त्यते । तत्र "ब्रह्मविदापनोति परम्", "तमेवं विदित्वाऽति मृत्युमेति", "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति", "यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णम्" इत्यादि वेदान्तवाक्येषु ब्रह्मप्राप्ति साधनतया विहितं वेदनं किं सकृत्कृतमेव शास्त्रार्थः? उत असकृदावृत्तमिति संशयः ।

விஷயம் - கடந்த அத்யாயத்தில் மோக்ஷ ஸாதனமான ப்ரஹ்மவித்யை மற்றும் அதன் அங்கங்கள் ஆகியவை ஆராயப்பட்டன. இந்த அத்யாயத்தில் அந்த வித்யையின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து, அதன் பின்னர் அந்த வித்யையின் பலன் பற்றியும் ஆராயப்பட உள்ளது.

சந்தேகம் - கீழே உள்ள பல வேத வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தை அடைவது பற்றிய வேதனங்கள் (அறிந்து கொள்ளும் செயல்) ஒருமுறை அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் போதுமானதா அல்லது பல தடவை செய்யவேண்டுமா?

- தைத்திரீயம் (2-1) - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - தமேவ விதித்வாதி ம்ருத்யுமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் மட்டுமே மரணத்தைக் கடந்து செல்கிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் - பொன்றிறமான ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன்.

மூலம் - किं युक्तम्? सकृत्कृतमिति; "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इति वेदनमात्रस्यैव विधानाद् असकृदावृत्तौ प्रमाणाभावात् । न चावधातादिवत् वेदनस्य ब्रह्मापरोक्ष्यं प्रति दृष्टोपायत्वात् यावत्कार्यमावृत्तिरिति शक्यं वक्तुम्, वेदनस्य धृष्टोपायत्वाभावात् । ज्योतिष्ठोमादिकर्माणि वेदान्तविहितं च वेदनं परमपुरुषाराधनरूपम्, आराधिताच्च परमपुरुषात् धर्मार्थकामोक्षाख्यपुरुषार्थावाप्तिरिति हि, "फलमत उपपत्तेः" इत्यत्र प्रतिपादितम् । अतो ज्यातिष्ठोमादिवत् यथाशब्दं सकृत्कृतमेव शास्त्रार्थः

பூர்வபக்ஷம் - ஒருமுறை அறிந்து கொண்டாலே போதுமானது, ஏன்? பலமுறை அறிய வேண்டும் என்பதற்கான ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லை. இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - என்பதன் மூலம் அறியலாம். உமியானது நீங்கும்வரை நெல்லைக் குத்திக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்ற நியாயம் போன்று, இங்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காணும் வரையில் அதனைக் குறித்து அறிந்தபடியே இருக்க வேண்டும் என்ற வாதம் செய்வது சரியல்ல. இதன் காரணம், நேரடியாகக் காண்பதற்கு உதவும் உபாயமாக வேதாந்தங்களின் தன்மை இல்லை. ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற கர்மங்கள் மற்றும் வேதனம் போன்று வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டவைகள் முதலானவை அனைத்தும் பகவத் ஆராதனமாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும்; இத்தகைய ஆராதனை மூலம் மனமகிழ்ச்சி அடையும் எம்பெருமான் பலவிதமான புருஷார்த்தங்கள், தர்மம், காமம், அர்த்தம் மற்றும் மோக்ஷங்களைப் பலனாக அளிக்கிறான். இப்படியாக அல்லவோ ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-2-37) - பலமத உபபத்தே - என்று கூறியது? ஆகவே ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றவற்றை எவ்விதம் ஒருமுறை மட்டுமே அனுஷ்டிக்கிறோமோ அது போன்று, வேதனம் போன்றவற்றையும் (ப்ரஹ்மத்தை அறிதல்) ஒருமுறை அனுஷ்டித்தாலே போதுமானது.

மூலம் - इति प्राप्ते प्रचक्ष्महे - आवृत्तिरसकृत् - इति । असकृदावृत्तमेव वेदनं शास्त्रार्थः । कुतः? उपदेशात् - ध्यानोपासन पर्यायेण वेदनशब्देनोपदेशात् । तत्पर्यायत्वं च विद्युपास्तिध्यायतीनामेकस्मिन् विषये वेदनोपदेशपरवाक्येषु प्रयोगादवगम्यते । तथा हि "माने ब्रह्मेत्युपासीत" इत्युपासिनोपक्रान्तोऽर्थः, "भाति ना तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद" इति विदिनोपसंहियते, तथा "यस्तद्वेद यत्स वेद स मयैतदुक्तः" इत्युपक्रमे विदिनोक्तं रैकस्य ज्ञानम्, "अनु म एतां भगवोदेवतां शाधि यां देवतामुपास्से" इत्युपासिनोपसंहियते । तथा, "ब्रह्मविदाप्रोति परम्" इत्यादिवाक्यसमानार्थेषु वाक्येषु, "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः", "ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमानः" इत्यादिषु ध्यायतिना वेदनमभिधीयते । ध्यानं च चिन्तनम् । चिन्तनं च स्मृतिसन्ततिरूपम्; न स्मृतिमात्रम् । उपास्तिरपि तदेकार्थः; एकाग्रचित्तवृत्तिनैरन्तर्ये प्रयोगदर्शनात् । तदुभयैकार्थ्यात् असकृदावृत्तसन्ततस्मृतिरिह, "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति", "ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः" इत्यादिषु वेदनादिशब्दैरभिधीयत इति निश्चीयते ॥ १ ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. மோக்ஷ ஸாதனமாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் ப்ரஹ்ம ஞானம் என்பது பலமுறை அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதே ஆகும். ஏன்? இப்படியே கூறப்பட்டுள்ளது. த்யானம், உபாஸனம் ஆகியவற்றுடன் ஒத்த பொருள் கொண்டதாகவே வேதனம் என்பதும் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் ஒத்த பொருள் கொண்டதாக வேதனம் உள்ளது என்பதை, உபாஸ்தி மற்றும் த்யாயதி போன்ற பதங்கள் மூலம் வேதனம் உணர்த்தப்படுவதன் வாயிலாக அறியலாம். இந்த வரிகள் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-18-1) - மநோ ப்ரஹ்ம இதி உபாஸீத - மனதை ப்ரஹ்மமாகவே உபாஸிக்கவேண்டும் - என்று தொடங்கியதில் காணலாம் (இங்கு உள்ள உபாஸனை என்ற பதம் காண்க). இந்தப் பகுதி சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-18-3) - பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யசஸ ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸேந ய ஏவம் வேத - யார் இப்படி அறிந்து கொள்கிறானோ அவன் ப்ரஹ்மதேஜஸ் அடைகிறான் - என்று முடிகிறது (இங்கு இறுதியில் வேதன சப்தம் காண்க). மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-1-4) - யஸ்தத்வேத யத் ஸ வேத ஸமயைதத் உக்த: - ரைக்வர் ஏதனை அறிகிறாரோ அதனையே மற்றும் உள்ள அனைவரும் அறிகின்றனர் - என்று தொடங்கப்பட்ட வரியில், வேதன சப்தம் உள்ளது. இந்தப் பகுதியானது முடியும் இடத்தில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-2-2) - அநும ஏதாம் பகவோ தே வதாம் சாதியாம் தேவதாம் உபாஸஸே - மூத்தவரே! எந்த தேவதையை நீவிர் உபாஸனை செய்கின்றீர்களோ அதனை எனக்கும் உபதேசிக்கவேண்டும் - என்று, உபாஸனை பதம் கொண்டு முடிக்கப்பட்டது காண்க. மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம், வேதனம் என்பது த்யானம் என்பதை அறிக:

- தைத்திரீயம் (2-1) - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - ஆத்மா வா அரே த்ருஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - உயர்ந்த அந்தப் பரமாத்மாவே காணப்படவேண்டியது, த்யானிக்கப்படவேண்டியது, எண்ணப்படவேண்டியது ஆகும்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-8) - ததஸ்து தம் பச்யதே நிஷ்கலம் த்யாயமாந: - த்யானத்தில் உள்ளவன் அவனைக் காண்கிறான்.

த்யானம் என்பது இடைவிடாமல் நினைத்தபடி இருக்கும் நிலை ஆகும். த்யானம் என்பது வெறும் நினைவு மட்டும் அல்ல. உபாஸனை என்பதும் இது போன்ற தன்மையே ஆகும். மனமானது ஒரே சிந்தனையில் நிலை நிற்பதே உபாஸனை என்று கூறப்படுவதைக் காணலாம். ஆக இந்த இரண்டும் ஒரே பொருள்களைக் கொண்டவையாக உள்ளன.

எனவே வேதனம் என்பது இவற்றைப் போன்று விடாமல் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது. இதனையே கீழே உள்ள வரிகள் உணர்த்துகின்றன:

- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் அதனையே அடைகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-8) - ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை: - அதனை அறிந்தவன் அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான்.

4-1-2 லிங்காத் ச

பொருள் - இதனை ஸ்ம்ருதியிலும் காணலாம்

மூலம் - लिङ्गं - स्मृतिः । स्मृतेश्चायमर्थोऽवगम्यते । स्मर्यते हि मोक्षसाधनभूतं वेदनं स्मृतिसन्ततिरूपम्, "तद्रूपप्रत्यये चैका सन्ततिश्चान्यनिस्स्पृहा । तद् द्यानं प्रथमैः षड्भिरङ्गैर्निष्पाद्यते तथा" इति । तस्मादसकृदावृत्तमेव वेदनं शास्त्रार्थः ॥२॥

ஸித்தாந்தம் - லிங்கம் என்பது ஸ்ம்ருதியைக் குறிக்கும் (லிங்கம் என்பது அனுமானம் என்பதாகும். ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு ச்ருதியை அனுமானம் செய்வதால், ஸ்ம்ருதியானது லிங்கம் எனப்படும்). ப்ரஹ்ம வித்யை பலமுறை செய்யப்பட வேண்டியது என்பதை ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது. மோசஷ ஸாதனமான வேதனம் என்பது, இடைவிடாமல் நினைப்பது போன்றதே என்பதை ஸ்ம்ருதியில் காணலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (6-7-91) தத்ரூப ப்ரத்யயே சைகா ஸந்ததிச் சாந்ய நிஸ்ஸ்ப்ருஹா தத் த்யாநம் ப்ரதமை: ஷட்பி: அங்கை: நிஷ்பாத்யதே ததா - தாரணை மூலம் கிட்டுகின்ற ப்ரஹ்மத்தின் திருமேனி குறித்த ஞானம் என்பதில், வேறுவிதமான அறிவு கலக்காமல் ஒரே எண்ணமாக இருத்தல் என்பது த்யானம் எனப்படுகிறது. அது, இதற்கு முன்பாக உள்ள யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம் மற்றும் தாரணை ஆகிய ஆறு அங்கங்களாக ஏற்படுகிறது என்றது. ஆகவே வேதனம் என்பது ஒருமுறை அல்லாமல், பலமுறை செய்யப்பட வேண்டியது என்றாகிறது.

ஆவ்ருத்த்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 2- ஆத்மத்வோபாஸநாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தன்னுடைய ஆத்மாவாகவே ப்ரஹ்மத்தை உபாஸகன் உபாஸிக்கவேண்டும் என்பது கூறப்பட உள்ளது.

4-1-3 ஆத்மேதி து உபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச

பொருள் - ஆத்மாவாகவே, காரணம் இப்படியாகவே அறிகிறார்கள், இப்படியே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

மூலம் - इदमिदानीं चिन्त्यते - किमुपास्यं ब्रह्मोपादितुरन्यत्वेनोपास्यम्? उतोपासितुरात्मत्वेनेति । किं युक्तम्? अन्यत्वेनेति । कुतः? उपासितुः प्रत्यगात्मनोऽर्थान्तरत्वात् ब्रह्मणः । अर्थान्तरत्वं च "अधिकं तु भेदनिर्देशात्", "अधिकोपदेशात्", "नेतरोऽनुपपत्तेः" इत्यादिषूपपादितम् । यथावस्थितञ्च ब्रह्म उपास्यम्, अयथोपासने हि ब्रह्मप्राप्तिरप्ययथाभूता स्यात् । "यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति" इति न्यायात् । अतोऽन्यत्वेनोपास्यमिति ॥

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மவித்யை கூறப்பட்டது. இந்த அதிகரணத்தில் உபாஸனைப் பொருளான ப்ரஹ்மம் உபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருள் என்று உபாஸிக்கப்பட வேண்டுமா அல்லது உபாஸகனின் ஆத்மா என்று உபாஸிக்கப்பட வேண்டுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

பூர்வபக்டம் - உபாஸிப்பவனைப் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும். இதன் காரணம், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உபாஸிக்கின்ற ஜீவாத்மா வேறுபட்டவன் அல்லவா? இவ்விதம் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்ட பொருள் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-1-22) - அதிகம் து பேத நிர்தேசாத் - வேறுபட்டது.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-4-8) - அதிகோபதேசாத் - அதிகமான உபதேசம் உள்ளதால் (ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது).
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-14) - நேதரோநுபபத்தே:

மேலும் ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படும்போது, உள்ளது உள்ளபடியே உபாஸிக்கப்பட வேண்டும். விபரீதமாக உபாஸிக்க நேர்ந்தால், ப்ரஹ்மத்தை அடைவது என்பது ஸித்திக்காது. இத்தகைய தத்க்ரது நியாயத்தை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - யதா க்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி - இந்த உலகில் எவ்விதம் உபாஸிக்கின்றானோ அது போன்றே அங்கும் அனுபவிக்கிறான் - என்றது காண்க. ஆக ப்ரஹ்மத்தை வேறுபட்ட பொருளாகவே எண்ணி உபாஸனை செய்யவேண்டும்.

மூலம் - एवं प्राप्तेऽभिधीयते - आत्मेति तु - इति । तुशब्दोऽवधारणे । उपासितुरात्मेत्येवोपास्यम् । उपासिता प्रत्यगात्मा स्वशरीरस्य स्वयं यथा आत्मा; तथा स्वात्मनोऽपि परं ब्रह्माऽऽत्मेति आत्मेत्येवोपासीतेत्यर्थः । कुत? एवं ह्युपगच्छन्ति पूर्वं उपासितारः, "त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसि" इति । उपासितुरर्थान्तरभूतं ब्रह्म उपासितारोऽहमिति कथमभ्युपगच्छन्तीत्यत्राह - "ग्राहयन्ति श इति । इममर्थमविरुद्धमुपासितुन् "ग्राहयन्ति" शास्त्राणि - तान् प्रत्युपपादयन्तीत्यर्थः । "य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरः, यमात्मा न वेद, यस्याऽऽत्मा शरीरं, य आत्मानमन्तरे यमयति, स त आत्माऽरन्तर्याम्यमृतः" इति; तथा, "सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः । एतदात्म्यमिदं सर्वम्", "सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति" इति च - सर्वस्य चिदचिद्वस्तुनः तज्जत्वात् तल्लत्वात् तदनत्वात् तन्नियाम्यत्वात् तच्छरीरत्वाच्च सर्वस्यायमात्मा । अतः स त आत्मा । अतो यथा प्रत्यगात्मनः स्वशरीरं प्रति आत्मत्वात् "देवोऽहं" मनुष्योऽहम् इत्यनुसन्धानम् - तथा प्रत्यगात्मनोऽप्यात्मत्वात्परमात्मनः तस्याप्यहमित्येवानुसन्धानं युक्तम् इति । एवं शास्त्रैरुपपादितं सर्वबुद्धीनां ब्रह्मैकनिष्ठत्वेन सर्वशब्दानां ब्रह्मैकनिष्ठत्वमभ्युपगच्छन्तः "त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसि भगवो देवते" इति व्यतिकरेणोक्तवन्तः । एवं च, "अथ योऽन्यां देवतामुपास्ते अन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद", "अकृत्स्नो ह्येषः..... आत्मेत्येवोपासीत", "सर्वं तं परादात्, योऽन्यत्राऽऽत्मनः सर्वं वेद" इत्यात्मत्वाननुसन्धाननिषेधः, "पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा" इति पृथक्त्वानुसन्धानविधानं चाविरुद्धम् । अहमिति स्वात्मतयाऽनुसन्धानादन्यत्वानुसन्धानविषेधो रक्षितः । स्वशरीरात् स्वात्मनोऽधिकत्वानुसन्धानवत् स्वात्मनोऽपि परमात्मनोऽधिकत्वानुसन्धानात् पृथक्त्वानुसन्धानविधानं च रक्षितम् । अधिकस्य ब्रह्मणः प्रत्यगात्मन आत्मत्वात् तस्य च

ब्रह्मशरीरत्वात् निषेधवाक्ये, "अकृत्स्नो ह्येषः" इत्युक्तम् । अत उपासितुरात्मत्वेन ब्रह्म उपास्यमिति स्थितम् ॥३॥

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற சப்தம் "ஏவ" என்ற பொருளில் படிக்கப்பட்டது. அதாவது, "உபாஸகனின் ஆத்மாவாக மட்டுமே" ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும். உபாஸிப்பவனாக ஜீவாத்மா (ப்ரத்யகாத்மா) எவ்விதம் தனது சரீரத்திற்குத் தான் ஆத்மாவாக உள்ளானோ அது போன்று, பரமாத்மாவானவன் அந்த ஜீவாத்மாவின் ஆத்மாவாக உள்ளான் (அதாவது தன் சரீரத்திற்குத் தான் எவ்விதம் ஆத்மாவாக உள்ளதாக ஜீவாத்மா எண்ணுகிறானோ அது போன்றே தனது ஆத்மாவாக, தன்னைச் சரீரமாகக் கொண்டு பரமாத்மா உள்ளான் என்று எண்ண வேண்டும்). ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மா என்றே உபாஸிக்க வேண்டும், ஏன்? இப்படியே உபாஸிப்பவர்கள் செய்துள்ளனர். இதனை - த்வம் வா அஹமஸி பகவோ தேவதே அஹம் வை த்வம் அஸி - பகவான் என்ற தேவதையே! நீயே நானாகிறேன், நானே நீயாகிறாய் - என்பதில் காணலாம்.

இங்கு ஒருகேள்வி எழலாம் - உபாஸிப்பவர்கள் தங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ப்ரஹ்மத்தை "தாங்களே அது" என்று எவ்விதம் உபாஸிக்க இயலும்? இந்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் பொருத்தமாக உள்ளன. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள பல வரிகளைச் சாஸ்த்ரங்கள் உபாஸகனைக் குறித்துக் கூறுகின்றன:

- சதபத ப்ராஹ்மணம் (14-16-7-30) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தர: யமாத்மா ந வேத யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் ய ஆத்மநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத: - யார் ஒருவன் ஆத்மாவின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்துள்ளானோ, யாரை ஆத்மா அறியாமல் உள்ளதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவின் உள்ளே புகுந்து நியமனம் செய்கிறானோ, யார் அழிவற்றவனோ அவனே உனக்கு ஆத்மாவாக உள்ள அந்தர்யாமி.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: ஐததாத்மயமிதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்திடம் உற்பத்தி ஆன பின்னர், அதனிடம் வாழ்ந்து, அதனிடமே சென்று லயித்து விடுகின்றன. இவை அனைத்துமே ஆத்மாவாகவே உள்ளன.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந் ப்ரஹ்மத்திடம் தோன்றி அதனிடமே லயித்து விடுவதாலும், அதனிடமே வாழ்வதாலும் இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

அனைத்து சேதன அசேதனங்கள் பரம்பொருளிடமிருந்து உற்பத்தி அடைவதாலும், அவனில் சென்று லயிப்பதாலும், அவனில் வாழ்வதாலும், அவனால் நியமிக்கப்படுவதாலும், அவனது சரீரமாக உள்ளதாலும், அவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்; ஆகவே அவனே உனது ஆத்மா ஆவான். ஆகவே ஜீவாத்மா எவ்விதம் தனது சரீரத்திற்குத் தான் ஆத்மாவாக உள்ளதால் “நான் தேவன், நான் மனிதன்” என்று, தன்னைச் சரீரத்துடன் ஒன்றாக எவ்விதம் எண்ணுகிறானோ, அது போன்றே ஜீவாத்மாவிற்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மாவை ஜீவாத்மா “நான்” என்று எண்ணி உபாஸனம் செய்வது பொருத்தமே ஆகும். இதனைச் சாஸ்த்ரங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. இப்படியாக அனைத்துவிதமான அறிவுகளும் ப்ரஹ்மத்திடமே சென்று சேர்வதால், அனைத்துச் சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்று சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியப்பெறுகின்றனர். இதனால்தான் – த்வாம் வா அஹமஸ்மி பகவோ தேவதே அஹம் வை த்வம் அஸி - என்று மாற்றிக் கூறினார்கள்.

மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளைக் கவனிக்க வேண்டும்:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-10) - அத யோந்யம் தேவதாமுபாஸ்தே அந்ய: அஸாவந்ய: அஸமஸ்மீதி ந ஸ தேவதே - யார் ஒருவன் தன்னைக் காட்டிலும் வேறான தேவதையை, “நான் வேறு, அது வேறு” என்று உபாஸிக்கிறானோ அவன் ஏதும் அறியாதவன் ஆகிறான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-7) - அக்ருத்ஸநோ ஹி ஏஷ: ஆத்மேத்யேவோயாஸீத - இது பூர்ணமானது அல்ல (ஜீவன்), ஆகவே பூர்ணமான ஆத்மாவை உபாஸிக்க வேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-6) - ஸர்வே தம் பராதாத்யோ அந்யத்ராத்மந: ஸர்வே வேத - ஆத்மாவைக் காட்டிலும் அனைத்தையும் வேறுபடுத்திக் காண்பவனை, மற்றவை அனைத்தும் வேறுபடுத்தித் தள்ளிவிடும்.

மேலே உள்ள வரிகள் அனைத்தும், ஆத்மாவான பரமாத்மாவை உபாஸிக்காமல் இருப்பதை நிந்திப்பதாக உள்ளன. இந்த வரிகளும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-5) - ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதம் ச மத்வா - தன்னை விட வேறுபட்டதான நியமிப்பவனை - என்று கூறும் வரியும் விரோதமான வரிகள் அல்ல (முரண்பட்ட வரிகள் அல்ல) என்று உணரவேண்டும். தன்னுடைய ஆத்மாவாக எண்ணுவதன் மூலம், வேறாக எண்ணக்கூடாது என்று கருத்து காக்கப்படுகிறது. "தன்னுடைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் தனது ஆத்மா வேறுபட்டது" என்று எண்ணுவது போன்று, "தன்னைக் காட்டிலும் பரமாத்மா வேறுபட்டவன்" என்ற எண்ணம் உண்டாவதும் இங்கு காக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மமானது ப்ரத்யகாத்மாவான ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாக உள்ளதாலும், ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக உள்ளதாலும் மறுப்பு வாக்கியத்தில் (ப்ருஹத் உபநிஷத் : 1-4-7) - அக்ருத்ஸ்நோ ஹி ஏஷ: - இது பூர்ணம் அல்லவா - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே உபாஸகனின் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மமே உபாஸனை செய்யப்படவேண்டும் என்றும், தனது ஆத்மாவாகவே எண்ணி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க வேண்டும் என்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது.

ஆத்மத்வோபாஸநாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - ப்ரதீகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மனம் முதலானவற்றை உயர்ந்த தேவதை என்று எண்ணி உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது

4-1-4 ப்ரதீகே ந ஹி ஸ:

பொருள் - ப்ரதீகங்களின் (ப்ரதீகம் என்பது மனம், சரீரம் போன்றவை ஆகும்) ஆத்ம உபாஸனம் சரியல்ல, அவை ஆத்மா அல்ல.

மூலம் - "मनो ब्रह्मेत्युपासीत", "स यो नाम ब्रह्मत्युपास्ते" इत्यादि प्रतीकोपासनेष्वप्यात्मत्वानुसन्धानं कार्यम्? उत नेति चिन्तायाम्, "मनो

ब्रह्मैत्युपासीत" इति ब्रह्मोपासनत्वसाम्यात् ब्रह्मणश्चोपासितुरात्मत्वादात्मैत्येवोपासीतेत्येवं प्राप्तेऽभिधीयते

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-11-1) - மநோ ப்ரஹ்ம இதி உபாஸீத - மனத்தை ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிப்பானாக; சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - ஸ யோ நாம ப்ரஹ்ம இதி உபாஸீதே - நாமத்தை ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிப்பவன் - என்ற வரிகள் காண்க.

சந்தேகம் - இந்த வரிகளில் உள்ளபடி மனம் முதலானவற்றை ஆத்மா என்றே உபாஸிக்க வேண்டுமா? இல்லையா?

பூர்வபக்டம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-11-1) - மநோ ப்ரஹ்ம இதி உபாஸீத - மனத்தை ப்ரஹ்மம் என்றே உபாஸிப்பானாக என்று உள்ளது. இத்தகைய ப்ரஹ்மம் உபாஸகனின் ஆத்மாவாக உள்ளதைக் கண்டோம். ஆகவே மனத்தை ஆத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்றாகிறது.

மூலம் - न प्रतीके - इति । प्रतीके नाऽऽत्मत्वानुसन्धानं कार्यं । न हि सः - न ह्युपासितुरात्मा प्रतीकः । प्रतीकोपासनेषु प्रतीक एवोपास्यः; न ब्रह्म । ब्रह्म तु तत्र दृष्टिविशेषणमात्रं । प्रतीकोपासनं हि नाम अब्रह्मणि ब्रह्मदृष्टयाऽनुसन्धानम्; तत्रोपास्यस्य प्रतीकस्योपासितुरात्मत्वाभावान्न तताऽनुसन्धेयम् ॥ ४ ॥

ஸித்தாந்தம் - ந ப்ரதீகே - மனம் முதலானவற்றில் ஆத்மாவை ஏற்றி உபாஸனை செய்வது பெருந்தாது, ஏன் என்றால் ந ஹி ஸ: - அத்தகைய மனம் போன்றவை உபாஸகனின் ஆத்மா அல்ல. அத்தகைய உபாஸனங்களில் மனம் முதலானவையே உபாஸிக்கப்படும் பொருளாக உள்ளனவே அன்றி ப்ரஹ்மம் அல்ல. இது போன்ற உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மம் என்பது த்ருஷ்டி மட்டுமே ஆகும் (அதாவது மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மம் என்னும் பார்வையைக் கொண்டிருத்தல்). ப்ரதீக உபாஸனம் என்பது ப்ரஹ்மம் அல்லாதவற்றை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி உபாஸனை செய்வதாகும். ஆகவே இந்த உபாஸனைகளில் மனம், நாமம் போன்றவையே உபாஸிக்கப்படுகின்றன. அவை ஏதும் உபாஸகனின் ஆத்மா அல்ல. எனவே அவற்றை ஆத்மாவாக எண்ணி உபாஸனை செய்தல் கூடாது.

மூலம் - नन्वत्रापि ब्रह्मैवोपास्यम्; ब्रह्मण उपास्यत्वसंभवे मन आदीनामचेतनानामल्पशक्तीनां चोपस्यत्वाश्रयणस्यान्याय्यत्वात् । अतो मन आदिदृष्टया ब्रह्मैवोपास्यमिति; अत आह

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரதீக உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்படுகிறது, மனம் முதலானவை அல்ல. காரணம் - அறிவற்றதும், அற்பமான சக்தி கொண்டதும் ஆகிய மனம் போன்றவற்றை, ப்ரஹ்மம் உள்ளபோது, உபாஸிக்கும்படி கூறுவது பொருத்தமானது அல்ல. ஆகவே ப்ரதீக உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மமே மனம் போன்றவையாக எண்ணி உபாஸிக்கப்படவேண்டும். இதற்கான பதிவை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது.

4-1-5 ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி: உத்கர்ஷாத்

பொருள் - மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பொருத்தம். காரணம் ப்ரஹ்மம் உயர்ந்தது என்பதால் (மனம் போன்றவற்றை ப்ரஹ்மமாகக் காணலாம், ஆனால் ப்ரஹ்மத்தை மனம் போன்றவையாகப் பார்க்கக்கூடாது).

மூலம் - मन आदिषु ब्रह्मदृष्टिरेव युक्ता, न ब्रह्मणि मन आदिदृष्टिः, ब्रह्मणो मन आदिभ्य उत्कर्षात्; तेषां च विपर्ययात् । उत्कृष्टे हि राजनि भृत्यदृष्टिः प्रत्यवायकरी; भृत्ये तु राजदृष्टिरभ्युदयाय ॥ ५ ॥

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மமானது மனம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்பதால், மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியை ஏற்கலாம். ஆனால் ப்ரஹ்மத்திடம் மனம் போன்றவற்றின் த்ருஷ்டி பொருந்தாது (மனம் முதலானவற்றை ப்ரஹ்மம் என்று காணலாம். ஆனால், ப்ரஹ்மத்தை மனம் போன்றவையாக எண்ணக்கூடாது). உதாரணமாக ஒரு வேலைக்காரனை அரசன் என்று புகழ்ந்தால், அவன் சில நன்மைகளை நமக்குச் செய்து தருவான். ஆனால் ஓர் அரசனை வேலைக்காரன் என்று கூறினால் தண்டனையே கிட்டும்.

ப்ரதீகாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரணம் - 4 - ஆதித்யாதிமத்யதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - உத்கீதம் போன்றவற்றில் உயர்ந்தவர்களான ஆதித்யன் முதலானவர்களை த்ருஷ்டி செய்ய வேண்டும் (அதாவது உத்கீதம் போன்றவற்றையே சூரியன் முதலான தேவர்களாகப் பார்க்கவேண்டும்) என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-6 ஆதித்யாதிமத்ய: ச அங்கே உபபத்தே:

பொருள் - உத்கீதம் போன்றவற்றில் ஆதித்யன் முதலிய த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். காரணம், அவர்களுக்கு உயர்வு உள்ளதால்.

மூலம் - "य एवासौ तपति तमुद्गीथमुपासीत" इत्यादिषु कर्माङ्गाश्रयेषु उपासनेषु संशयः - किमुद्गीथादौ कर्माङ्गे आदित्यादिदृष्टिः कर्तव्या? उतादित्यादिषु उद्गीथादि दृष्टिरिति । उत्कृष्टदृष्टिर्निकृष्टे कर्तव्येति न्यायात्, उद्गीथादीनां च फलसाधन भूतकर्माङ्गत्वेनाफलेभ्य आदित्यादिभ्यः उत्कृष्टत्वादादित्यादिषु उद्गीथादि दृष्टिः इति प्राप्तेऽभिधीयते आदित्यादिमतयश्चाङ्गे इति

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-3-1) - ய ஏவ அஸௌ தபதி தம் உத்கீதம் உபாஸீத - யார் ஒருவன் இப்படியாக ஒளிர்கிறானோ அவனையே உத்கீதமாக உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றது.

சந்தேகம் - உத்கீதத்தில் ஆதித்ய த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஆதித்யனிடத்தில் உத்கீத த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டுமா? (அதாவது சூரியன் முதலானவர்களை உத்கீதம் அவர்களே என்று எண்ணி உபாஸிக்கவேண்டுமா அல்லது உத்கீதம் முதலானவை ஆதித்யன் போன்றவர்கள் என்று எண்ணி உபாஸிக்க வேண்டுமா?)

பூர்வபகஷம் - தாழ்ந்தவனை மட்டுமே உயர்ந்தவனாகக் காணவேண்டும் அல்லாது உயர்ந்தவனைத் தாழ்ந்தவனாகக் காணக்கூடாது. இந்த விதிக்கு ஏற்றபடி சூரியனை உத்கீதமாகப் பார்க்கவேண்டும். இதன் காரணம், உத்கீதம் போன்றவையே யாகம் முதலானவற்றில் அங்கமாக இருந்து, பலனைப் பெற்றத் தருகின்றன அல்லாது சூரியன் போன்றவர்கள் அல்லர்.

மூலம் - चशब्दोऽवधारणे । क्रत्वङ्गे उद्गीथादावादित्यादिदृष्टय एव कार्याः । कुतः? उपपत्तेः -आदित्यादीनामेवोत्कृष्टत्वोपपत्तेः; आदित्यादिदेवताराधनद्वारेण हि कमर्णामपि फलसाधनत्वम् । अतस्तद् दृष्टिरुद्गीथाद्यङ्गे ॥ ६ ॥

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "ச" என்ற சொல் ஏவகாரத்தை உணர்த்துகிறது. யாகங்களின் அங்கமான உத்கீதம் போன்றவற்றையே சூரியன் முதலானவையாக உபாஸிக்கவேண்டும். இதன் காரணம் - சூரியன் முதலானவர்கள் உத்கீதம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதால் ஆகும். ஆதித்யன் முதலான தேவர்களை ஆராதிப்பதால் அல்லவோ கர்மங்கள் பலன் அளிப்பவையாக உள்ளன? (கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் மனமகிழ்ந்து பலன் அளிக்கின்றன). ஆகவே உத்கீதம் முதலானவற்றையே சூரியன் போன்றவர்களாக எண்ணவேண்டும்.

ஆதித்யாதிமத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - ஆஸீநாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அமர்ந்து கொண்டுதான் உபாஸனை செய்ய வேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-7 ஆஸீந: ஸம்பவாத்

பொருள் - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே, அப்போதுதான் கைக்கூடும்.

மூலம் - मोक्षसाधनतया वेदान्तशास्त्रैर्विहितं ज्ञानं ध्यानोपासनादिशब्दवाच्यमसकृदावृत्तं सन्ततस्मृतिरूपम् इति उक्तम् । तदनुतिष्ठन् आसीनः शयानः तिष्ठन् गच्छंश्च विशेषाभावादनियमेनानुतिष्ठेत्

விஷயம் - மோக்ஷ ஸாதனமாக விளங்குகின்றது என வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் ஞானம் என்பது த்யானம், உபாஸனம் என பலவிதமான பதங்களால்

குறிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய உபாஸனம் என்பது பலமுறை செய்யப்படுவதால் த்யான ரூபமாக உள்ளது எனக் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இத்தகைய த்யானத்தைச் செய்யும்போது “அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே செய்யவேண்டும்” என்பது போன்ற விதிமுறை ஏதும் விதிக்கப்படவில்லை. அல்லது இதனை அமர்ந்து கொண்டோ, படுத்துக்கொண்டோ, நின்று கொண்டோ, நடந்து கொண்டோ செய்யலாமா என்றும் கூறப்படவில்லை. இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்டம் - இப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்படாத காரணத்தினால், அவரவர்களின் விருப்பப்படி எப்படி வேண்டுமானாலும் இயற்றலாம்.

மூலம் - इति प्राप्त उच्यते आसीनः इति । आसीन उपासनमनुतिष्ठेत् । कुतः? संभवात् - आसीनस्यैव ह्येकाग्रचित्ततासंभवः; स्थितिगत्योः प्रयत्रसापेक्षत्वात्, शयाने च निद्रासंभवात् । पश्चार्धधारणप्रयत्रनिवृत्तये सापाश्रये आसीनः कुर्यात् ॥ ७ ॥

ஸித்தாந்தம் - அல்ல, ஆஸீந: - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே த்யானம் செய்யவேண்டும். ஏன்? ஸம்பவாத் - அப்போதுதான் ச்ரத்தை உண்டாகும், மன ஒருமைப்பாடு ஏற்படும். நின்று கொண்டோ அல்லது நடந்து கொண்டோ உபாஸனம் செய்தால், உடல் களைப்பு ஏற்படும்; இதனால் மன ஒருமைப்பாடு உண்டாகாது. படுத்துக்கொண்டே உபாஸிக்கும்போது உறக்கம் வந்துவிடும். சரீரத்தின் கீழ்ப்பகுதியைத் தாங்குவதற்கு அதிகச் சிரமம் கொள்ள வேண்டாம் என்பதால் அமர்ந்துகொண்டு மட்டுமே உபாஸனை செய்யவேண்டும்.

4-1-8 த்யானாத் ச

மூலம் - "निदिध्यासितव्यः" इति ध्यानरूपत्वाद् उपासनस्य, एकाग्रचित्तताऽवश्यंभाविनी । ध्यानं हि विजातीय प्रत्ययान्तराव्यवहितम् एकचिन्तनम् इत्युक्तम् ॥ ८ ॥

ஸித்தாந்தம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-5) - நிதிவ்யாஸிதவ்ய: - த்யானிக்கப்பட வேண்டும் - என்பதன் மூலம் உபாஸனம் என்பது த்யான ரூபமாக உள்ளது என்பது

உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் மன ஒருமைப்பாடு மிகவும் அவசியம் அன்றாகிறது. வேறு எந்தவிதமான எண்ணமும் தோன்றாதபடி இடைவிடாத நினைவு வெள்ளமே த்யானம் எனப்பட்டது காண்க.

4-1-9 அசலத்வம் ச அபேக்ஷய

பொருள் - அசையாமல் உள்ளதால் ஆகும்.

மூலம் - निश्चलत्वं चापेक्ष्य पृथिव्यन्तरिक्षादिषु ध्यानवाचोयुक्तिर्दृश्यते "ध्यायतीव पृथिवी, ध्यायतीव अन्तरिक्षं, ध्यायतीव द्यौः, ध्यायन्तीव आपः, ध्यायन्तीव पर्वताः" इति । अतः पृथिवी पर्वतादिवद् एकाग्रचित्ततया निश्चलत्वम् उपासकस्यासीनस्यैव संभवेत् ॥ ९ ॥

ஸித்தாந்தம் - அசையாமல் இருப்பதே த்யானம் என்ற எண்ணத்தை ஏறிட்டுக் கொண்ட காரணத்தினால் பூமி, அந்தரிஷ்டம் முதலானவை குறித்து த்யானம் என்ற பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-6-1) - த்யாயதீவ ப்ருதீவீ த்யாயதீவ அந்தரிஷ்டம் த்யாதீவ த்யெள த்யாயதீவ ஆப: த்யாயந்தீவ பர்வதா - பூமி, அந்தரிஷ்டம், த்யுலோகம், நீர், மலைகள் போன்றவை த்யானம் செய்வது போன்று அசையாமல் உள்ளன - என்றது. ஆக பூமி, மலை முதலானவை போன்று அசையாமல் இருப்பதால் மட்டுமே த்யானம் கைகூடும் என்பதால், அந்த நிலை என்பதே அவசியமாகிறது.

4-1-10 ஸ்மரந்தி ச

பொருள் - ஸ்மருதியிலும் உள்ளது.

மூலம் - स्मरन्ति चासीनस्यैव ध्यानं, "शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः । नात्युच्छ्रित्तं नातिनीचं चेलाजिनकुशोत्तरम् । तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः । उपविश्याऽऽसने युञ्ज्यात् योगमात्मविशुद्धये" इति ॥ १० ॥

ஸித்தாந்தம் - அமர்ந்து கொண்டு மட்டுமே உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்பதைக் கீதை கீழே உள்ளபடி கூறுகிறது (6-11,12) :

சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரம் ஆஸநம் ஆத்மந:
 நாத்யுச்சரிதம் நாதிரீசம் சேலாஜிநகுசோத்தரம்
 தத்ர ஏகாக்ரம் மந: க்ருத்வா யதசிந்தேந்த்ரிய க்ரிய:
 உபவிச்யாஸதே யுஞ்ஜயாத் யோகம் ஆத்மவிசுத்தயே

இதன் பொருள் - தூய்மையான இடத்தில் உறுதியாகவும், அதிகமான உயரம் இல்லாமலும், அதிகமான தாழ்வு இல்லாமலும் இருக்கும்படியாக ஆசனம் அமைக்க வேண்டும். அதன் மீது தர்ப்பத்தை இட வேண்டும். அதன் மீது மான்தோல் அல்லது புலித்தோல் இடவேண்டும். அதன் மீது பட்டுத் துணி விரிக்கவேண்டும். அதில் அமர்ந்து, மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி, மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் வேறு விஷயத்தில் மேயாதபடி செய்ய வேண்டும். இப்படியாக ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்விதமாக ஆத்மதரிசனம் செய்வானாக.

4-1-11 யத்ர ஏகாக்ரதா தத்ர அவிசேஷாத்

பொருள் - எந்த இடத்தில் மனம் ஒருமைப்பாடு அடையுமோ, அந்த இடத்தில் என்று கூறப்படாத காரணத்தினால்.

மூலம் - एकाग्रतातिरिक्त देशकालविशेषाश्रवणात् एकाग्रतानुकूलो यो देशः कालश्च, स एवोपासनस्य देशः कालश्च । "समे शुचौ शर्करावन्हिवालुकाविवर्जिते" इति वचनं एकाग्रतैकान्तदोमाह; न तु देशं नियच्छति, "मनोऽनुकूले" इति वाक्यशेषात् ॥ ११ ॥

ஸித்தாந்தம் - மனதை ஒருமுகப்படுத்த ஏதுவாக உள்ள இடம் மற்றும் காலங்கள் தவிர வேறு எந்தவிதமான குறிப்பிட்ட காலங்கள் பற்றியோ, இடங்கள் பற்றியோ உபாஸனத்திற்குக் கூறப்படவில்லை. ஆகவே மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தக் கூறப்பட்ட அதே காலதேசங்களை உபாஸனத்திற்கும் கொள்ளவேண்டும். இதனை ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (2-10) - ஸமே சுசௌ சர்க்கராவஹ்நிவாலுகா விவர்ஜிதே - சமதளமாக உள்ளதும், மணல் நெருப்பு சிறுகற்கள் ஆகியவை இல்லாததும் ஆகிய இடத்தில் - என்று கூறப்பட்டது காண்க. இங்கு மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற இடங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டன. இங்கு உபாஸனைக்கான இடங்கள் கூறப்படவில்லை என்பதை, அந்த வரியானது - மநோ அநுகூலே - மனதிற்கு ஏற்ற - என்று முடிவதன் மூலம் அறியலாம்.

ஆஸீநாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - ஆப்ரயாணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மரணம் அடையும் காலம் வரையில் உபாஸனை செய்யவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-12 ஆப்ரயாணாத் தத்ர அபி ஹி த்ருஷ்டம்

பொருள் - மரணகாலம் வரையில், காரணம் அப்படியே ச்ருதி ஓதுகிறது.

மூலம் - तदिदम् अपवर्ग साधनमुक्त लक्षणम् उपासनमेकाह एव सम्पाद्यम्, उत आप्रयाणात् प्रत्यहमनुवर्तनीयमिति विशये - एकस्मिन्नेवाहनि शास्त्रार्थस्य कृतत्वात् तावतैव परिसमापनीयम्

விஷயம் - மோஷ ஸாதனமான உபாஸனம் பற்றி மேலே கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது.

சந்தேகம் - இத்தகைய உபாஸனத்தை ஒருநாள் செய்தால் போதுமானதா அல்லது மரணகாலம் வரை அன்றாடம் செய்யவேண்டுமா?

பூர்வபகஷம் - ஒருநாள் செய்தால் போதுமானது (இதன் கருத்து - ஒருநாள் தொடங்கி பக்தி ரூபமான த்யானம் கைகூடும் நாள் வரை என்பதாகும்). இப்படியாக அந்த நாள் வரை அநுஷ்டித்தால் சாஸ்த்ர விதிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு விடுவதால், ஒருநாளே போதுமானது.

மூலம் - इति प्राप्त उच्यते - आप्रयाणात् - इति । आमरणादनुवर्तनीयम्; कुतः? तत्रापि हि दृष्टम् -उपासनोद्योग प्रभृति आप्रयाणान्मध्ये यः कालः, तत्र सर्वत्रापि दृष्टमुपासनम् "स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते" इति ॥१२॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, ஆப்ரயாணாத் - மரணகாலம் வரையில். ஏன்? தத்ர அபி ஹி த்ருஷ்டம் - அப்படியே ச்ருதிகளில் காணலாம். உபாஸனம் தொடங்கிய நாளுக்கும் மரணம் அடையும் நாளுக்கும் இடையே உள்ள காலம் முழுவதும் உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே - இப்படியாக ஆயுள் உள்ளவரை உபாஸனத்தையும் தர்மத்தையும் கடைபிடித்து ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான் - என்றது.

ஆப்ரயாணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 7 - தததிகமாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மவித்யைக்கு முன்னர் செய்த பாவங்கள், வரப்போகும் பாவங்கள் ஆகியவை அழிகின்றன என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-13 தததிகமே உத்தரபூர்வாகயோ: அச்லேஷ விநாசௌ தத்வ்யபதேசாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவுடன் முன்னர் செய்த பாவங்களும், இனி வரப்போகிற பாவங்களும் அழிகின்றன. இப்படியாகவே வேதங்கள் ஓதுகின்றன.

மூலம் - एवं विद्यास्वरूपं विशोध्य विद्याफलं चिन्तयितुमारभते; ब्रह्मविद्याप्राप्तौ पुरुषस्योत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशौ शूयेते, "तद् यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्ते, एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते", "तस्यैवाऽऽत्मा पदवित् तं विदित्वा न कर्मणा लिप्यते पापकेन" इत्युत्तराघाश्लेषः, "तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत, एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते", "क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" इति पूर्वाधविनाशः । एतावश्लेषविनाशौ विद्याफलभूतावुपपद्येते, नेति संशयः । किं युक्तम्?

விஷயம் - இப்படியாக இதுவரை ப்ரஹ்ம வித்யையின் ஸ்வரூபம் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இனி இந்த அதிகரணத்தில் வித்யையின் பலன் கூறப்பட உள்ளது.

ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவுடன் இதுவரை சேர்ந்த பாவங்களின் அழிவும், இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டாத தன்மையும் ச்ருதிகளின் கூறப்பட்டுள்ளன. கீழே உள்ள வரிகளில், இனிவரும் பாவங்கள் ஒட்டாமல் உள்ளது பற்றித் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - தத்யதா புஷ்கரபலாச அபோ ந ச்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம் விதி பாவம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - தாமரை இலை மீது காணப்படும் நீர் எப்படி அதில் ஒட்டாமல் உள்ளதோ அது போன்று ப்ரஹ்ம உபாஸகனிடம் பாவங்கள் ஒட்டுவதில்லை.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-14-23) - தஸ்யைவாத்மா பதவித் தம் விதித்வா ந கர்மணா லிப்யதே பாபகேந - ஆத்மாவை அறிந்தவன் கர்மங்களால் ஏற்படும் தோஷங்களால் தீண்டப்படுவதில்லை.

மேலும் கீழே உள்ள வரிகளில் இதுவரை செய்த பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன என்று கூறப்பட்டன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) - தத்யதா இஷீகதூலம் அக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - தூடப்பத்தின் நுனியில் உள்ள பஞ்சு போன்ற பகுதியானது தீயில் இடப்பட்டால் எவ்விதம் அழியுமோ அது போன்று ப்ரஹ்ம உபாஸகனின் பாவங்கள் அனைத்தும் அழிகின்றன.
- சுஃயந்தே ச அஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே - உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவுடன் இவனது பாவகர்மங்கள் அனைத்தும் அழிந்து விடுகின்றன.

சந்தேகம் - ப்ரஹ்மவித்யையின் பலனாக இதுவரை செய்த பாவங்களின் அழிவு உண்டாகிறதா அல்லது இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டாத தன்மை உண்டாகிறதா? இதில் எது சரியானது?

மூலம் - नोपपद्येते इति । कुतः "ना भुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि" इत्यादिशास्त्रविरोधात् । अश्लेषविनाशव्यपदेशस्तु मोक्षसाधनभूतविद्याविधायि वाक्यशेषगतः कथञ्चिद्विद्यास्तुतिप्रतिपादनेनाप्युपपद्यते । न च विद्या पूर्वोत्तराधयोः प्रायश्चित्त तया विधीयते; येन प्रायश्चित्तेनाधविनाश उच्यते । विद्या हि, "ब्रह्मविदाप्रोति

परम्", "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" इति ब्रह्मप्राप्त्युपायतया विधीयते । अतो विद्यार्थवादोऽयमधविनाशाश्लेषव्यपदेश इति ।

பூர்வபக்ஷம் - இந்த இரண்டும் சரியல்ல. ஏன்? இவை ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணம்— நாபுத்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்ப கோடிசதரபி - நூறு கோடி கல்ப காலங்கள் சென்றாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்கால் கழியாது - என்று கூறும் சாஸ்த்திரங்களுக்கு முரணாக உள்ளன. மோக்ஷ ஸாதனமாக உள்ள வித்யைகளை விதிக்கும் பகுதிகளில் உள்ள “கர்மங்கள் ஒட்டாது, அழிகின்றன” போன்றவை அர்த்தவாதங்களே ஆகும்; அவை வித்யையைப் புகழ்வதற்காகக் கூறப்பட்டவை என்றே கொள்ளவேண்டும். மேலும் இத்தகைய பாவங்கள் தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் மூலம் அழிந்து விடும் என்பதும், கடந்த காலத்தில் செய்த பாவங்கள் மற்றும் இனி வரப்போகும் பாவங்கள் ஆகியவற்றுக்கு வித்யைகள் ப்ராயச்சித்தமே என்பதும் எங்கும் கூறப்படவில்லை. வித்யை என்பது ப்ரஹ்மத்தை அடைய மட்டுமே என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- தைத்திரீயம் (2-1) - ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.

ஆகவே “உபாஸகனுக்குக் கர்மம் ஒட்டாமல் அழிகின்றன” போன்ற வரிகள் வெறும் அர்த்தவாதங்களே என்றும், அவை வித்யையைப் புகழ்வதற்கே என்றும் தெளிவாகிறது.

மூலம் - एवं प्राप्तेऽभिधीयते - तदधिगमे - इति । विद्याप्राप्तौ पुरुषस्य विद्यामाहात्म्याद् उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशावुपपद्यते । कुतः? एवंविधं हि विद्यामाहात्म्यवगम्यते "एवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते", "एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" इत्यादिव्यपदेशात् । न च, "नाभुक्तं क्षीयते कर्म" इत्यनेन शास्त्रेणास्य विरोधः, भिन्नविषयत्वात् । तद्धि कर्मणां फलजननसामर्थ्यद्रढिमविषयम्; एतत्तु उत्पन्नाया विद्यायाः प्राकृतानां पाप्मानां फलजनन शक्तिविनाशसामर्थ्यम्, उत्पत्स्यमानानां च फलजनन शक्त्युत्पत्ति प्रतिबन्धकरण सामर्थ्यं च प्रतिपादयतीति द्वयोर्विषयो भिद्यते । यथा अग्निजलयोरोष्यतन्निवारणसामर्थ्यविषययोर्द्वयोः प्रमाणयोरपि विषयभेदात् प्रामाण्यम्, एवमात्रापीति न कश्चिद्विरोधः । अधस्याश्लेषकरणं - वैदिक कर्मायोग्यता वासना

प्रत्यवायहेतु शकत्युत्पत्तिप्रतिबन्धकरणम् । अधानि हि कृतानि पुरुषस्य वैदिककर्मायोग्यताम्, सजातीयकर्मान्तरारम्भ रुचिं, प्रत्यवायं च कुर्वन्ति । अधस्य विनाशकरणम् - उत्पन्नायास्तच्छक्तेर्विनाशकरणम् । शक्तिरपि परमपुरुषाप्रीतिरेव । तदेवं विद्या वेदितुर्वेद्यात्यर्थप्रियत्वेन स्वयमपि निरतिशयप्रिया सती वेद्यभूत परमपुरुषाराधनस्वरूपा पूर्वकृताधसञ्चयजनित परमपुरुषाप्रीतिं विनाशयति; सैव विद्या स्वोत्पत्त्युत्तरकालभाव्यध निमित्ता परमपुरुषाप्रीत्युत्पत्तिं च प्रतिबध्नाति ॥ तदिदमश्लेषवचनं प्रामादिकविषयं मन्तव्यम्; "नाविरतो दुश्चरितात्" इत्यादिभिः शास्त्रैः आप्रयाणादहरहरुत्पद्यमानाया उत्तरोत्तरातिशयभागिन्याः विद्यायाः दुश्चरितविरतिनिष्पाद्यत्वावगमात् ॥ १३ ॥

ஸித்தாந்தம் – உபாஸகனுக்கு வித்யையின் மாஹாத்மயம் காரணமாக முன்னர் செய்த பாவங்களின் அழிவும், இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டுதலும் உண்டாவதில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஏன்? வித்யையின் மாஹாத்மயம் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத்ய உபநிஷத் (4-14-3) ஏவம் விதி பாபாம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - இப்படியாக அறிந்தவனைப் பாவகர்மங்கள் அண்டுவதில்லை
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே – இப்படியாக அனைத்துப் பாவங்களும் அழிகின்றன.

மேலே உள்ள வரிகள் ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணம் – நாபுத்தம் சஹீயதே கர்மண - அனுபவிக்காமல் கர்மம் அழிவதில்லை – என்ற புராண வரிக்கு முரணாக இல்லை. காரணம், அந்தப் புராண வரியானது “கர்மங்களுக்குப் பலனை உண்டாக்கும் சக்தி உள்ளது” என்பதை மட்டுமே உணர்த்துகிறது. ஆனால் நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் வரிகள் – வித்யையானது வித்யை கைகூடுவதற்கு முன்னால் செய்யப்பட்ட பாவங்களின் பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியை (இந்தச் சக்தியானது வித்யை கைகூடாமல் தடுக்கவல்லது) அழிக்கவல்ல திறன் உள்ளவை என்றும், இனி உண்டாகக்கூடிய பாவங்கள் பலனை உண்டு பண்ணுகின்ற சக்தியைத் தடுக்கும் திறன் உள்ளவை என்றும் கூறுகின்றன. ஆக இரண்டிலும் கூறப்பட்ட விவரங்கள் வெவ்வேறானவையாகும். “நெருப்பு எரிக்கிறது” என்ற வரிக்கும், “நீர் நெருப்பை அணைக்கிறது” என்ற வரிக்கும்

எவ்விதம் முரண்பாடு இல்லாமல் உள்ளதோ, அது போன்று இங்கு உள்ள புராண வரிக்கும் வேத வசனங்களுக்கும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

அச்லேஷகரணம் என்பது பாவம் ஒட்டாதபடி தடுப்பதாகும். அதாவது, கடந்த வாஸனை முதலானவை மூலம் பாவம் ஏற்படுகிறது. இந்தப் பாவங்கள் வைதிக கர்மங்களைச் செய்ய இயலாதபடி ஆக்கிவிடுகிறது (தகுதியை இழக்கும்படிச் செய்கிறது). இது மற்றோரு பாவத்தை உண்டாக்குகிறது. ஆகவே இந்தச் சக்தியைத் தடுத்தல் என்பதே அச்லேஷ கரணம் என்பதாகும். அசஸ்ய விநாஸகரணம் என்றால் உண்டான பாவத்தின் சக்தியைத் தடுத்து, அதனை அழிப்பதாகும். இங்கு கூறப்படும் சக்தி என்பது பரமபுருஷன் கொள்கின்ற அப்ரீதி (பாவம் செய்தவன் மீது பரமபுருஷன் கொள்ளும் வெறுப்பு எனலாம்) என்பதாகும். வித்யை என்பது பரமபுருஷனைப் போன்றே உபாஸகனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானதாகும். அவை பரமபுருஷனின் ஆராதனமாகவே திகழ்கின்றன. இவை செய்வது - முன்னர் செய்யப்பட்ட பாவங்கள் காரணமாகப் பரமபுருஷனுக்கு உபாஸகன் மீது ஏற்பட்ட அப்ரீதியை அழிப்பதாகும். மேலும் இவை - தான் உண்டான பின்னர், இனி வர உள்ள பாவம் காரணமாக வரக்கூடிய பரமபுருஷனின் அப்ரீதி என்பது உபாஸகனை அண்ட இயலாமல் தடுக்கிறது.

இங்கு கூறப்பட்ட பாவங்களின் ஒட்டுதல் இன்மை (அச்லேஷம்) என்பது புத்தியூர்வமாகச் செய்யப்படாத, தெரியாமல் செய்த பாவங்கள் பற்றியே என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் காரணம், கட உபநிஷத் (2-24) - நாவிரதோ துச்சரிதாத் - முரணான ஒழுக்கத்திலிருந்து விலகாதவன் பரமாத்மாவை அடைய இயலாது - என்று கூறியது.

ஆகவே மரணகாலம் வரை தொடர்ந்து வளர்கின்ற வித்யை என்பது, ஒவ்வொரு நாளும் வலிமையாக மாறிக் கொண்டே வருகிறது என்பதும்; இது தவறான செயல்கள் அழிவதால் உண்டாகிறது என்பதும் தெளிவு.

ததாதிசமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 8- இதராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முன்னர் செய்த புண்ணியங்கள் அழிந்துவிடும், இனி செய்யப்படும் புண்ணியங்கள் ஒட்டுவதில்லை என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-14. இதரஸ்ய அபி ஏவம் அஸம்ச்லேஷ: பாதே து

பொருள் - புண்ணியங்களுக்கும் அதே போன்று, சரீரம் நீங்கும் நேரத்தில்.

மூலம் - उत्तरपूर्वाधयोर्विद्यया अश्लेषविनाशावुक्तौ; इतरस्य - पुण्यस्यापि, एवम् - उक्तेन न्यायेनाश्लेषविनाशौ विद्यया स्याताम्, विद्याफलविरोधित्वसामान्याद्; वयपदेशाच्च । भवति च व्यपदेशः उभे सुकृतदुष्कृते निर्दिश्य, "सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते" इति, "तत् सुकृतदुष्कृते धूनुते" इति च । मुमुक्षोरनिष्ठफलत्वात् सुकृतस्यापि पाप्मशब्देन व्यपदेशः । सुकृतस्यापि शास्त्रीयत्वात् तत्फलस्य केषांचिदिष्टत्वदर्शनाच्च विद्याया अविरोधशङ्कां निवर्तयितुमतिदेशः ॥

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் முன்னர் செய்த பாவங்களின் அழிவும், இனி வரப்போகும் பாவங்களின் ஒட்டாமையும் வித்யையின் மேன்மை காரணமாக உண்டாகின்றன என்பது கூறப்பட்டது. இந்த அதிகரணத்தில் அதே போன்று ஒட்டாமையும், அழிவும் பாவங்கள் போன்றே புண்ணியத்திற்கும் வித்யையின் மேன்மை காரணமாக உண்டாகும் என்பது கூறப்பட உள்ளது. பாவங்கள் மற்றும் புண்ணியங்கள் குறித்துக் கூறப்பட்ட பின்னர், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-4-1) - ஸர்வே பாப்மாந: அதோ நிவர்த்தந்தே - ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி ஏற்படத் தடையாக உள்ளதால் பாவம் என்று கூறப்படும் புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் அனைத்தும் உபாஸகளை விட்டு விலகுகின்றன - என்றும், கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-4) - தத் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே தூநுதே - புண்யபாவங்களை உதறுகிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது. மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள ஒருவனுக்கு ஒரு புண்ணிய செயலானது வேண்டாத பலனை ஏற்படுத்தும் என்றால், அதுவும் பாவங்கள் என்றே கொள்ளப்படுகிறது.

சந்தேகம் - புண்ணிய கர்மங்கள் சாஸ்த்ரங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவை ஆகும். மேலும் அவை ஒரு சிலரால் அவர்கள் விரும்பும் நல்ல பலன்களை அளிப்பதாகவே உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது அவை வித்யைக்குத் தடையாக இருக்குமோ?

மூலம் - ननु विदुषोऽपि सेतिकर्तव्यताकोपासननिर्वृत्तये वृष्टयन्नादिफलानिष्ठान्येव; कथं तेषां विरोधाद्धिनाश उच्यते;

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மஞானிகளுக்கும் கூட புண்ணிய பலன்கள், மழை, உணவு போன்றவை அவர்களின் உபாஸனைகளை முழுவதுமாக இயற்றி முடிக்க

அவசியமாகின்றன. இப்படி உள்ளபோது அவற்றின் அழிவு பற்றி எவ்விதம் கூற இயலும்?

மூலம் - तत्राह - पाते तु - इति । शरीरपाते तु तेषां विनाशः, शरीरपातादूर्ध्वं तु विद्यानुगुणदृष्टफलानि सुकृतानि नश्यन्तीत्यर्थः ॥ १४ ॥

ஸித்தாந்தம் - "பாதே து" - அதாவது சரீரம் விழும் நேரத்தில் அந்தப் புண்ணிய பலன்கள் அழிகின்றன. இதன் கருத்து - சரீரம் நீங்கும்போது அடைய உள்ள ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குத் தடையாக உள்ளதால், அந்த நேரத்தில் புண்ணிய பலன்களும் விலகுகின்றன.

இதராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 9 - அநாரப்த கார்யாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - பலன் அளிக்கத் தொடங்காத புண்ணிய பாவ பலன்கள் மட்டுமே அழிகின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-15. அநாரப்தகார்யே ஏவது பூர்வே ததவதே:

பொருள் - இதுவரை பலன் அளிக்கத் தொடங்காத புண்ணியபாவங்கள் மட்டுமே அழிகின்றன. காலதாமதம் கூறப்படுவதால் ஆகும்.

மூலம் - ब्रह्मविद्योत्पत्तेः पूर्वोत्तरभाविनोः सुकृतदुष्कृतयोरश्लेषविनाशावुक्तौ; ततः पूर्वभाविनोः सूकृतदूष्कृतयोः किमविशेषेण विनाशः, उतानारब्धकार्ययोरेवेति विशये "सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" इति विद्याफलस्याविशेषश्रवणात् विद्योत्पत्त्युत्तर कालभाविन्याश्च शरीरस्थितेः कुलालचक्रभ्रमणादिवत् संस्कारवशादप्युपपत्तेरविशेषेणेति प्राप्ते उच्यते - अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे - इति ।

விஷயம் - ப்ரஹ்மவித்யை உண்டாவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் நிகழ்கின்ற புண்ணிய கர்மங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்கு ஓர் ஐயம் ஏற்படுகிறது.

சந்தேகம் - வித்யைக்கு முன்னர் செய்த புண்ணியபாவ பலன்கள் அனைத்தும் அழிகின்றனவா? அல்லது இதுவரை பலன் அளிக்கத் தொடங்காத புண்ணிய பாவ பலன்கள் மட்டுமே அழிகின்றனவா?

பூர்வபக்ஷம் - இந்த ஐயம் ஏற்படுவதன் காரணம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-14-3) – ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதாயந்தே – அனைத்து பாவங்களும் அழிகின்றன - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் பாவங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறாமல் அனைத்தையும் கூறியது காண்க. ஆகவே அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சரீரம் என்பது கர்மம் இயற்றவே ஆகும். அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிந்து விட்டால் சரீரம் மட்டும் எவ்விதம் இருக்கும் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இது அவசியம் அற்றது. குயவன் தனது சக்கரத்தைச் சுழல வைத்த பின்னர் தனது கையை எடுத்தவுடன் சக்கரம் சற்று நேரம் சுற்றிய பின்னர் மட்டுமே நிற்கிறது. இது போன்று சரீரமும் சிறிது காலம் கர்மங்கள் ஏதும் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆகவே அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - विद्योत्पत्तेः पूर्वे सुकृतदुष्कृते अनारब्धकार्ये अप्रवृत्तफले एव विद्यया विनश्यतः; कुतः? तदवधेः "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये; अथ संपत्स्ये" इति शरीरपातविलम्बावधिश्चुतेः । न च पुण्यापुण्यकर्मजन्यगवत्प्रीत्यप्रीतिव्यतिरेकेण शरीरस्थितिहेतुभूतसंस्काररूपावे प्रमाणमस्ति

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ப்ரஹ்மவித்யைக்கு முன்னர் விளைந்த புண்ணிய பாவங்களில், பலன் அளிக்கத் தொடங்காத புண்ணிய பாவங்கள் மட்டுமே அழிகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) – தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே – பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மம் முடியும் வரையில் சரீரத்தின் தொடர்பு உள்ளது; அதுவரை உபஸகனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி ஏற்பட காலதாமதம் உள்ளது – என்றது. இதன் மூலம் சரீரம் நீங்கும்வரை உபாஸகனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஏற்படாது என்பது கூறப்பட்டது. மேலும் புண்ணிய பாவங்கள் மூலம் ஏற்பட்ட எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சி மற்றும் சீற்றம் ஆகியவற்றைத் தவிர, உடலானது நிலையாக இருப்பதற்குக் காரணமாக ஸம்ஸ்காரம் உள்ளது என்று பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்டதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை.

அநாரப்த கார்யாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 10- அக்னிஹோத்ராத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - பலனை விரும்பாதவர்கள் கூட அக்னிஹோத்ரம் போன்ற நித்ய கர்மங்களை இயற்றியே தீர வேண்டும் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-16. அக்னிஹோத்ராத் து தத் கார்யாயைவ தத் தர்சநாத்

பொருள் - அக்னிஹோத்ரம் போன்றவையும் ப்ரஹ்மவித்யைக்கே; இப்படியே வேதங்களில் காணலாம்.

மூலம் - "इतरस्याप्येवमसंश्लेषः" इति विद्यावलात् सुकृतस्याप्यसंश्लेष उक्तः । अग्निहोत्रादीनां नित्यनैमिविकानां स्वाश्रमधर्माणामपि सुकृतत्वसामान्येन तत्फलस्याश्लेषादनिच्छतोऽननुष्ठाने प्राप्ते उच्यते

பூர்வபக்டம் - சூத்திரம் (4-1-14) - இதரஸ்யாப்யேவம் அஸம்லேஷ: - என்பதில் ப்ரஹ்மவித்யைக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட புண்ணிய பலன்களும் ஒட்டாமல் போவதாகக் கூறப்பட்டது. இதன்படி அக்னிஹோத்ரம் போன்றவை நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் என்றாலும், அதன் புண்ணிய பலன்கள் ஒட்டாமல் போய்விடும். இவ்விதம் பலன் இல்லாத கர்மங்களை இயற்றுவதற்கு யாரும் முன்வரமாட்டார்கள். ஆகவே விருப்பம் அற்றவர்கள் இது போன்ற கர்மங்களை இயற்றவேண்டிய அவசியமில்லை அல்லவோ?

மூலம் - अग्निहोत्रादि तु - इति । तुशब्दः सुकृतान्तरेभ्यो विशेषणार्थः; अग्निहोत्राद्याश्रमधर्माः फलाश्लेषासंभवादनुष्ठेया एव । तदसंभवश्च तत्कार्यार्थत्वात् तेषाम् । विद्याख्यकार्यायैव हि विदुषोऽग्निहोत्राद्यनुष्ठानम् । कथमिदमवगम्यते? तद्दर्शनात् । दृश्यते हि "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन" इत्यादिनाऽग्निहोत्रादीनां विद्यासाधनत्वं । विद्यायाश्च आप्रयाणादभ्यासाधेयातिशयाया अहरहरुत्पाद्यत्वात् तदुत्पत्त्यर्थमाश्रम कर्माप्यहरहरनुष्ठेयमेव । अन्यथाऽऽश्रमकर्मलोपे दूषितान्तःकरणस्य विद्योत्पत्तिरेव न स्यात् ।

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் மற்ற புண்ணிய பலன்களுக்கும் அக்னிஹோத்ரம் உள்ளிட்ட கர்மங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை உணர்த்துகிறது. அக்னிஹோத்ரம் உள்ளிட்ட நித்யநைமித்திக கர்மங்களுக்கு மற்ற புண்ணிய பலன்களைக்

காட்டிலும் வேறுபாடு உண்டு என்பதால், இவற்றின் பலன் ஒட்டாமல் போய்விடுவதில்லை. அக்னிஹோத்ரம் போன்றவை வித்யை ஏற்படுவதன் பொருட்டே அன்றாடம் இயற்றப்பட வேண்டியவை ஆகும். இதனை எப்படி உணரலாம்? ததர்சநாத் - இப்படியே வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்னிஹோத்ரம் போன்றவை வித்யைக்கு வழியாக உள்ளன என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - தமேதம் வேதாநுவசநே ந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷுந்தி யஜ்ஞேந தானேந தபாஸாநாசகேந - வேத அத்யயனம், யஜ்ஞம், தானம், பலனின் விருப்பம் அற்ற தவம் போன்றவற்றால் ப்ராஹ்மஞானிகள் பரம்பொருளை உபாஸிக்கின்றனர் - என்பதில் காணலாம். வித்யை என்பது மரணம் உண்டாகும் நேரம் வரை அன்றாடம் அதிகரித்தபடியே அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய வித்யை வளரும் பொருட்டு அன்றாடம் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை இயற்றியபடி இருக்கவேண்டும். இவ்விதம் அன்றாடம் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை இயற்றவில்லை என்றால், அதனால் ஏற்படும் பாவமானது மன உறுதியைக் குலைத்துவிடும். இதனால் உபாஸனை செய்ய இயலாமல் போய்விடும்.

மூலம் - यदि - अग्निहोत्रादिसाधुकृत्याः विद्योत्पत्त्यर्थाः; विद्योत्पत्तेः प्राचीनं च सुकृतं, "यावत्संपातमुषित्वा", "प्राप्यान्तं कर्मणः" इति अनुभवेन विनष्टम्; भुक्तशिष्टं च प्रारब्धफलं, "सुहृदः साधुकृत्याम्" इत्यस्य को विषयः? तत्राह

பூர்வபக்ஷம் - வித்யை வளரும் பொருட்டு அக்னிஹோத்ரம் உள்ளிட்ட கர்மங்கள் இயற்றப்படவேண்டும் என்றீர்கள். வித்யைக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட புண்ணிய கர்மங்கள் அனைத்தும் அனுபவித்த பின்னர் கழிந்துவிடுகின்றன. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-5) - யாவத் ஸம்பாதம் உஷித்வா - உடல் சரியும்வரை இருந்துவிட்டு
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-6) - ப்ராப்யாந்தம் கர்மணா: - கர்மங்களின் முடிவுவரை

எஞ்சியிருப்பதும், பலன் தரத் தொடங்கியதும் ஆகிய ப்ராரப்த புண்ணியம் பலவும் மோக்ஷம் பெறுவதற்குக்கூட அனுபவித்துக் கழிக்க வேண்டியதாக உள்ளது. இப்படி இருக்கும்போது சாட்யாயந சாகை - ஸுஹ்ருத: ஸாதுக்ருத்யாம் - ஞானியின் புண்ணியத்தை அவன் நண்பர்கள் அடைகின்றனர் - என்று ஏன் கூற வேண்டும்? இப்படியாக அடையும் புண்ணியம் ஏதும் இல்லை அல்லவோ (அடுத்த சூத்திரம் பதில் உரைக்கிறது).

4-1-17. அத: அந்யா அபி ஹி ஏகேஷாம் உபயோ:

பொருள் - அக்னிஹோத்ரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறு சிலவும் உள்ளன. இப்படியே கூறப்பட்டது.

மூலம் - அத: - அग्निहोत्रादिसाधुकृत्याया: विद्योत्पत्त्यर्थाया: - अन्याऽपि - विद्याधिगमात् पूर्वोत्तरयोरुभयोरपि पुण्यकर्मणो: प्रबलकर्मप्रतिबद्धफला साधुकृत्याऽनन्ता संभवत्येव; तद्विषयमिदमेकेषां शाखिनां वचनम्, "तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति; सुहृदः साधुकृत्याम्" इति । विद्याया अश्लेषविनाशुश्रुतिश्च तद्विषया

अनुष्ठितस्यापि कर्मणः फलप्रतिबन्धसंभवं पूर्वोक्तं स्मारयति ‘

ஸித்தாந்தம் - அக்னிஹோத்ரம் போன்ற புண்ணிய கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறான சில புண்ணியங்களும் உள்ளன. இவையும் வித்யைக்குக் காரணமாக உள்ளன. ப்ரஹ்மவித்யை ஏற்படுவதற்கு முன்னும் பின்னும் பலன் மீது விருப்பம் கொண்டு செய்யப்பட்ட புண்ணிய கர்மங்களுக்குள், வலிமையான பாவ கர்மங்களால் தடை செய்யப்பட்ட ஏராளமான புண்ணியங்கள் இருக்கக்கூடும். இவற்றையே சாட்யாயந சாகையில் - தஸ்ய புத்ரா தாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருதஸ் ஸாதுக்ருத்யாம் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் ததிகமாதிகரணத்தில் கூறப்பட்ட அழிகின்ற பூர்வ புண்ணியங்களும், ஒட்டாமல் போகின்றன என்ற கூறப்பட்ட புண்ணியங்களும் இவையே ஆகும்.

அடுத்து, முன்பு சூத்திரம் (3-3-41) பல புண்ணிய கர்மங்கள், அவற்றைக் காட்டிலும் வலிமையான பல கர்மங்களால் பலன் அளிக்காமல் இருக்கக்கூடும் - என்று கூறியதை அடுத்த சூத்திரத்தில் நினைவு கூறுகிறார்.

4-1-18. யதேவ வித்யயேதி ஹி

பொருள் - வித்யையின் மூலமாக.

மூலம் - "यदेव विद्यया करोति ... तदेव वीर्यवत्तरम्" इति उद्गीथविद्यायाः क्रतुफलाप्रतिबन्धफलत्व वचनेन अनुष्ठितस्यापि कर्मणः फलप्रतिबन्धः सूच्यते हि । अतो विदुषोऽनुष्ठित प्रतिबद्धफलविषयम्, "सुहृदः साधुकृत्याम्" इति शाटयायनिकम् ॥ १८ ॥

ஸீத்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் - எந்த ஒரு கர்மத்தை உத்கீத வித்யையுடன் இயற்றுகிறானோ, அதுவே தடையின்றி பலனைப் பெற்றுத் தருகிறது - என்றது. இதன்படி புண்ணிய கர்மங்கள் பலவும் அவற்றின் பலனை அளிக்க இயலாதபடி பாவ கர்மங்கள் தடுக்கின்றன என்பதும், இந்தத் தடைகளை உத்கீத வித்யை நீங்குகிறது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே சாட்யாயந சாகையில் கூறப்பட்ட பலன்கள் என்பவை இவ்விதம் தடுக்கப்பட்டு, ஆனால் மீண்டும் பலன் தரத் தொடங்கும் புண்ணியங்கள் என்பதும், அவையே உபாஸகனின் நண்பர்களுக்குச் சென்று சேர்கின்றன என்பதும் ஆகும்.

அக்னிஹோத்ராத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் -11 - இதரசஷபணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரார்ப்த கர்மம் (பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள்) ஒரே சரீரத்தில் முடிந்துவிடும் என்னும் விதி கிடையாது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-19 போகேந த்விதரே சஷபயித்வா அத ஸம்பத்யதே

பொருள் - பலன் அளிக்கத் தொடங்காத கர்மங்களை விட மாறுபட்டதான பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் அனைத்தையும் அவற்றை அனுபவித்துக் கழிக்கிறான்; அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

மூலம் - ययोः पुण्यपापयोरश्लेषविनाशावुक्तौ, ताभ्यामितरे आरब्धकार्ये पुण्यपापे किं विद्यायोनिशरीरावसाने, उत तच्छरीरावसाने शरीरान्तरावसाने वेत्यनियमः इति संशये, "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये; अथ संपत्स्ये" इति तच्छरीर विमोक्षावसानत्वश्रवणात् तदवसाने इति प्राप्त उच्यते

விஷயம் - பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் நீங்கலாக மற்ற கர்மங்கள் பற்றி, அவை அழிவது முதலானவை கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட ப்ராரப்த கர்மங்கள் (புண்ணிய பாவ பலன்கள்) ப்ரஹ்மவியை உண்டான சரீரத்தின் முடிவில் அழிந்துவிடுகின்றதா? அல்லது அந்த சரீரத்தின் இறுதியில் அழிந்தாலும் அழியலாம், மேலும் ஒரு சரீரம் எடுத்து அதன் இறுதியிலும் அழியலாம் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாதபடி உள்ளதா? இதில் எது சரி?

பூர்வபகஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கான காலதாமதம் என்பது அந்த சரீரம் முடியும்வரை - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே ப்ராரப்த கர்மங்கள் அந்த சரீரத்திலேயே முடிந்துவிடுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - भोगेन तु - इति । तुशब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः । इतरे आरब्धकार्ये पुण्यपापे स्वारब्धफलभोगेन क्षपयित्वा तत्फलभोगसमाप्त्यनन्तरं ब्रह्म संपद्यते; ते च पुण्यपापे एकशरीरोपभोग्यफले चेत् , तच्छरीरावसाने संपद्यते; अनेकशरीरभोग्यफले चेत्, तदवसाने संपद्यते; भोगेनैव क्षपयितव्यत्वादारब्धफलयोः कर्मणोः । "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये" इति च भोगेन तयोः कर्मणोः विमोक्ष उच्यते; देहावधिनियमाश्रवणात् । तदेवं ब्रह्मविद्यायाः प्रागनुष्ठितमबुक्तफलमनारब्धफलं कर्म अनादिकालसंचितमनन्तं विद्यामाहात्म्यात् विनश्यति; विद्यारम्भोत्तरकालमनुष्ठितं च व्लिष्यति; तत्र पुण्यरूपं सर्वं विदुषः सुहृदो गृह्णन्ति, पापं च द्विषन्त इति निरवद्यम् ॥

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் இந்த வாதத்தைத் தள்ளுகிறது. இதரே - பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களான புண்ணிய பாவங்களை சுகதுக்கங்கள் மூலம் அனுபவித்துக் கழியும்படிச் செய்துவிட்டு, அவற்றின் பலன்களை இவ்விதம் அனுபவித்த பின்னர், ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். அந்தப் புண்ணிய பாவ பலன்கள் ஒரே சரீரத்தில் அனுபவித்து முடியக் கூடியவையாக இருந்தால், அந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். அந்தப் பலன்கள் பல சரீரம் எடுத்தே கழிக்க வேண்டியதாக இருந்தால், அந்தச் சரீரங்களின் முடிவில் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். இதன் காரணம் ப்ராரப்த கர்மங்கள் என்பது அனுபவித்தே கழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதால் ஆகும்.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே - என்பதில் ப்ராரப்த கர்மங்களின் இருந்து விடுபடுதல் மட்டுமே கூறப்படுகிறது, சரீர

மோக்ஷம் பற்றிக் கூறப்படவில்லை (அதாவது ப்ராரப்த கர்மம் உள்ளவரை மோக்ஷம் இல்லை என்று கருத்து). ஆகவே உபாஸகன் முன்பு செய்த கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக, இதுவரை அனுபவித்துக் கழிக்காதவையாக, எல்லையற்ற காலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் அனைத்தும் ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மை காரணமாக, ப்ரஹ்மவித்யை உண்டானவுடன் கழிந்து விடுகின்றன. ப்ரஹ்மவித்யை உண்டான பின்னர் ஏற்படும் கர்மங்கள் உபாஸகனிடம் ஒட்டுவதில்லை. பலன் தரத்தொடங்காத புண்ணியங்கள் நண்பர்களிடமும், பாவங்கள் விரோதிகளிடமும் சேர்கின்றன.

இதரக்ஷபணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்
ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் முதல் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

நான்காம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் - உத்க்ராந்தி பாதம்

அதிகரணம் -1 - வாகதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மரணம் அடைகின்றவனின் வாக்கு என்ற இந்திரியம் மனதுடன் இணைந்து விடுகிறது என்பது கூறப்பட உள்ளது.

4-2-1 வாக் மநஸி தர்சநாத் சப்தாத் ச

பொருள் - வாக்கு இந்திரியமானது மனதில் சேர்கிறது. இதனைக் காண்கையாலும், வேதத்தில் ஓதப்படுவதாலும்.

மூலம் - इदानीं विदुषो गतिप्रकारं चिन्तयितुमारभते । प्रथमं तावत् उत्क्रान्तिश्चिन्त्यते । तत्रेदमाम्नायते, "अस्य सोभ्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि संपद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायाम्" इति । अत्र "वाङ्मनसि संपद्यते" इति वाचो मनसि संपत्तिश्रुतिः किं वाग्वृत्तिमात्रविषया? उत वाग्विषयेति विशये वृत्तिमात्रविषयेति युक्तम् । कुतः? मनसो वाक्प्रकृतित्वाभावात्, तत्र वाक्स्वरूप सम्पत्त्यसम्भवात् । वागादिवृत्तिनां मनोऽधीनत्वेन वृत्तिसम्पत्तिश्रुतिः कथंचिदुपपद्यत इत्येवं प्राप्तौ ।

விஷயம் - இப்போது ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவனின் ஜீவன் பிரிகின்ற விதத்தை சூத்திரக்காரர் விளக்கத் தொடங்குகிறார். முதலில் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பும் விதம் கூறப்படுகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - அஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயத: வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே மந: ப்ராணே ப்ராண: தேஜஸி தேஜ: ப்ரஸ்யாம் தேவதாயாம் - மகனே! உடலை விட்டுக் கிளம்பும் உபாஸகனின் வாக்கு இந்த்ரியம் மனதை அடைகிறது, மனம் ப்ராணனிலும், ப்ராணன் தேஜஸ்ஸிலும், தேஜஸ் உயர்ந்த வஸ்துவிலும் சேர்கின்றன - என்று கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு "வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் வாக்கு இந்த்ரியம் மனதுடன் இணைகிறதா அல்லது வாக் இந்த்ரியத்தின் செயல்பாடு மனதுடன் இணைகிறதா?

பூர்வபஷ்யம் - இங்கு வாக்கு இந்த்ரியத்தின் செயல்பாடே கூறப்படுகிறது. ஏன்? வாக் இந்த்ரியம் என்பதற்குக் காரணப் பொருளாக மனம் இருக்க இயலாது (அப்படி இருப்பதும் இல்லை). எனவே வாக்கு இந்த்ரியம் மனதில் லயம் அடைவது என்பது பொருந்தாது. ஆகவே ச்ருதி வாக்கியம் மூலம் வாக்கின் செயல்பாடு என்பதே மனதில் இணைகிறது என்று கூற இயலும். மேலும் வாக்கின் செயல்பாட்டிற்கு மனம் முக்கிய காரணமாக உள்ளது.

மூலம் - அபி஘ீயதே - வாங்நஸி - ஐதி । வாக்ஸ்வரூபமேவ மனஸி சம்பத்யதே । கௌ: தர்ஷனாட் । தூஷ்யதே ஹி வா஗ிந்ரித்யே ஁பரதே஁பி மன:ப்ரவூதி । வூதிமாத்ரஸ்பத்யாபி தத்ப்பத்யதே ஐதி தீத் - தத்ராஹ ஶப்தாதீதி । ·வாங்நஸி சம்பத்யதே· ஐதி வாக்ஸ்வரூப சம்பத்யாவேவ ஹி ஶப்த:; ந வூதிமாத்ரஸ்பத்யௌ । ந ஹி ததானீ வூத்யுபரமே வா஗ிந்ரித்யம் ப்ரமான்த்ரேணோபலப்யதே; யேந வூதிமாத்ரமேவ ச்பத்யத ஐத்யூத்யதே । யதூக்தம் மனஸோ வா஗்ப்ரகூதீத்யாபாவாத் வா஗ோ மனஸி ச்பத்யதீநோபபத்யத ஐதி - தத், ·வாங்நஸி சம்பத்யதே· ஐதி வதனாத் மனஸா வா஗் ச்யுஜ்யதே; ந து தத்ர லீயத ஐதி ப்ரஹீர்த்வயம் ॥9॥

ஸிந்தாந்தம் - வாங்மநஸி - வாக்கின் ஸ்வரூபமே மனதில் இணைகிறது. ஏன்? தத்தர்சநாத் - இப்படியே காணப்படுகிறது. மரணம் அடையும் நேரத்தில் வாக் இந்த்ரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்த பின்னரும் மனம் தொடர்ந்து இயங்குவதைக் காண முடிகிறது.

இதற்குப் பூர்வபக்ஷி, "வாக்கின் செயல்பாடு இணைவதால் இவ்விதம் செயல்படுகிறது", எனக் கூறலாம். ஆனால் சூத்திரக்காரர் - சப்தாத் ச - வேதங்களில் உள்ளது - என்றது காண்க. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே - வாக்கு மனதில் லயிக்கிறது - என்றது. இதன் மூலம் வாக்கின் ஸ்வரூபம் இணைவதாகக் கூறப்பட்டதே அன்றி செயல்பாடு மட்டுமே அல்ல. மேலும் மரணம் அடைகின்ற நேரத்தில் வாக்கி இந்திரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்து விடுவதால், அத்தகைய இந்திரியம் இருந்தது (அல்லது இருக்கிறது) என்று கூறுவதற்கு வேறு எந்த ஆதாரமும் இருப்பதில்லை. ஆகவே இதன் மூலம் செயல்பாடு இணைவதாகக் கூற இயலாது.

பூர்வபக்ஷி கூறும் வாதமான - மனம் வாக்கின் காரணம் பொருள் அல்ல, ஆகவே அது மனதில் லயிப்பது என்பது பொருந்தாது - என்பதைச் சற்று ஆராயவேண்டும். உபநிஷத் வாக்கியத்தில் வாக்கி இந்திரியம் மனதில் சென்று சேர்கிறது என்று கூறப்பட்டதே அன்றி லயிக்கிறது என்று கூறப்படவில்லை.

4-2-2 அத ஏவ ஸர்வாணி அநு

பொருள் - மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களால் அதனைப் பின் தொடர்ந்து அனைத்தும்.

மூலம் - यतो वाचो मनसा संयोगमात्रं सम्पत्तिः; न तु लयः; अत एव वाचमनु सर्वेषां इन्द्रियाणां मनसि सम्पत्ति श्रुतिरूपपद्यते, "तस्मादुपशान्ततेजाः पुनर्भवमिन्द्रियैर्मनसि संपद्यमानैः" इति ॥२॥

ஸித்தாந்தம் - வாக்கி இந்திரியத்திற்கு மனதுடன் சேர்த்தி ஏற்படுகிறது அல்லாமல் லயிப்பது என்பது அல்ல என்று கூறப்படும் காரணத்தால், மனதில் சென்று மற்ற இந்திரியங்கள் லயிப்பது என்பதும் பொருத்தமே ஆகும். இதனை ப்ரச்ந உபநிஷத் (3-9) - தஸ்மாத் உபசாந்த தேஜா: புநர்பவம் இந்திரியை: மநஸி ஸம்பத்யமாறை: - இதன் காரணமாக மரணம் அடையும் நேரத்தில், உஷ்ணம் குறைந்து, மனதுடன் இந்திரியங்கள் இணைந்து மறுபிறவி அடைகிறான் - என்றது.

வாகதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 2 - மநோதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மனம் ப்ராணனுடன் சேர்த்தியை அடைகிறது என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-3 தத் மந: ப்ராண உத்தராத்

பொருள் - மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது, மேலே உள்ள வாக்கியத்தால்.

மூலம் - तत् - सर्वेन्द्रियसंयुक्तं - मनः प्राणे सम्पद्यते - प्राणेन संयुज्यते; न मनोवृत्तिमात्रम् । कुतः? उत्तरात् - "मनः प्राणे" इति वाक्यात् । अधिकाशङ्का तु, "अन्नमयं हि सोम्य मनः" इति वचनात् मनसोऽन्नप्रकृतित्वमवगम्यते; अन्नस्य च "ता अन्नमसृजन्त" इति अम्मयत्वं सिद्धम् । "आपोमयः प्राणः" इति चा अप्रकृतित्वं प्राणस्यावगम्यते । अतो मनः प्राणे संपद्यत इत्यत्र प्राणशब्देन प्राणप्रकृतिभूता अपो निर्दिश्य तासु मनस्संपत्तिप्रतिपादने परम्परया स्वकारणे लय इति संपत्तिवचनमुपपन्नं भवति-इति ।

விஷயம் - அனைத்து இந்திரியங்களுடன் கூடிய மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது. அது முழுமையாகச் சேர்கிறது அல்லாமல், அதன் செயல்பாடுகள் மட்டுமே சேர்வதில்லை. ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - மந: ப்ராணே - ப்ராணனில் மனம் - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-5-4) - அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: - மனம் அன்னத்தால் ஆனது - என்ற வரிகள் மூலம் மனம் அன்னத்தை உபாதானக் காரணமாகக் கொண்டதாக உள்ளது என அறியலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-4) - தா அந்நமஸ்ருஜந்த - அன்னத்தை நீர் உண்டாக்கியது - என்பதன் மூலம் ப்ருதிவியின் தத்துவமான அன்னத்தை நீர் உண்டாக்கியது என்று அறியலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-4-4) - ஆபோமய ப்ராண: - ஜலதத்துவத்திலிருந்து ப்ராணன் உண்டானது - என்றது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - மந: ப்ராணோ ஸம்பத்யதே - மனம் ப்ராணனில் சேர்கிறது - என்ற வரிக்கு, மனம் தனது உபாதானக் காரணமாக உள்ள ப்ருதிவீ தத்துவத்தின் மூலமாக ப்ராணனின் உபாதானக் காரணமான ஜலதத்துவத்தில் லயிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - परिहारस्तु "अन्नमयं हि सोम्य मनः", "आपोमयः प्राणः" इति मनःप्राणयोरन्नेनाद्धिश्चाप्यायनमुच्यते; न तत्प्रकृतित्वम्; आहङ्कारिकत्वान्मनसः, आकाशविकारत्वाच्च प्राणस्य । प्राणशब्देनापां लक्षणा च स्यात् इति ॥ ३ ॥

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-5-4) – அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய, மந: ஆபோமய: ப்ராண: - மனம் அன்னத்தால் போஷிக்கப்பட்டுகிறது, ப்ராணன் ஜலத்தால் போஷிக்கப்பட்டுகிறது - என்று கூறுகிறது. இங்கு அன்னமும், ஜலமும் மனம் மற்றும் ப்ராணனை வளர்க்கின்றன என்று கூறப்பட்டன அல்லாமல், அவற்றின் காரணப் பொருளாகக் கூறப்படவில்லை. மனம் என்பது அஹங்காரத்தின் மாறுபாடு என்பதும், ப்ராணன் என்பது ஆகாசத்தின் மாறுபாடு என்பதும் பல இடங்களில் கூறப்பட்டது. ஆக மனம் ப்ராணனுடன் சேர்கிறது என்பதே கருத்து.

மநோதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் – 3 – அத்யக்ஷாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் – ப்ராணன் ஜீவனுடன் சேர்கிறது என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-4 ஸ: அத்யக்ஷே ததுபகமாதிப்ய:

பொருள் - இந்திரியங்களின் எஜமானனாகிய ஜீவனிடம் ப்ராணன் சேர்கிறது. இப்படிப்பட்ட தொடர்பு கூறப்படுவதால்.

மூலம் - यथा "वाङ्मनसि संपद्यते, मनः प्राणे" इति वचनानुरोधेन मनःप्राणयोरेव वाङ्मनसयोः संपत्तिः तथा, "प्राणस्तेजसि" इति वचनात् तेजस्येव प्राणः सम्पद्यते इति प्राप्त उच्यते - सोऽध्यक्षे इति ।

பூர்வபக்ஷம் – சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே மந: ப்ராணே - வாக்கு மனதிலும், மனம் ப்ராணனிலும் சேர்கிறது - என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. இது போன்றே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் - என்று கூறியதன் மூலம், தேஜஸ்ஸில் ப்ராணன் ஒடுங்குகிறது என்றாகிறது.

மூலம் - स प्राणः, अध्यक्षे करणाधिपे जीवे सम्पद्यते । कुतः? तदुपगमादिभ्यः, प्राणस्य जीवोपगमस्तावच्छ्रूयते "एवमेवेममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्ति" इति; तथा जीवेन सह प्राणस्योत्क्रान्तिः श्रूयते, "तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति इति । प्रतिष्ठा च जीवेन सह श्रूयते, "कस्मिन् उत्क्रान्ते उत्क्रान्तो भविष्यामि, कस्मिन् वा प्रतिष्ठिते प्रतिष्ठास्यामि" इति । एवं जीवेन संयुज्य तेन सह तेजस्संपत्तिरिह, "प्राणस्तेजसी" इत्युच्यते; यथा यमुनाया गङ्गया संयुज्य सागरगमनेऽपि, यमुना सागरं गच्छति इति वचो न विरुध्यते, तद्वत् ॥ ४ ॥

ஸித்தாந்தம் – ப்ராணன் ஜீவனிடம் ஒடுங்குகிறது. ஏன்? ததுபகமாதிப்ய: - ப்ராணன் ஜீவனிடம் சென்று சேர்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-38) - ஏவமேவ இமம் ஆத்மாநம் அந்தகாலே ஸர்வே ப்ராணா அபிஸமாயாந்தி - அரசனை வேலையாட்கள் பின் தொடர்வது போன்று அந்திம காலத்தில் அனைத்து ப்ராணன்களும் ஜீவனைப் பின் தொடர்கின்றன - என்று கூறியது. இதனைப் போன்று ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - தம் உத்க்ராமந்தம் ப்ராண: அநூதக்ராமதி - அந்திம காலத்தில் வெளிக்கிளம்பும் ஜீவனைத் தொடர்ந்து ப்ராணனும் கிளம்புகிறது - என்று கூறும் வாக்கியத்தில் ஜீவனுடன் ப்ராணனுக்கு வெளிக்கிளம்புதல் கூறப்பட்டது. உத்க்ராந்தே உத்க்ராந்தோ பவிஷ்யாமி கஸ்மிந் வா ப்ரதிஷ்டிதே ப்ரதிஷ்டாஸ்யாமி - எந்த ஒன்று வெளியே புறப்படும்போது நான் புறப்படுவேன்? எது நிலையாக இருந்தால் நான் நிலையாக இருப்பேன்? - என்று கூறப்படும் வரியில், ப்ராணன் நிலையாக நிற்பது ஜீவனுடன் மட்டுமே என்பது உணர்த்தப்பட்டது. ஆகவே இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - என்ற வரியின் மூலம் ப்ராணன் ஜீவனுடன் முதலில் சேர்ந்து கொண்டு, அதன் பின்னர் தேஜஸ்ஸில் சேர்கிறது என்று தெளிவாகிறது. யமுனை நதியானது கங்கையுடன் சேர்ந்து, அதன் பின்னர் கடலை அடைகிறது என்ற போதிலும், "யமுனை கடலை அடைகிறது" என்று வாக்கியம் முரண்பட்டது அல்ல என்பது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

அத்யக்ஷாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 4 - பூதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஜீவனுடன் கூடிய ப்ராணன் மற்ற பூதங்களுடன் சேர்ந்த தேஜஸ்ஸில் சேர்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-5 பூதேஷு தச்ச்ருதே:

பொருள் - அனைத்துப் பூதங்களிலும்; இப்படியே ஒதப்படுகிறது.

மூலம் - "प्राणस्तेजसि" इति जीवसंयुक्तस्य प्राणस्य तेजसि संपत्तिरुक्ता, सा सम्पत्तिः किं तेजोमात्रे? उत संहतेषु सर्वेषु भूतेष्विति विशये तेजोमात्रश्रवणात् तेजसि इति प्राप्ते उच्यते

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் - என ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சென்று ஒடுங்குவது கூறப்பட்டது. இங்கு எழும் சந்தேகம் - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே ஒடுங்குகிறதா அல்லது பஞ்சபூதங்களிலும் சென்று ஒடுங்குகிறதா?

பூர்வபக்டம் - தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே சென்று சேர்கிறது. இப்படியாக மட்டுமே ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது.

மூலம் - पूतेषु इति । पूतेषु संपद्यते । कुत? तच्छ्रूते: "पृथिवीमय आपोमयः तेजोमयः ..." इति जीवस्य सच्चरतः सर्वभूतमयत्वश्रुतेः ॥५॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, பஞ்சபூதங்களிலும் சென்று சேர்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? இப்படியாகவே ச்ருதி வரிகளில் உள்ளன. ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) - ப்ருதிவீமய: ஆபோமய: தேஜோமய: - ப்ருதிவியால் செய்யப்படுகிறது, ஜலத்தால் செய்யப்படுகிறது, தேஜஸ்ஸால் செய்யப்படுகிறது - என்றது காண்க. இதன் மூலம் ஜீவனுடன் கூடிய ப்ராணன் பஞ்சபூதங்களின் கூட்டத்தில் சென்று சேர்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - ननु तेजःप्रभृतिष्वैकैकस्मिन् क्रमेण संपत्तावपि, पृथिवीमयः इत्यादिका शुतिरूपपद्यते; अत आह

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) - ப்ருதிவீமய: - என்பதில் தேஜஸ் என்று கூறப்பட்டதால், தேஜஸ்ஸில் மட்டுமே சென்று ப்ராணன் ஒடுங்குகிறது என்று கூறவேண்டும்; அதாவது வரிசையாகச் சென்று ஒடுங்குகிறது என்று கொள்ளவேண்டும் (இதற்கான விடையை அடுத்த சூத்திரம் கூறுகிறது).

4-2-6 நைகஸ்மிந் தர்சயதோ ஹி

பொருள் - ஒவ்வொன்றிலும் எனக் கூற இயலாது. இவ்விதம் அல்ல என்பதை ச்ருதியில் காணலாம்.

மூலம் - नैकस्मिन्; एकैकस्य कार्याक्षमत्वात् । दर्शयतो ह्यक्षमत्वं श्रुतिस्मृती, "अनेन जीवेनाऽऽत्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि, तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकैकां करवाणि" इति - नामरूप व्याकरणयोग्यत्वाय त्रिवृत्करणमुपदिश्यते, "नानावीर्याः पृथग्भूताः ततस्ते संहतिं विना । नाशक्रुवन् प्रजाः स्रष्टुमसमागम्य कृत्स्नशः । समेत्यान्योन्यसंयोगं परस्परसमाश्रयाः । महदाद्याः विशेषान्ता ह्यण्डमुत्पादयन्ति त" इति । अतः "प्राणस्तेजसि" इति तेजशब्देन भूतान्तरसंसृष्टमेव तेजोऽभिधीयते । अतो भूतेष्वेव सम्पत्तिः ॥ ६ ॥

ஸித்தாந்தம் - ஒவ்வொன்றிலும் வரிசையாக இணைகிறது என்று கூற இயலாது. இதன் காரணம், பூதங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாகத் தங்கள் செயலைச் செய்யும் வலிமை அற்றவை ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2, 3) - அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி தாஸாம் த்ரிவ்ருத்தம் த்ரிவ்ருத்தம் ஏகைகாம் கரவாணி - ஜீவசரீரகனான என்னால் உள்ளே புகுந்து பெயர் மற்றும் சரீரம் அளிக்கப்படுகின்றன, அவற்றை மூன்று மூன்று என நான் சேர்க்கிறேன் - என்றது. இதன் மூலம் பஞ்சீகரணம் செய்த பின்னரே இவற்றை அறிய இயலும் என்றாகிறது. இது போன்று விஷ்ணுபுராணம் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் இதே கருத்தை உணர்த்துகிறது:

நா நாவீர்யா: ப்ருதக்பூதா: தத: தே ஸம்ஹதிம் விநா
நாசக்துவந் ப்ரஜா: ஸ்ரஷ்டும் அஸமாகம்ய க்ருத்ஸநச:
ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாசர்யா:
மஹதாத்யா விசேஷாந்தா: ஹ்யண்டம் உத்பாதயந்தி தே

இதன் பொருள் - மிகவும் இளகியபடி இருத்தால், மிகவும் கடினமாக இருத்தல் போன்ற முரணான தன்மைகள் கொண்ட காரணத்தால், மஹான் போன்றவற்றால் ஒன்றுடன் ஒன்று சேராமல், இந்த ப்ரம்மாண்டத்தையும் இதில் உள்ளவற்றையும் தனித்தனியாகச் செயல்பட்டு படைக்க இயலவில்லை. ஒன்றை ஒன்று அண்டி நிற்கின்ற மஹான் தொடக்கமாக உள்ள தத்துவங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து அண்டத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - ப்ராணஸ் தேஜஸி - ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் - போன்ற வரிகள் மூலம், தேஜஸ் என்பது மற்ற பூதங்களுடன் ஒன்றாக உள்ள தேஜஸ் என்பதையே குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ப்ராணன் அனைத்து பூதங்களிலும் சென்று ஒடுங்குவதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

பூதாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத் அதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மேலே கூறப்பட்ட வெளிக்கிளம்புதல் (உத்க்ராந்தி) என்பது மோக்ஷம் பெறுபவன், மற்றவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் மூர்த்தந்ய நாடியில் புகுவதற்கு முன்பு பொதுவானதே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-7 ஸமாநா ச ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத் அம்ருதத்வம் ச அநுபோஷ்ய

பொருள் - ப்ரஹ்மநாடியில் புகும்வரை இருவருக்கு பொதுவானதே ஆகும். அம்ருதத்வம் என்பது இந்திரியங்கள் நீங்காமல் உள்ளபோது ஆகும்.

மூலம் - इयम् उत्क्रान्तिः किं विद्वदविदुषोः समाना, उताविदुष एवेति चिन्तायाम् - अविदुष एवेति प्राप्तम् । कुत? विदुषोऽत्रैवामृतत्ववचनादुत्क्रान्त्यभावात् । विदुषो ह्यत्रैवामृतत्वं श्राव्यते, "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः । अत मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते" इति ॥

விஷயம் - கடந்த அதிகரணங்களில் ஆராயப்பட்டபடி வெளிக்கிளம்புதல் என்பது ப்ரஹ்ம உபாஸகன், ப்ரஹ்ம உபாஸகன் அல்லாதவன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானதா? அல்லது ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவனுக்கு மட்டுமே கூடுமா?

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவனுக்கே அது போன்ற உத்க்ராந்தி (வெளிக்கிளம்புதல்) உண்டாகிறது. ஏன்? ப்ரஹ்மஞானிக்கு இந்த சரீரத்துடன் அவன் உள்ளபோதே மோக்ஷம் உண்டு என்பதைக் கட உபநிஷத் (6-14), ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்திதா: அத மர்த்யோ அம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்ருதே - எந்த நேரத்தில் இவன் நெஞ்சில் உள்ள அனைத்து ஆசைகளும் விலகுகின்றதோ அப்போது இவன் மோக்ஷம் அடைந்து ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்றன. ஆக ப்ரஹ்மஞானிக்கு சரீரத்திலிருந்து உத்க்ராந்தி இல்லை என்றாகிறது.

மூலம் - एवं प्राप्तेऽभिधीयते - समाना चाऽऽसृत्युपक्रमात् - इति । विदुषोऽपि आसृत्युपक्रमादुत्क्रान्तिः समाना । आ सृत्युपक्रमात् आ गत्युपक्रमात् नाडीप्रवेशेणोत्क्रम्य गतिः शूयते, "शतं चैका च हृदस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिस्सृतैका । तयोर्ध्वमायन् अमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति" इति । एवं नाडीविशेषेण गतिश्रवणात् विदुषोऽप्युत्क्रान्तिरवर्जनीया । सा च नाडीप्रवेशात्प्राक् विशेषाश्रवणात् समाना । तत्प्रवेशदशायां च विशेषः शूयते, "तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति चक्षुषो वा मूर्ध्ना वा अन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यः" इति । "शतं चैका च हृदयस्य" इत्यनया श्रुत्या एकार्थ्यात् मूर्ध्ना निष्क्रमणं विद्वद्विषयं; इतरत् अविद्वद्विषयम् । यदुक्तम् - विदुषोऽत्रैवामृतत्वं श्राव्यते इति - तत्रोच्यते 'अमृतत्वं चानुपोष्य' इति । चशब्दोऽवधारणे । अनुपोष्य - शरीरेन्द्रियादिसंबन्धमदग्ध्वैव, यदमृतत्वम् - उत्तरपूर्वाधयोरश्लेषविनाशरूपं प्राप्यते, तदुच्यते "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते" इत्यादिकया श्रुत्येत्यर्थः । "अत्र ब्रह्म समश्नुते" इति च उपासनवेलायां यो ब्रह्मानुभवः तद्विषयमित्यभिप्रायः ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல, தொடக்க நிலையில் ப்ரஹ்மஞானிக்கும் உத்க்ராந்தி பொதுவானதே ஆகும். அதாவது ப்ரஹ்மநாடியில் புகும்வரையில் பொதுவானது ஆகும். ப்ரஹ்மஞானியும் மேலே செல்லும் நாடி வழியாகவே சென்று மோக்ஷம் அடைகிறான் என்பதைக் கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - சதம் சைகா ந

ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: தாஸாம் மூர்த்தாநம் அபிநி ஸ்ருதைகா தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வக் அந்யா உத்க்ரமேண பவந்தி - இதயத்தில் 101 முக்கிய நாடிகள் உள்ளன; இவற்றில் ஸுஷும்நை என்ற நாடி மட்டுமே தலையை நோக்கிச் செல்கிறது; அதன் வழியே கிளம்புவன் மோக்ஷம் அடைகிறான்; மற்ற நாடிகள் குறுக்காகச் செல்கின்றன - என்றன. இப்படியாக ச்ருதியில் கூறப்பட்டுள்ளதால் ப்ரஹ்மஞானிக்கு அந்த நாடி வழியே வெளிக்கிளம்புதல் என்பது தவிர்க்க இயலாததாகும். இந்த நாடியில் நுழைவதற்கு முன்பு ப்ரஹ்ம உபாஸகனுக்கு மட்டும் என ஏதும் கூறப்படவில்லை என்பதால், இருவருக்கும் (ப்ரஹ்ம உபாஸகன், ப்ரஹ்ம உபாஸகன் அல்லாதவன்) இந்த நாடியில் புகும்வரை உள்ள உத்க்ராந்தி பொதுவானதே ஆகிறது. மேலும் ப்ரஹ்ம உபாஸகன் இந்த நாடியில் புகுகிறான் என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - நேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்காமதி சக்ஷுஷோ வா மூர்த்நோ வான்யேப்யோ வா சரீரதேசேப்ய: - உத்க்ராந்தியை அடைகின்ற ஜீவன் கண் மூலமாகவோ, மூர்த்தந்ய நாடி (தலை) மூலமாகவோ அல்லது சரீரத்தில் உள்ள வேறு த்வாரங்கள் மூலமோ கிளம்புகிறான் - என்றது. இந்த ச்ருதி வரியானது பொதுவாகக் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும், கட உபநிஷத் (6-16) - சதம் சைகா ச ஹ்ருதஸ்ய - இதயத்திலிருந்து 101 நாடிகள் - என்று மேலே கூறப்பட்ட வரியுடன் ஒன்றாகவே சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்த வரியானது - ப்ரஹ்மஞானியானவன் தலை மூலமாகவும், மற்றவர்கள் கண்கள் அல்லது மற்ற த்வாரங்கள் மூலமாகவும் வெளிக்கிளம்புவதையே உணர்த்துகிறது.

அடுத்து, பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்ட - அம்ருதோ இஹ பவதி - என்பதற்கு விடை தரப்படுகிறது, இதனைச் சூத்திரம் - அம்ருதத்வம் ச அநுபோஷ்ய - என்றது. இங்கு உள்ள "ச" என்பது "ஏவ" என்ற பொருளில் வந்தது. அதாவது இந்தச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் இவனை விட்டு நீங்காமல் உள்ளபோதிலும், இவன் பெறுகின்ற புண்யபாவங்கள் ஒட்டாத தன்மை மற்றும் அவற்றின் அழிவு என்பதே அம்ருதத்வம் எனப்பட்டது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே கட உபநிஷத் (6-14), ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே - அனைத்தும் நீங்கிய பின்னர் - என்றன. மேலும் - அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே - இங்கேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பது, இங்கு உள்ள உபாஸன காலத்திலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பதை உணர்த்துகிறது.

4-2-8 ததா பீதே: ஸம்ஸார வ்யபதேசாத்

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதே மோக்ஷம், ப்ரஹ்மத்தை அடையும் வரையில் ஸம்ஸாரம் கூறப்படுவதால்.

மூலம் - अवश्यं च तत् - अमृतत्वम् अदग्धदेहसम्बधस्यैवेति विज्ञेयम् । कुतः? आपीतेः संसारव्यपदेशात् । अपीतिः - अप्ययः ब्रह्मप्राप्तिः । सा चार्चिरादिना मार्गेण देशविशेषं गत्वेति वक्ष्यते । आ तदवस्थाप्राप्तेः संसारः देहसम्बन्धलक्षणो हि व्यपदिश्यते, "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये" इति । "अश्व इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहोर्मुखात् प्रमुच्य । धृत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसंभवामि" इति च ॥ ८ ॥

ஸித்தாந்தம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட அம்ருதத்வம் என்பது ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவனுக்குக் கூறப்பட்டதாகவே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? ப்ரஹ்மத்தை அடையும் வரையில் ஸம்ஸாரம் கூறப்பட்டதால் ஆகும். ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடைந்த பின்னரே கைக்கூடும் என்பதை மேலே கூற உள்ளார். அந்த நிலை கைக்கூடும்வரை சரீரத்தின் தொடர்புள்ள ஸம்ஸாரம் எனபது நீடிக்கும். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - உபாஸகனின் ப்ராரப்த கர்மம் (பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மம்) முடிகின்ற சரீரத்தின் இறுதிவரையில் மோக்ஷம் கிட்டுவது தாமதம் ஆகிறது; அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்றது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகம் அபிஸம்பவாமி - குதிரையானது தனது ரோமங்களில் உள்ள பூழ்தியை எப்படி உதறுகிறதோ, அது போன்று தனது பாவங்களைக் கைவிடும் ஜீவன், ராகுவிடமிருந்து விடுப்பட்ட சந்த்ரன் போன்று, செய்யவேண்டியதை முடித்த சரீரத்தை விட்டு, என்றும் உள்ள ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவானாக - என்றது காண்க.

4-2-9 ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணத: ச ததா உபலப்தே:

பொருள் - ஸூக்ஷ்ம சரீரம் உள்ளதால் அதுவரை நீங்குவதில்லை. இப்படியே அறியப்படுகிறது.

மூலம் - इतश्च विदुषोऽपि बन्धो नात्र दग्धः; यतः सूक्ष्मं शरीरमनुवर्तते । कुत इदमवगम्यते ? प्रमाणतस्तथोपलब्धेः । उपलभ्यते हि देवयानेन पथा गच्छतो विदुषः, "तं प्रतिब्रूयात् ... सत्यं ब्रूयात्" इति चन्द्रमसा संवादवचनेन शरीरसद्भावः । अतः सूक्ष्मशरीरमनुवर्तते । अतश्च बन्धो न दग्धः ॥ ९ ॥

ஸித்தாந்தம் - ஸ்தூலமான சரீரத்திலிருந்து ப்ரஹ்மஞானி வெளியே வந்தபோதிலும், அவனுக்கு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் தொடர்கிறது. ஆகவே இந்த உலகில் அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் விலகுவதில்லை. இதனை எப்படி அறியலாம்? ப்ரமாணத: ச உபலப்தே: - ப்ரமாணங்கள் மூலம் காணப்படுவதால். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்லும் உபாஸகன் சந்த்ரனுடன் பேசுவதாகக் கூறப்படுவதால், அவனுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்றாகிறது. இதனைக் கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-6) - தம் ப்ரதிப்ரூயாத் ... ஸத்யம் ப்ரூயாத் - அவனிடம் (சந்த்ரனிடம்) பேச வேண்டும், உண்மையை மட்டுமே கூறவேண்டும் - என்றது. இதன் மூலம் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் உண்டு என்பதும், ஆகவே ஸம்ஸார பந்தம் உள்ளது என்பதும் அறியலாம்.

4-2-10 நோபமர்த்தேந அத:

பொருள் - இதன் காரணமாகவே, ஸம்ஸார பந்தத்தின் பின்னே மோசஷம் கூறப்படவில்லை.

மூலம் - अतः "यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः । अथ मर्त्योऽमृतो भवत्यत्र ब्रह्म समश्नुते" इति वचनं न बन्धोपमर्देनामृतत्वं वदति ॥ १० ॥

ஸித்தாந்தம் - மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களால் கட உபநிஷத் (6-14), ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-7) - யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமாயேஸ்ய ஹ்ருதி ஸ்திதா: அத

மர்த்யோ அம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்ச்ருதே – என்ற வரியானது, பந்தங்கள் நீங்கி, அதன் பின்னர் உண்டாகும் மோக்ஷம் குறித்து ஏதும் கூறவில்லை என்றாகிறது.

4-2-11 அஸ்ய ஏவ சோபபத்தே: ஊஷ்மா

பொருள் - ஸூக்ஷ்ம சரீரம் பொருந்த வேண்டும் என்பதாலும், உஷ்ணம் உள்ளதாலும் (மோக்ஷம் கூறப்படவில்லை).

மூலம் - अस्य - सूक्ष्मशरीरस्य क्वचिद्विद्यमानत्वोपपत्तेर्विदुषः प्रक्रान्तमरणस्य मरणात्प्राक् ऊष्मा स्थूल शरीरे क्वचित्क उपलभ्यते; न च स्थूलस्यैव शरीरस्यायमूष्मा, अन्यत्रानुपलब्धेः । ततश्चोष्मणः क्वचिदुपलब्धिर्विदुषः सूक्ष्म शरीरस्योत्क्रान्तिनिबन्धनेति गम्यते । तस्माद् विदुषोऽप्यासृत्युपक्रमात् समाना उत्क्रान्तिरिति सुष्ठुक्तम् ॥ ११ ॥

புனர்பி விடுஷ உத்க்ரந்திர்ந சம்भवतीत्याशङ्क्य परिहियते

ஸித்தாந்தம் - மரணம் அடையும் நேரத்தில் ப்ரஹ்ம உபாஸகனுக்கு, அந்த மரண காலத்திற்கு முன்னர் அவன் உடல் உஷ்ணம் என்பது உடலில் ஓர் இடத்தில் மட்டுமே காணப்படும்; உடலின் மற்ற இடங்களில் உஷ்ணம் இருக்காது. இந்த உஷ்ணம் ஸ்தூல உடலின் உஷ்ணம் என்று கொள்ள இயலாது (ஸ்தூல உடலின் உஷ்ணமாக இருந்தால் உடல் முழுவதும் ஒரே சீராக அந்த உஷ்ணம் இருக்கவேண்டும் அல்லவோ). ஆகவே இந்த உஷ்ணம் என்பது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் உஷ்ணம் என்றாகிறது. இதன் மூலம் இந்த உஷ்ணம் என்பது வெளிக்கிளம்பும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் உஷ்ணம் என்றாகிறது. ஆகவே மரணம் அடையும்போது ஓர் இடத்தில் உஷ்ணம் உள்ளது என்பதன் மூலம் உபாஸகனுக்கும் உத்க்ரந்தி உண்டு என்றாகிறது.

அடுத்து, உத்க்ரந்தி என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்குப் பொருந்தாது என்று மறுபடியும் ஆக்ஷேபித்து, அதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

4-2-12 ப்ரதிஷேதாத் இதி சேத் ந சாரீராத் ஸ்பஷ்டோ ஹி ஏகேஷாம்

பொருள் - உத்க்ராந்தி எனக் கூறப்பட்டதால், உத்க்ராந்தி உண்டு என்று கூறுவது சரியல்ல; இவ்விதம் வாதம் செய்வது தவறு. ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் கிளம்பவில்லை என்று தெளிவாக உள்ளது.

மூலம் - यदुक्तं - विदुषोऽप्युत्क्रान्तिः समानेति, तन्नोपपद्यते; विदुष उत्क्रान्तिप्रतिषेधात् । तथा हि, "स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्वपक्रामति" इत्युपक्रम्य, "तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति । तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति" इत्यविदुष उत्क्रान्तिप्रकारमभिधाय, "अन्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते" इति देहान्तरपरिग्रहं चाभिधाय, "प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यतिकचेह करोत्ययम् । तस्माल्लोकात् पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मण इति तु कामयमानः" इति अविद्वद्विषयं परिसमाप्य, "अथाकामयमानः - योऽकामोनिष्काम आप्तकाम आत्मकामः, न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माष्येति" इति विदुष उत्क्रान्तिः प्रतिषिध्यते । तथा पूर्वत्र अर्तभागप्रश्नेऽपि विदुष उत्क्रान्तिप्रतिषेधो दृश्यते, "अप पुनर्मृत्युं जयति" इति विद्वांसं प्रस्तुत्य, "याज्ञवल्क्य इति होवाच यत्रायं पुरुषो म्रियत उदस्मात् प्राणाः क्रामन्ति, आहो न" इति पृष्ठः "नेति होवाच याज्ञवल्क्यः अत्रैव समवनीयन्ते स उच्छकयत्याध्मायति आध्मातो मृतः शेते इति "। अतो विद्वानिहैवामृतत्वं प्राप्नोतीति चेत्

பூர்வபக்ஷம் - மூர்த்தந்தய நாடியில் புகும்வரை உத்க்ராந்தி என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொதுவே ஆகும் என்பது பொருந்தாது, ஏன் என்றால் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராந்தி இல்லை என்று ச்ருதிகள் மறுத்துள்ளன. இதனை விளக்குவோம். ஞானி அல்லாதவன் குறித்த உத்க்ராந்தியை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - ஸ ஏதா: தேஜோ மாத்ரா: ஸமப்யாததானோ ஹ்ருதயமேவ அந்வக்ராமதி - எப்போது இந்த்ரியங்களின் பலவீனம் காரணமாக மரண காலத்தை அடைகிறானோ, அப்போது வாக்கு முதலானவை ஆத்மாவை அடைகின்றன; ஆத்மாவானது இதயத்தை அடைகிறது - என்று கூறியது. இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-1) - தேந ப்ரத்யோதேந ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி தமுத்க்ராமந்தம் ப்ராணோநுத்க்ராமதி - இப்படியாக இதயத்தில் உள்ள அந்த த்வாரம் ப்ரகாசிக்கிறது; ப்ரஹ்மத்தால் ப்ரகாசம் பெற்ற த்வாரத்தைக் கொண்டு அந்த

ஆத்மா வெளிக்கிளம்பும்போது ப்ராணனும் வெளிக் கிளம்புகிறது - என்று கூறியது. இதனை முடிக்கும்போது வேறு சரீரம் எடுப்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-4) - அந்யத் நவதரம் கல்யாணதரம் ரூபம் குருதே - பழைய பொன் மூலம் தட்டான் எப்படிப் புதிய ஆபரணம் செய்கிறானோ அது போன்று ஆத்மா வேறு ஓர் அழகிய சரீரம் பெறுகிறான் - என்றது.

மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-6) - ப்ராப்யாந்தம் கர்மண: தஸ்ய யத்கிஞ்ச இஹ க்ரோத்யயம் தஸ்மாத் லோகாத் புந: ஏதி அஸ்மை லோகாய கர்மணே இதி து காமயமாந: - இங்கு செய்யவேண்டிய கர்மங்களை நிறைவேற்றிய ஜீவன் இதன் பலனாக ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அனுபவிக்கிறான்; அந்தப் பலன்கள் கழிந்தவுடன், மீண்டும் கர்மங்கள் இயற்றுவதற்காக இங்கு திரும்புகிறான் - என்று ப்ரஹ்மஞானிகள் அல்லாதவர்கள் பற்றிக் கூறி முடிக்கப்பட்டது.

அடுத்து ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-6) - அத ஆகாமயமாந: யோ அகாம: நிஷ்காம அப்தகாம: ஆத்மகாம: ந தஸ்ய ப்ராணா: உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி - பலன்களில் விருப்பம் இல்லாதவர்கள், ஆசைகளில் இருந்து மீண்டவர்கள், அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டவர்கள், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எதன் மீதும் ஆசை அற்றவர்கள் என உள்ளவர்களின் ப்ராணன் வெளிக் கிளம்புவதில்லை; அவர்கள் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் அடைகின்றனர் - என்றது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராமந்தி மறுக்கப்பட்டது.

இதனைப் போன்றே ஆர்த்தபாக கேள்வி பதில் பகுதியிலும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு உத்க்ராமந்தி மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-10) - அப புநர் ம்ருத்யும் ஜயதி - அவன் மீண்டும் மரணத்தை வெல்கிறான், ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-11) - யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹேவாச யத்ர அயம் புருஷ: ம்ரியதே உதஸ்மாத் ப்ராணா: க்ராமந்தி ஆஹோ ந - ஆர்த்தபாகர் என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரிடம், “இந்தப் புருஷன் எப்போது மரணம் அடைகிறானோ அப்போது அவனுடன் முக்கிய ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புகிறதா?”, என்றார். இதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-11) - ந இதி ஹேவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: அத்ரைவ ஸமவநீயந்தே ஸ உச்வயதி ஆத்மயதி ஆத்மாத: ம்ருத: சேதே இதி - ப்ராணன்கள் போவதில்லை; அவை இங்கேயே சேர்க்கப்படுகின்றன; இதனால்

அந்தச் சரீரம் பருத்துவிடுகிறது; வெளிக்காற்று நிரம்பி இறக்கிறான் - என்றார். ஆகவே வித்வானாக உள்ளவனுக்கு உத்க்ராந்தி இல்லை என்றாகிறது.

மூலம் - तन्न; शारीरात् - प्रत्यगात्मनः प्राणानामुत्क्रान्तिर्ह्यत्र प्रतिषिध्यते; न शरीरात् । "न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ती" त्यत्र तच्छब्देन "अथाकामयमानः" इति प्रकृतः शारीर एव परामृश्यते; नाशुतं शरीरम्

ஸீத்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். இந்த வாக்கியத்தில் ப்ராணன் ஜீவனிடமிருந்து வெளிக்கிளம்புவதில்லை என்று மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளது; சரீரத்திலிருந்து ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புதல் பற்றி இங்கு ஏதும் கூறப்படவில்லை.

ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-4-6) - ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி - ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புவதில்லை - என்பதில் உள்ள "தத்" என்ற பதம் ஜீவனைக் குறித்தே உள்ளது. இந்த வாக்கியத்தில் - அத ஆகாமயமான: - என்று ஜீவனே கூறப்பட்டான் அல்லாமல் சரீரம் அல்ல.

மூலம் - "तस्य" इति षष्ठया प्राणानां सम्बन्धित्वेन शारीरो निर्दिष्टः; न तूत्क्रान्त्यपादनत्वेन । उत्क्रान्त्यपादानं तु शरीरमेवेति चेत्

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி அல்ல. "தஸ்ய" என்பதன் மூலம், எந்த ஒரு தொடர்பும் கூறப்படுகின்ற ஆறாம் வேற்றுமையே உணர்த்தப்பட்டது. அதாவது "ஜீவனுடைய ப்ராணன்" என்று கூறப்பட்டது. "இன்ன பொருளில் இருந்து கிளம்புகிறது" என்று இங்கு கூறப்படவில்லை. ஆகவே இங்கு சரீரத்தில் இருந்து ப்ராணன் கிளம்பவில்லை என்றே கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

மூலம் - न, अपादानापेक्षायां अशुताच्छरीरात् संबन्धितया श्रुतस्याऽऽत्मन एव संनिहितत्वेनापादानतयाऽपि ग्राह्यत्वात् । किञ्च प्राणानां जीवसंबन्धितयैव प्रज्ञातानां तत्संबन्धकथने प्रयोजनाभावात् संबन्धमात्रवाचिन्या षष्ठया अपादानमेव विशेष इति निश्चीयते । यथा नटस्य शृणोति इति । न चात्र विवदितव्यम् - स्पष्टो ह्येषां -

माध्यन्दिनानामाम्नाये शारीरो जीव एवापादानमिति, "योऽकामो निष्काम आसकामो आत्मकामः, न तस्मात् प्राणा उत्क्रामन्ति" इति ।

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும், ஏன்? எதிலிருந்து ப்ராணன் உத்க்ராந்தி அடைகிறது என்னும் கேள்வி பிறந்தபோது அந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்படாத சரீரத்திலிருந்து என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், அங்கு அந்த ப்ராணனைக் கொண்டவன் என்று கூறப்பட்ட ஜீவனிலிருந்து என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆக ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் கிளம்புவதில்லை என்பதும், சரீரம் பற்றி இங்கு ஏதும் தள்ளப்படவில்லை என்பதும் தெளிவாகிறது.

மேலும் ப்ராணன் ஜீவனுடன் உள்ளதை என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே இங்கு “ப்ராணனின் தொடர்பு கொண்டவன் ஜீவன்” என்று தனியாக எடுத்துக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை, இப்படிக் கூறுவதால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. ஆகவே “தொடர்பு” என்பதை உணர்த்தும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கு, “இதனிடமிருந்து” என்ற பொருளை அளிக்கவல்ல “தஸ்மாத்” என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமையையே இங்கு கொள்ள வேண்டும். நாம் பேசும்போது - நடாத் ச்ருணோதி - நாட்டியக்காரனிடமிருந்து கேட்கிறான் - என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக - நடஸ்ய ச்ருணோதி என்று கூறுகிறோம் அல்லவோ? இதற்கு மேல் இங்கு விவாதிப்பதற்கு ஏதும் இல்லை. மேலும் மாத்யந்தின சாகையில் - யோ அகாமோ நிஷ்காம அப்தகாம: ஆத்மகாம: ந தஸ்மாத் ப்ராணா: உத்க்ராமந்தி - யார் விருப்பம் அற்றவனோ, யார் ஆசைகள் விலக்கியவனோ, யார் ஆத்மாவில் மட்டுமே ஆசை கொண்டுள்ளானோ, யார் அனைத்தும் அடையப்பட்டானோ அவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் உத்க்ராந்தி அடைவதில்லை - என்று தெளிவாகவே கூறியுள்ளது.

மூலம் - शारीरात् प्राणानाम् उत्क्रान्तिप्रसङ्गाभावात् तन्निषेधो नोपपद्यते इति चेत्

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்ப சாத்தியம் இல்லாத காரணத்தினால், “ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை” என்று மறுப்பதும் இயலாது அல்லவோ? (ஆகவே ப்ரஹ்மஞானியின் சரீரத்திலிருந்து ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை என்றே கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்).

மூலம் - ந, "तस्य तावदेव चिरम्" इति विदुषः शरीरवियोगकाले ब्रह्मसम्पत्तिवचनेन प्राणानामपि तस्मिन् काले शारीराद्विदुषो वियोगः प्रसज्यते । ततश्च - देवयानेन पथा ब्रह्मसम्पत्तिर्नोपपद्यत इति, न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति - देवयानेन पथा ब्रह्मप्राप्तेः प्राग् जीवाद्विदुषोऽपि प्राणा न विश्लिष्यन्तीत्युच्यते । आर्तभागप्रश्नोऽपि यदा विद्वद्विषयः, तदा अयमेव परिहारः । स त्वविद्वद्विषयः; तत्र प्रश्नप्रतिवचनयोः ब्रह्मविद्याप्रसङ्गादर्शनात् । तत्र हि ग्रहादिग्रहरूपेणेन्द्रियोन्द्रियार्थस्वभावः, अपामग्यन्नत्वं, म्रियमाणस्य जीवस्य प्राणापरित्यागः, मृतस्य नामवाच्यकीत्यनुवृत्तिः, तस्य च पुण्यपापानुगुणगतिप्राप्तिरित्येतेऽर्थाः प्रश्नपूर्वकं प्रत्युक्ताः ।

ஸித்தாந்தம் – இந்த வாதம் தவறானது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் - ப்ராரப்த கர்மம் கழியும் வரையே தாமதம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்து சென்றவுடன் ப்ரஹ்மஞானி ப்ரஹ்மத்தை அடைந்துவிடுகிறான் என்றாகிறது. ஆனால் இதனைத் தொடர்ந்து அந்த நேரத்தில் ப்ராணன்களுக்கு ஜீவனிடமிருந்து உத்க்ராமந்தி உண்டாகும் என்பது மறுக்கவேபடுகிறது. காரணம் இவ்விதம் ஜீவனை விட்டு ப்ராணனும் அகன்றால் ஜீவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ப்ரஹ்மத்தை அடைவது என்பது ஏற்படாது. ஆகவே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்று ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றவரை ப்ரஹ்மஞானியின் ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் பிரிவதில்லை என்பதே - ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி - அவனிடமிருந்து ப்ராணன் பிரிவதில்லை - என்று கூறப்பட்டது.

ஆர்த்தபாகர் கேள்வியிலும், அந்தக் கேள்வியானது ப்ரஹ்மஞானி பற்றி இருந்திருந்தால் இப்போது கூறியபடியே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அங்கு எழுப்பப்பட்ட கேள்வி என்பது ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்கள் பற்றி ஆகும். அங்கு கேட்கப்பட்ட கேள்வி மற்றும் பதல் ஆகியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்தால், அங்கு ப்ரஹ்மவித்யை பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை என்று அறியலாம்.

ஆர்த்தபாகரின் கேள்விகள் மூலமாக அந்தப் பகுதியில் அளிக்கப்பட்ட பதில்கள் எந்தெந்த விஷயங்களைக் கூறுகின்றன? க்ரஹ மற்றும் அதிக்ரஹ ரூபமாக உள்ள இந்த்ரியங்கள் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் விஷய ஸ்வபாவங்கள் (க்ரஹம் = மூக்கு, வாக்கு, நாக்கு, கண்,

காது, மனம், கை, உணர்ச்சி; அதிக்ரஹம் = புலன்களால் அறியப்படும் விஷயங்களான மணம், சொற்கள், சுவை, உருவம், சப்தம், விருப்புவெறுப்பு, க்ரஹித்தல் மற்றும் ஸ்பர்சம்), நீருக்கு அன்னமாக அக்னி உள்ள தன்மை, மரணம் அடையும் ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன் பிரியாமை, மரணம் அடைந்த பின்னரும் ஜீவனின் பெயர் விளங்குதல், புண்ணிய பாவங்களின் விளைவாக உண்டாகும் சரீர்ப்ராப்தி என்பது பற்றியே உள்ளன (இங்கு ப்ரஹ்மஞானி, ப்ரஹ்மவாத்யை பற்றி ஏதும் இல்லை என்பது காண்க).

மூலம் - तत्र च, "आप पुनर्मृत्युं जयति" इति अपानग्र्यत्रत्वज्ञानादग्निजय एव मृत्युजय उच्यते । अतो नात्र विदुषः प्रसङ्गः । अविदुषस्तु प्राणानुत्क्रान्तिवचनं - स्थूलदेहवत् प्राणा न मुच्यन्ति, अपि तु भूतसूक्ष्मवत् जीवं परिष्वज्य गच्छन्तीति प्रतिपादयतीति निरवद्यम् ॥ १२ ॥

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-2-10) - அப்புநர் ம்ருத்யும் ஜயதி - நீருக்கு அக்னி அன்னம் என்பதை அறிந்தால் மரணத்தை வென்றவன் ஆகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்கு ப்ரஹ்மஞானி பற்றி அல்லவோ கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்?

ஸித்தாந்தம் - இங்கு கூறப்பட்டதன் பொருள் என்னவென்றால், நீருக்கு அக்னி அன்னமாகிறது என்ற ஞானம் ஏற்பட்டால் அக்னிஜயம் ஏற்படுகிறது என்பதே ஆகும். அதாவது, இந்த ஞானம் உள்ளவனுக்கு அக்னியால் மரணம் ஸம்பவிக் காது என்பதே ஆகும். ஆகவே இங்கு ப்ரஹ்மஞானி பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்களுக்கு ப்ராணன் கிளம்புவதில்லை என்று எப்படிக் கூற இயலும்? அவனது ஸ்தூல சரீரம் கிளம்புவது போன்று ப்ராணன்கள் கிளம்புவதில்லை, ஆனால் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் போன்று ஜீவனுடன் சேர்ந்தே செல்கின்றன. இவ்விதம் கூறுவதே பொருத்தம் ஆகும்.

4-2-13 ஸ்மர்யதே ச

பொருள் - இதனை ஸ்ம்ருதியிலும் காணலாம்.

மூலம் - स्मर्यते च विदुषोऽपि मूर्धन्यनाड्योत्क्रान्तिः, "ऊर्ध्वमेकः स्थितस्तेषां यो भित्त्वा सूर्यमण्डलम् । ब्रह्मलोकमतिक्रम्य तेन याति परां गतिम्" इति ॥१३॥

ஸிந்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஞானிக்கு மூர்த்தந்ய நாடி வழியே வெளிக்கிளம்புதல் உண்டு என்பதை ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது. இதனை யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-167) - ஊர்த்வம் ஏக: ஸ்திதஸ் தேஷாம் யோ பித்வா ஸூர்ய மண்டலம் ப்ரஹ்மலோகம் அதிக்ரமயதேந யாதி பராம் கதிம் - எந்த ஒரு நாடியானது மேல் நோக்கிச் செல்கிறதோ அதன் வழியே சூரிய மண்டலத்தையும் பிளந்து சென்று, நான்முகனின் லோகத்தையும் கடந்து, பரமபதம் செல்கிறான் - என்றது.

ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - பரஸம்பத்த்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தேஜஸ் போன்றவை பரமாத்மாவுடன் இணைகின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது

4-2-14 தாநி பரே ததா ஹ்யாஹ

பொருள் - அவை பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன; இப்படியே கூறப்பட்டது.

மூலம் - सकरणग्रामः सप्राणः करणाध्यक्षः प्रत्यगात्मा उत्क्रान्तिवैलायां तेजःप्रभृतिभूतसूक्ष्मेषु संपद्यत इत्युक्तम् । सैषा सम्पत्तिर्विदुषो न विद्यत इत्याशङ्क्य परिहृतम् । तानि पुनर्जीवपरिष्वक्तानि भूतसूक्ष्माणि किं यथाकर्म यथाविद्यं च स्वकार्याय गच्छन्ति, उत परमात्मनि सम्पद्यन्त इति विशये - मध्ये परमात्मसम्पत्तौ सुखदुःखोपभोगरूपकार्यादर्शनात्, तदुपभोगानुगुण्येन यथाकर्म यथाविद्यं च गच्छन्ति - इति प्राप्ते उच्यते

விஷயம் - முன் அதிகரணத்தில் உத்க்ராந்தியின்போது (வெளிக்கிளம்பும்போது) இந்த்ரியங்கள் மற்றும் ப்ராணன் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஜீவனுக்குத் தேஜஸ் போன்ற பூதங்களுடன் சேர்க்கை ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சேர்க்கை என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்கு இல்லை என்று கடந்து அதிகரணத்தில் சந்தேகம் எழுப்பப்பட்டு, ப்ரஹ்மஞானிக்கும் உத்க்ராந்தி உண்டு என நிரூபிக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - பூத ஸூக்ஷ்மங்கள் அனைத்தும் அவரவர்களின் புண்ணியபாவங்களுக்கு ஏற்றபடியும், ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மைக்கு ஏற்றபடியும் ஸ்வர்கம் போன்றவற்றுக்குச் செல்கின்றனவா, பரமபதம் செல்கின்றனவா அல்லது பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றனவா?

பூர்வபக்ஷம் - நாடிகளில் ப்ரவேசிப்பதற்கு முன்பாக, பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேர்வதற்கு முன்பாக, இதயத்தில் உள்ள பரமாத்மாவை ஜீவன் அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பதுன்பங்கள் என்பது ஏதும் இல்லை. ஆகவே பூதஸூக்ஷ்மங்கள் பரமாத்மாவிடம் சேராமல், அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியோ அல்லது வித்யைக்கு ஏற்றபடியோ ஜீவனுக்கான பலன்களை அனுபவிக்கச் செல்வதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - तानि परे इति । तानि परस्मिन् आत्मनि संपद्यन्ते । कुत? तथा ह्याह श्रुतिः, "तेजः परस्यां देवतायाम्" इति । यथाऽह श्रुतिः, तदनुगुणं कार्यं कल्प्यमित्यर्थः । सुषुप्तिप्रलययोर्यथा परमात्मसंपत्या सुखदुःखोपभोगायासविश्रमः, तद्वदिहापि ॥ १४ ॥

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. தாநி பரே - அவை பரமாத்விடம் சென்று சேர்கின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? ததா ஹ்யாஹ - இப்படியே ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் - பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேர்ந்து பரமாத்மாவிடம் சேர்கின்றன - என்றது காண்க. ச்ருதி கூறியபடி அல்லவோ பொருள் கொள்ளவேண்டும்? விழித்திருக்கும்போது ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களால் நேரும் களைப்பானது, உறங்கும்போது கழிவது போன்றும்; ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அனுபவித்த இன்பதுன்பங்கள் அனைத்தும் ப்ரளயகாலத்தில் பரமாத்மாவுடன் இணையும்போது மறைவது போன்றும் இங்கு கொள்ளவேண்டும் (அதாவது இளைப்பாறும் பொருட்டு பரமாத்மாவிடம் சேர்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்).

பரஸம்பத்த்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 7- அவிபாகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மேலே கூறப்பட்டவை பரமாத்மாவுடன் சேர்கின்றன அல்லாமல் லயம் அடைவதில்லை என்று கூறப்பட உள்ளது.

4-2-15 அவிபாகோ வசநாத்

பொருள் - பிரித்துக் கூற இயலாதபடியான சேர்க்கை மட்டுமே, இப்படியே கூறப்பட்டது.

மூலம் - सेयं परमात्मनि सम्पत्तिः किं प्राकृतलयवत् कारणापत्तिरूपा, उत "वाङ्मनसि" इत्यादिवदविभागरूपेति चिन्तायां - परमात्मनः सर्वेषां योनिभूतत्वात् कारणापत्तिरूपेति प्राप्ते उच्यते - अविभागः - इति ।

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்ட பரமாத்மாவுடனான சேர்க்கை பற்றி ஓர் ஐயம் எழுகிறது.

சந்தேகம் - அந்தச் சேர்க்கை என்பது ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் சென்று பரமாத்மாவிடம் லயிப்பது போன்றதா அல்லது வாக் என்பது மனதுடன் சென்று பிரித்துக் கூற இயலாதபடி சேர்வது போன்றதா?

பூர்வபக்ஷம் - லயிப்பது போன்றது என்றே கொள்ளவேண்டும். காரணம்: அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணமாகப் பரமாத்மா உள்ளதால் ஆகும்.

மூலம் - अपृथग्भावः - पृथग्व्यवहारानर्हसंसर्ग इत्यर्थः । कुतः? वचनात् "तेजः परस्यां देवतायाम्" इत्यत्रापि, "वाङ्मनसि सम्पद्यते" इत्यतः सम्पद्यत इति वचनस्यानुषङ्गात्;

तस्य च संसर्गविशेषवाचित्वात्; अनुषक्तस्याभिधानवैरूप्ये प्रमाणाभावात् ।
उत्क्रान्तिवैलायां कारणापत्तिप्रयोजनाभावात् । पुनस्तत्राव्यक्तादिसृष्टयवचनाच्च ॥ १५ ॥

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. இங்கு கூறப்படுவது பிரிக்க இயலாத சேர்கை மட்டுமே அல்லாமல் காரணப் பொருளில் காரியப் பொருள் சென்று லயிப்பது போன்றது அல்ல. ஏன்? ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே - வாக்கானது மனதில் சேர்கிறது - என்ற இடத்தில் கூறப்பட்ட "ஸம்பத்யதே" என்பதை, கடந்த அதிகரணத்தில் எடுக்கப்பட்ட சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயம் - என்பதில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இங்குள்ள ஸம்பத்யதே என்ற பதத்திற்கு "பிரிக்க இயலாதபடி சேர்கிறது" என்ற பொருள் தெளிவாக உள்ளது. இதனை ஏற்காமல், இதற்கு மறைமுகமாக "லயிக்கிறது" என்ற பொருள் உள்ளது எனக் கூறுவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை, இதனை ஏற்கவும் இயலாது. மேலும் உத்க்ராந்தியின்போது ஜீவன் பரமாத்மாவிடம் சென்று லயிப்பதற்கான காரணம் ஏதும் இல்லை (காரணம் லயம் என்றால் நாசம் என்று பொருள்). மேலும் இங்கு புதிதாக ஒரு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் படைத்தல் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை.

அவிபாகாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 8 - ததோகோதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மூர்த்தந்ய நாடியின் மூலம் மட்டுமே முக்தி அடைபவன் தனது சரீரத்தை விட்டு வெளியே கிளம்புகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-2-16 ததோகோக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாசி தத்வாரோ வித்யா ஸாமர்த்யாத் தச்சேஷ கத்யநு ஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யையின் திறன் காரணமாகவும், அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையே சிந்தனை செய்தபடி இருப்பதும் என்ற யோகத்தாலும் மகிழ்ந்த எம்பெருமானால், தனது இதயம் என்ற தாமரையில் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமானால் அருளப்படுகிறான். இதனால் பகவான் வசிக்கின்ற அந்த இதயம் ஒளி

வீசுகிறது. அந்த ஒளியின் மூலம் காண்பித்துக் கொடுக்கப்பட்ட நாடியின் வழியே கிளம்புவனாக, நூற்று ஒன்றாவது நாடியான ஸுஷும்நை நாடி மூலம் கிளம்புகிறான்.

மூலம் - एवं गत्युपक्रमावधि विद्वद्विदुषोः समानाकारः उत्क्रानितप्रकार उक्तः; इदानीं विदुषो विशेष उच्यते । तत्रेदमाम्नायते - "शतं चैका च हृदस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिस्सृतैका । तयोर्ध्वमायन् अमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति" इति । 'अनया नाडीनां शताधिकया मूर्धन्यनाड्यैव विदुषो गमनम्, अन्याभिरेव चाविदुषो गमनम्' इत्ययं नियम उपपद्यते, नेति संशयः । किं युक्तम्? नियमो नोपपद्यत इति । कुतः? नाडीनां भूयस्त्वादतिसूक्ष्मत्वाच्च दुर्विवेचतया पुरुषेणोपादातुमशक्यत्वात् । "तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति" इति यादृच्छिकैमुत्क्रान्ति मनुवदतीति युक्तमिति ॥

விஷயம் - மரணம் அடையும்போது உள்ள உத்க்ராந்தியானது ப்ரஹ்மஞானம் உள்ளவர்களுக்கும், ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவர்களுக்கும் பொதுவாக உள்ளது என்று இதுவரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த அதிகரணத்தில் ஸ்தூலமான தனது உடலில் இருந்து வெளிக்கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு வித்யை காரணமாக ஏற்படும் சிறப்பான உத்க்ராந்தி கூறப்படுகிறது. கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - சதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: தாலாநம் மூர்த்தாநம் அபிநிஸ்ஸ்ருலதகா தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங் அந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி - இதயத்தில் 101 நாடிகள் உள்ளன, அவற்றில் ஒன்று மட்டுமே தலையை நோக்கிச் செல்கிறது, அதன் வழியே கிளம்புவன் மோக்ஷம் அடைகிறான், மற்றவர்கள் இதர த்வாரங்கள் மூலம் வெளிக் கிளம்புகின்றனர் - என்றது.

சந்தேகம் - இந்தக் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதா? இல்லையா? தலையை நோக்கிச் செல்கின்ற நாடி வழியே கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானி மோக்ஷம் அடைகிறான், மற்றவர்கள் மற்ற நாடிகளின் வழியே வெளிக் கிளம்புகின்றனர் என்று கூறுவது சரியா? தவறா?

பூர்வபக்ஷம் - இந்தக் கருத்து பொருந்தாது. ஏன்? நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடிகள் உள்ளதாலும், அவை மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதாலும், அந்த நாடிகளின்

வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்வது மிகவும் கடினம் ஆகும். ஆகவே ஒருவன் அதன் வழியே செல்கிறான் என்பது ஏற்க இயலாது. ஆகவே கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வம் ஏதி விஷ்வங் அந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி - இதன் மூலம் சென்று மோசஷம் அடைகிறான், மற்றவர்கள் வேறு நாடிகளில் செல்கின்றனர் - என்ற வரி உணர்த்துவது என்னவென்றால், ப்ரஹ்மஞானி எதிர்பாராத விதமாக மூர்த்தந்ய நாடி வழியாகவும் வெளியே கிளம்பலாம் என்பதே ஆகும்.

மூலம் - एवं प्राप्ते प्रचक्ष्महे - शताधिकयेति । विद्वान् शताधिकया मूर्धन्ययैव नाड्योत्क्रामति । न चास्याः विदुषो दुर्विवेचत्वम्; विद्वान् हि परमपुरुष आराधनभूतात्यर्थप्रियविद्यासामर्थ्यात् विद्याशेषभूततयाऽऽत्मनोऽत्यर्थप्रियगत्यनुस्मरण योगाच्च प्रसन्नेन हार्देन परमपुरुषेणानुगृहीतो भवति; ततश्च तदोकः तस्य जीवस्य स्थानं हृदयम्, अग्रज्वलनं भवति अग्रे ज्वलनं प्रकाशनं यस्य तदितमग्रज्वलनम् । परमपुरुषप्रसादात् प्रकाशितद्वारो विद्वान् तां नाडीं विजानातीति तथा विदुषो गतिरुपपद्यते ॥ १६ ॥

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஞானியானவன் தலையை நோக்கிச் செல்லும் நூற்றோராவது நாடியின் மூலமாகவே வெளியே கிளம்புகிறான். அந்த நாடியானது மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதால் மற்றவைகளில் இருந்து அதனை வேறுபடுத்திக் காண இயலாது என்பது ப்ரஹ்மஞானிகளுக்குப் பொருந்தாது. ப்ரஹ்மஞானியானவன் பரமபுருஷனின் ஆராதனையாகவே இருக்கின்றதும் மிகவும் இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மை; உபாஸனத்தின் அங்கமாகவே உள்ளதும், தான் அன்றாடம் த்யானித்தபடி உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைப் பற்றிய சிந்தனை ஆகிய இரண்டாலும் எம்பெருமானை மகிழ்விக்கிறான். இவ்விதம் மகிழ்ந்த எம்பெருமானால் அந்த உபாஸகன் அனுக்ரஹம் செய்யப்படுகிறான். இதனால் உபாஸகனின் ஜீவனுடைய இருப்பிடமாக உள்ள இதயமானது எதிரில் நாடீத்வாரம் உள்ள இடத்தில் இருக்கின்ற இருள் நீங்கும்விதமாக ப்ரகாசம் அடைகிறது. இப்படியாக ஸர்வேச்வரனின் அநுக்ரஹம் காரணமாக ப்ரகாசிக்கின்ற த்வாரத்தைக் காணும் ப்ரஹ்மஞானி மிகவும் நுட்பமாக உள்ள நாடிகளின் நடுவில் இருக்கின்ற நூற்றோராவது நாடியைக் கண்டு பிடித்து, அதன் மூலம் வெளியே கிளம்புகிறான் என்பதே பொருத்தமாகும்.

ததோகோதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 9 - ரச்மயநுஸாராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சூரியனின் கிரணங்கள் மூலமாகவே ப்ரஹ்மஞானி மேலே செல்கின்றான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-17 ரச்மயநுஸாரீ

பொருள் - சூரிய கிரணங்களின் வழியாகவே செல்கிறான்.

மூலம் - विदुषो हृदयात् शताधिकया मूर्धन्यनाड्या निर्गतस्याऽऽदित्यरश्मीन् अनुसृत्याऽऽदित्य मण्डलगतिः शूयते । "अथ यत्रैतस्मात् शरीरादुत्कामति, अथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते" इति । तत्र रश्म्यनुसारेणैवेत्ययं गतिनियमः संभवति, नेति चिन्तायाम् - निशि मृतस्य विदुषो रश्म्यनुसारासंभवादनियमः । वचनं तु पक्षप्राप्तविषयमिति प्राप्ते उच्यते

விஷயம் - ப்ரஹ்மஞானி மரணம் அடையும்போது தனது மூர்த்தநய நாடி மூலமாகவே வெளிக்கிளம்புகிறான். அவ்விதம் செல்லும்போது சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே அவன் கிளம்புகிறான் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-5) - அத யத்ர ஏதஸ்மாத் சரீராத் உத்க்ராமதி அதி ஏதைரேவ ரச்மிபி: ஊர்த்வமாக்ரமதே - இந்தச் சரீரத்தில் இருந்து வெளியே கிளம்பும் உபாஸகன், சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே மேலே செல்கிறான் - என்றது.

சந்தேகம் - சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாக மட்டுமே உபாஸகன் சூரியமண்டலத்தை அடைகிறான் என்ற விதிமுறை கூற இயலுமா? கூற இயலாதா?

பூர்வபகஷம் - கூற இயலாது, ஏனென்றால், இரவில் மரணம் அடைகின்ற உபாஸகன் சூரியனின் கதிர்களைப் பிடித்தபடி மேலே எழும்ப இயலாது அல்லவா? ஆக இரவில் மரணம் அடையும் உபாஸகன் வேறு வழியில் செல்கிறான் என்பதையும் அந்த ச்ருதி கூறுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - ரश्म्यनुसारौ - इति । रश्म्यनुसार्येव विद्वान् ऊर्ध्वं गच्छति; कुतः ? "अथैतैरेव रश्मिभिः" इत्यवधारणात्; पाक्षिकत्वे ह्येवकारोऽनर्थकस्स्यात् । यदुक्तम् - निशि मृतस्य रश्म्यसंभवात् रश्मीननुसृत्य गमनं नोपपद्यत इति - तन्न; निश्यपि सूर्यरश्म्यनुसारः संभवति; लक्ष्यते हि निश्यपि निदाघसमये ऊष्मोपलब्धया रश्मिसद्भावः; हेमन्तादौ तु हिमाभिभवाद् दुर्दिन इवोष्मानुपलम्भः; शूयते च नाडिइरश्मिनां सर्वदाऽन्योन्यान्वयः, "तद्यथा महापथ आततः उभौ ग्रामौ गच्छति इमं चामुं च, एवमेवैते आदित्यस्य रश्मय उभौ लोकौ गच्छन्तिमं चामुं च । अमुष्मादादित्यात् प्रतायन्ते; ताः आसुनाडीषु सृप्ताः । आभ्यो नाडीभ्यः प्रतायन्ते; तेऽमुष्मिन्नादित्ये सृप्ताः" इति । तस्मान्निश्यपि रश्मिसम्भवान्निशि मृतानामपि विदुषां रश्म्यनुसारेणैव ब्रह्मप्राप्तिरस्येव ॥१७॥

ஸீத்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. உபாஸகன் எப்போதும் சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே மேலே கிளம்புகிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-5) - ஏதையேவ ரச்மிபி: - சூரியனின் கிரணங்கள் வழியாகவே - என்ற அவ்வாக்யத்தில் உள்ள "வழியாகவே" என்பதில் ஏவகாரம் (அதன் மூலம் மட்டுமே என்பதை உணர்த்தும் விதமாக) உள்ளதைக் காண்க. வேறு வழிகளில் செல்லலாம் என்றால் இந்த ஏவகாரம் பயனற்றதாகி விடும்.

“இரவு நேரங்களில் சூரியனின் கதிர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் அந்த நேரத்தில் மரணம் அடைகின்ற உபாஸகன் சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாக வெளிக்கிளம்ப இயலாது” என்று பூர்வபக்ஷி கூறுவது பொருந்தாது. இரவிலும் சூரியனின் கிரணங்கள் மூலம் செல்வது இயலும். எப்படி? சூரியனின் கதிர்கள் இரவிலும் உள்ளன என்பதை கோடைக் காலங்களின் இரவில் உள்ள உஷ்ணம் மூலம் அறியலாம் அல்லவோ? ஆனால் மழைக்காலம் போன்று பனிக்காலங்களில் இந்த வெப்பம் இரவில் ஏன் உணரப்படவில்லையென்றால், பனியின் காரணமாகவே ஆகும். நாடிகளுக்கும் சூரியனின் கதிர்களுக்கும் தொடர்பு எப்போதும் உண்டு என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-2) - தத் யதா மஹாபத ஆதத: உபௌ க்ராமௌ கச்சதி இமம் ச அமும் ச ஏவ மேவைதே ஆதித்யஸ்ய ரச்மய உபௌ லோகௌ கச்சந்தி இமம் ச அமும் ச அமுஷ்மாத் ஆதித்யாத் ப்ரதாயந்தே தா: ஆஸு நாடீஷு ஸ்ருப்தா: ஆப்யோ நாடீப்ய: ப்ரதாயந்தே தே அமுஷ்மிந் ஆஹித்யே ஸ்ருப்தா - இரண்டு கிராமங்களை இணைக்கின்ற பிரதான

சாலையானது எவ்விதம் தனது இரண்டு முனைகளிலும் இரண்டு கிராமங்களை நோக்கிச் செல்கின்றதோ அது போன்ற சூரியனின் கதிர்களானவை இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் என்ற இரு உலங்களுக்கும் செல்கின்றன; அந்தக் கதிர்கள் சூரியனிடமிருந்து வெளிப்பட்டு நாடிகளில் புகுகின்றன; நாடிகளில் இருந்து வெளிப்பட்டு சூரியனில் புகுகின்றன - என்று காண்க. ஆகவே இரவிலும் சூரியனின் கதிர்கள் உள்ளதால், உபாஸகன் இந்தக் காலத்தில் மரணம் அடைந்தாலும் சூரியனின் கதிர்கள் மூலம் மேலே கிளம்பி பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்பது பொருத்தமே ஆகும்.

ரசம்யநுஸாராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 10 - நிசாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - இரவில் மரணம் அடையும் ப்ரஹ்மஞானி, ப்ரஹ்மத்தை அடைவான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-18 நிசி நேதி சேத் ந ஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹ பாவித்வாத் தர்சயதி ச

பொருள் - இரவில் மரணம் அடைந்தவனுக்கு மோசஷம் இல்லை என்பது சரியல்ல. கர்மத்தின் சம்பந்தம் என்பது சரீரம் உள்ளவரை மட்டுமே என்பதால்; இதனை வேதமும் கூறுகிறது.

மூலம் - इदमिदानीं चिन्त्यते - विदुषो निशि मृतस्यब्रह्मप्राप्तिरस्ति, नेति । यद्यपि निशायां सूर्यरश्मिसम्भवात् रश्म्यनुसारेण गतिर्निशायामपि सम्भवति - तथाऽपि निशामरणस्य शास्त्रेषु गर्हितत्वात् परमपुरुषार्थ लक्षण ब्रह्मप्राप्तिर्निशामृतस्य न सम्भवति । शास्त्रेषु दिवामरणं प्रशस्तम्, विपरीतं निशामरणं, "दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च । मुमूर्षतां प्रशस्तानि विपरीतं तु गर्हितम्" इति । दिवामरणनिशामरणयोः प्रशस्तत्वविपरीतत्वे चोत्तमाधमगतिहेतुत्वेन स्याताम् । अतो निशि मरणमधोगतिहेतुत्वान्न ब्रह्मप्राप्तिहेतुरिति चेत्

விஷயம் - இரவில் மரணம் அடைந்த ப்ரஹ்மஞானி ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறானா இல்லையா என்ற சந்தேகம் எழுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - இரவில் சூரியனின் கிரணங்கள் உண்டு என்பதும், அதன் மூலம் இரவிலும் ஏறிச் செல்ல இயலும் என்பதும் நீங்கள் கூறியபடி நம்மால் ஏற்கப்படுகிறது. ஆயினும் இரவு நேரத்தில் உண்டாகும் மரணம் பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் தாழ்த்தியே கூறுகின்றன. ஆகவே இரவில் மரணம் அடையும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளப்படும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி என்பது இல்லை. சாஸ்த்ரங்களில் - திவா ச சக்லபக்ஷ: ச உத்தராயணமேவ ச முமூர்ஷதாம் ப்ரசஸ்தாநி விபரீதம் து கர்ஹிதம் - மரணம் அடைபவர்களுக்கு பகல்பொழுது, சக்லபக்ஷம் மற்றும் உத்தராயணம் ஆகியவை உயர்ந்த கதியை அளிப்பதால் அவை சிறந்தவை; இதற்கு மாறாக உள்ள இரவுப்பொழுது, க்ருஷ்ண பக்ஷம் மற்றும் தக்ஷிணாயணம் ஆகியவை தாழ்ந்தவை - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் பகலில் உண்டாகும் மரணம் என்பது சிறப்பாகவும், இரவில் நிகழும் மரணம் என்பது நிந்திக்கப்படுவதாகவும் உணர்ந்தப்பட்டது. அதாவது பகல்பொழுதில் மரணம் அடைந்தால் அந்தப் பொழுது ஒருவனுக்கு நல்ல கதியை அளிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. இதே போன்று இரவுப்பொழுதில் இறக்கும்போது அந்தப் பொழுது தாழ்ந்த கதிக்குக் காரணமாகிறது. ஆகவே இரவில் மரணம் அடைந்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி இல்லை என்றாகிறது.

மூலம் - तन्नः; विदुषः कर्मसंबन्धस्य यावद्देहभावित्वात् । एतदुक्तं भवति - अनारब्धकार्याणामधोगतिहेतुभूतानां कर्मणां विद्यासंबन्धेनैव विनाशात्, उत्तरेषां चात्क्षेपात् प्रारब्धकार्यस्य च चरमदेहावधित्वात् बन्धहेत्वभावात् विदुषो निशामृतस्यापि ब्रह्मप्राप्तिः सिद्धैव । दर्शयति च श्रुतिः, "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये, अथ सम्पत्स्ये" इति । "दिवा च शुकूपक्षश्च" इत्यादिवचनमविद्वद्विष्यम् ॥ १८ ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. மோக்ஷம் அடைகின்ற ப்ரஹ்மஞானிக்குத் தனது சரீரத்தை கைவிடும் காலம்வரை கர்மத்தின் தொடர்பு உள்ளதால் ஆகும். இங்கு கூறப்படுவது என்ன? கர்மங்களே தாழ்ந்த கதிக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. ப்ரஹ்மஞானியின் ப்ராரப்த கர்மங்கள் (பலன் தரத் தொடங்கியவை) அனைத்தும் சரீரம் நீங்கும்போது விலகுகின்றன. பலன் அளிக்கத் தொடங்காத கர்மங்கள் அனைத்தும் வித்யையின் மேன்மையால் அழிந்து

விடுகின்றன. வித்யைக்குப் பின்னர் செயல்படும் கர்மங்களின் பலனும் ஒட்டாமல் போகின்றன. ஆக எந்தவகையிலும் ஸம்ஸாரபந்தம் என்பது ப்ரஹ்மஞானிக்கு இல்லாமல் போய்விடுவதால், ப்ரஹ்மஞானிக்கு இரவில் மரணம் ஏற்பட்டாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டாகியே தீரும். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) – தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே – ப்ரஹ்மஞானிக்குத் தனது சரீரத்தை விடும் காலம்வரை மட்டுமே தாமதம் ஆகிறது; சரீரத்தை விட்டவுடன் ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஏற்படுகிறது - என்றது காண்க. ஆகவே முன்னர் எடுக்கப்பட்ட – திவா ச சுக்லபக்ஷ ச – என்ற வரியானது ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்களுக்கே ஆகும்.

நிசாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் -11 - தக்ஷிணாயநாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மஞானி தக்ஷிணாயனத்தில் மரணம் அடைந்தாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-19 அத: ச அயநே அபி தக்ஷிணே

பொருள் – தக்ஷிணாயனத்திலும் அது போன்றே.

மூலம் - निशि मृतस्यापि विदुषो ब्रह्मप्राप्तौ यो हेतुरुक्तः, तत एव हेतोर्दक्षिणेऽप्ययने मृतस्य ब्रह्मप्राप्तिः सिद्धा । अधिकाशङ्का तु - "अथ यो दक्षिणे प्रमीयते, पितृणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसः सायुज्य गच्छति" इति दक्षिणायने मृतस्य चन्द्रप्राप्तिश्रवणात् चन्द्रं प्राप्तानां च "तेषां यदा तत्पर्यवैति", "अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्तेः" इति पुनरावृत्तिश्रवणात्, भीष्मादीनां च ब्रह्मविद्यानिष्ठानां उत्तरायणप्रतीक्षादर्शनात् दक्षिणायने मृतस्य ब्रह्मप्राप्तिः न सम्भवति - इति ।

விஷயம் – கடந்த அதிகரணத்தில் இரவில் மரணம் அடைகின்ற ப்ரஹ்ம உபாஸகனுக்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு என்பது கூறப்பட்டது. இது எந்தக் காரணத்தால் கூறப்பட்டதோ,

அதே காரணத்தினால் ப்ரஹ்மஞானி தசுஷிணாயன காலத்தில் மரணம் அடைந்தாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டு என்பது இங்கு கூறப்பட்ட உள்ளது.

சந்தேகம் - (பூர்வபக்ஷி எழுப்புவது) மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் (25-1) - அதயோ தசுஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநம் கத்வா சந்த்ரமஸஸ் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி - ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டர்கள் தசுஷிணாயனத்தில் மரணம் அடைந்தால், சந்த்ர மண்டலம் சென்று, பித்ருக்களின் மஹிமையை அடைகிறான் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் தசுஷிணாயனத்தில் மரணம் அடைந்தவனுக்கு சந்த்ர ப்ராப்தி மட்டுமே கூறப்பட்டது. மேலும் சந்த்ரனை அடைந்தவர்களுக்குத் திரும்பி வருதல் என்பது கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-16) - யதா தத்பர்யவெளதி - அது முடிந்த பின்னர்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-5) - அத ஏதமேவ அத்வாநம் புநர் நிவர்த்தந்தே - ஸம்ஸார மண்டலத்திற்கே திரும்புகின்றனர்.

மேலும் ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டர்களான பீஷ்மர் முதலான பலரும் உத்தராயண காலத்திற்காகக் காத்திருந்ததை நோக்குக. இது போன்ற பல காரணங்களால் ப்ரஹ்மஞானிக்குத் தசுஷிணாயன காலத்தில் மரணம் ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி இல்லை என்றாகிறது.

மூலம் - परिहारस्तु - अविदुषां पितृयाणेन पथा चन्द्रं प्राप्तानामेव पुनरावृत्तिः; विदुषस्तु चन्द्रं प्राप्तस्यापि, "तस्माद्ब्राह्मणो महिमानमाप्नोति" इति वाक्यशेषात् तस्य दक्षिणायनमृतस्य चन्द्रप्राप्तिः ब्रह्म प्रपित्सतो विश्रामहेतुमात्रमिति गम्यते । वाक्यशेषाभावेऽपि पूर्वोक्तादेव बन्धहेत्वभावात् विदुषश्चन्द्रं प्राप्तस्यापि ब्रह्मप्राप्तिरनिवार्या । भीष्मादीनां योगप्रभावात् स्वच्छन्दमरणानां धर्मप्रवर्तनाय उत्तरायण प्राशस्त्य प्रदर्शनार्थस्तथाविधाचारः ॥ १९ ॥

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. பித்ருயாண மார்க்கம் மூலம் சந்த்ரனை அடைந்து திரும்புதல் என்பது ப்ரஹ்மஞானி அல்லாதவர்களுக்கு மட்டுமே ஆகும். ப்ரஹ்மஞானி ஒருவன் தசுஷிணாயனத்தில் மரணம் அடைந்து சந்த்ர மண்டலத்தை அடைந்தாலும்,

ப்ரஹ்மப்ராப்தி பெறப்போகும் அவனுக்கு, சந்த்ரமண்டலத்தை அடைதல் என்பது ஓய்வு எடுப்பதற்காக மட்டுமே ஆகும். இதனை மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் (24-2, 25-1) - தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநம் ஆப்நோதி - அவன் ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்றது காண்க.

மேலே கூறப்பட்டபடி வாக்கியத்தின் முடிவுப்பகுதி இல்லாமல் போனாலும் (ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது கூறாமல் விடப்பட்டிருந்தாலும்), கடந்த அதிகரணத்தில் கூறியபடி கர்மபந்தம் என்பது இருக்காது; இந்தக் காரணத்தினாலும் ப்ரஹ்மஞானி சந்த்ரமண்டலம் சென்றாலும், ஸம்ஸாரபந்தம் இல்லாமையால், ப்ரஹ்மத்தை அடைவதைத் தடுக்க இயலாது. பீஷ்மர் போன்றவர்கள் தங்கள் யோகத்தின் மேன்மை காரணமாக, தாங்கள் விரும்பும் நேரத்தில் மரணம் அடையும் வரம் பெற்றிருந்தனர். ஆயினும் பீஷ்மர் ஏன் உத்தராயணத்திற்காகக் காத்திருந்தார் என்றால், உத்தராயணத்தின்போது மரணம் அடைவதற்குத் தனி மேன்மை உண்டு என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

மூலம் - ननु च विदुषो मुमूर्षून् प्रति पुनरावृत्त्यपुनरावृत्तिहेतुत्वेन कालविशेषविधिर्दृश्यते, "यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः । प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ । अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् । तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः । धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम् । तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते । शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते एकया यात्यनावृत्तिमन्ययाऽऽवर्तते पुनः" इति; तत्राह-

பூர்வபக்ஷம் - ஞானியாக உள்ளவன் மரணம் அடையும் நேரத்தைக் கூறும்போது, இன்ன காலத்தில் மரணம் அடைந்தால் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை என்று கீதையில் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டது. இது எப்படி?

- (8-23) - யத்ர காலே த்வநாவ்ருத்திம் ஆவ்ருத்திம் சைவ யோகிந:, ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வசஷ்யாமி பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! யோகி ஒருவன் எந்தெந்த காலத்தில் மரணம் அடைந்தால் மீண்டும் திரும்புதல் என்பது இல்லையோ, எந்தெந்த காலத்தில் மரணம் அடைந்தால் மீண்டும் திரும்புவானோ, அவற்றைப் பற்றி நான் கூறுகிறேன்.

- (8-24) – அக்நிர் ஜ்யோதிரஹச்சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா: - நெருப்பு போன்று ஒளிர்கின்ற பகல், சுக்லபசுஷம், உத்தராயணம் என்னும் ஆறு மாதங்கள் ஆகியவற்றில் மரணம் அடையும் ப்ரஹ்மஞானிகள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனர்.
- (8-25) - தூமோ ராத்ரி: ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தசுஷிணாயநம் தத்ர சந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி: யோகீ ப்ராப்ய நிவர்த்ததே - புகை போன்ற இரவு, க்ருஷ்ண பசுஷம், தசுஷிணாயனம் என்னும் ஆறு மாதங்கள் ஆகியவற்றில் மரணம் அடைகின்ற ப்ரஹ்மஞானி சந்த்ரனை அடைந்து மீண்டும் திரும்புகிறான்.
- (8-26) சுக்ல க்ருஷ்ணே கதீ ஹ்யேதே ஜகதச்சாச்வதே மதே ஏகயா யாத்ய நாவ்ருத்திம் அந்யயா ஆவர்த்ததே புந: - சுக்லபசுஷம், க்ருஷ்ணபசுஷம் என்ற இரண்டும் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டவை. இவற்றில் சுக்லபசுஷத்தில் மரித்தவன் மீண்டும் திரும்பமாட்டான், க்ருஷ்ணபசுஷத்தில் மரித்தவன் மீண்டும் திரும்புவான்.

ஆக, தசுஷிணாயனம் என்பதில் மரணம் அடைந்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி இல்லை என்றாகிறது (இதற்கான விடை அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது).

4-2-20 யோகிந: ப்ரதி ஸ்மர்யேதே ஸ்மார்த்தே சைதே

பொருள் - இவை யோகிகள் குறித்து ஸ்ம்ருதியில் ஓதப்பட்ட தேவயான மற்றும் பித்ருயான மார்க்கங்கள் பற்றி உணர்த்தவே கூறப்பட்டன.

மூலம் - नात्र मुमूर्षून् प्रति मरणकालविशेषोपादानं स्मर्यते; अपि तु योगिनः - योगनिष्ठान्प्रति, स्मार्ते - स्मृतिविषयभूते स्मर्तव्ये देवयानपितृयाणाख्ये गती स्मर्यते योगाङ्गतयाऽनुदिनं स्मर्तुम् । तथा ह्युपसंहारः "नैते सृती पार्थ जानन् योगी मुह्यति कश्चन । तस्मात् सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन" इति । "अग्निर्ज्योतिः", "धूमो रात्रिः" इति च देवयानपितृयाणे प्रत्यभिज्ञायते । उपक्रमे च, "यत्र काले तु" इति कालशब्दः

कालाभिमानिदेवतातिवाहिकपरः; अग्न्यादेः कालत्वासंभवात् । अतः,
"तेऽर्चिषमभिसंभवन्ति" इति विहितदेवयानानुस्मृतिरत्र विद्यानिष्ठान् प्रति विधीयते, न
मुमूर्षून् प्रति मरणकालविशेषः ॥ २० ॥

ஸீத்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) இந்த ஸ்ம்ருதியானது மரணம் அடைபவர்களின் மரணகாலத்திற்கு உரிய விசேஷங்களைக் கூறவில்லை. மாறாக இந்த வரிகள் யோக நிஷ்டர்கள் குறித்து, ஸ்ம்ருதி விஷயமான தேவயான மற்றும் பித்ருயான மார்க்கங்கள் குறித்துக் கூறப்பட்டன. அவைகளை அவர்கள் அன்றாடம் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கூறப்பட்டன. இதனை க்ருஷ்ணன் அந்த வரிகளை முடிக்கும்போது கூறுகிறான் (8-26) - நைதே ஸ்ருதீ பார்த்தஜாநந் யோகீ முஹ்யதி கச்சந தஸ்மாந் ஸர்வேஷு காலேஷு யோகயுக்தோ பவார்ஜுந - அர்ஜுனா! இத்தகைய இரண்டு வழிகளை நன்கு அறிந்த யோகி ஒருவன் இதற்காக மயங்கமாட்டான்; ஆகவே அன்றாடம் நீ அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை எண்ணுபவனாக இருப்பாயாக - என்றான்.

கீதையில் உள்ள (8-24) - அக்நிர் ஜ்யோதி:, (8-25) - தூமோ ராத்ரி: என்பவை முறையே தேவயானம் மற்றும் பித்ருயானம் ஆகிய மார்க்கங்களையே குறிப்பதாக உள்ளன. மேலும் (8-23) - யத்ர காலேது - என்பதில் உள்ள "கால" என்ற பதமானது காலத்தின் அபிமான தேவதையான ஆதிவாஹிகர்களைக் கூறுகிறது. அக்னி என்பது காலங்கள் அல்ல என்பதால் இவ்விதமே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - தே அர்ச்சிஷம் அபிஸம்பவந்தி - அவர்கள் அர்ச்சிராதியில் செல்கின்றனர் - என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானிகள் தாங்கள் செல்ல உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இங்கு, குறிப்பிட்ட காலத்தில் மரணம் அடைந்தால் என்ன விசேஷம் என்பது பற்றி ஏதும் கூறப்பட்டவில்லை, என்பதை உணரவேண்டும்.

தசஷிணாயனாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

அத்யாயம் - 4 - மூன்றாம் பாதம் - கதிபாதம்

அதிகரணம் -1- அர்ச்சிராத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அனைத்து ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டர்களும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்னும் ஒரே வழி மூலமே மோக்ஷம் அடைகின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-1 அர்ச்சிராதிநா தத்ப்ராதிதே:

பொருள் - அர்ச்சிராதி மூலம் மட்டுமே; அதற்கே ப்ரஸித்தம் உள்ளது.

மூலம் - விदुष उत्क्रान्तस्य नाडीविशेषेण हार्दानुग्रहाद् गत्युपक्रम उक्तः । तस्य गच्छतो मार्ग इदानीं निर्णयते । तत्र श्रुतिषु मार्गप्रकाराः बहुधा आम्रायन्ते; छान्दोग्ये तावत्, "यता पुष्करपलाशे आपो न श्लिष्यन्ते, एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते" इत्युपक्रम्य ब्रह्मविद्याम् उपदिश्याऽऽम्रायते, "अथ यदु चैवास्मिन् शब्दं कुर्वन्ति यदु च न्, अर्चिषमेवाभिसम्भवन्ति अर्चिषोऽहः अह् आपूर्यमाणपक्षम् आपूर्यमाणपक्षात् यान् षडुदङ्ङेति मासांस्तान्, मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यमादित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतं, तत्पुरुषोऽमानवः । स एनान् ब्रह्म गमयत्येष देवपथो ब्रह्मपथः । एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते" इति । तथाऽत्रैवाष्टमे, "अथैतैरेव रश्मिभिरुर्ध्वमाक्रमते" इति । कौषीतकिनश्च देवयानमार्गमन्यथाऽधीयते, "स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्रिलोकमागच्छति, स वायुलोकं स वरुणलोकं स आदित्यलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकम्" इति । तथा बृहदारण्यके, "य एवमेतद्विदुर्ये चेमे अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते, ते अर्चिषमभिसम्भवन्ति अर्चिषोऽहरह् आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षत् यान् षण्मासान् उदङ्ङादित्य एति, मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्यम्, आदित्याद्वैद्युतं वैद्युतात्पुरुषोऽमानवः स एत्य ब्रह्मलोकान् गमयति" इति । तत्रैव पुनरन्यथा, "यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात् प्रैति, स वायुमागच्छति । तस्मै स तत्र विजिहीते, यथा रथचक्रस्य खम् । तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते । स आदित्यमागच्छति ।

तस्मै स तत्र विजिहीते, यथा आडम्बरस्य खम् । तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते; स चन्द्रमसमागच्छति । तस्मै स तत्र विजिहीते, यथा दुन्दुभेः खम्" इत्यादि ।

விஷயம் - இதயத்தில் வீற்றுள்ள அந்தர்யாமியான எம்பெருமானின் அனுக்ரஹம் மூலமாக ஸ்தூல உடலை விடும்போது, அதில் உள்ள ஸுஷும்நா நாடி வழியே ப்ரஹ்மஞானி வெளிக்கிளம்புகிறான் என்று கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது. இப்படியாகக் கிளம்பும் அவன் செல்லும் வழி எது என்பது இங்கு ஆராயப்பட உள்ளது. ச்ருதியில் பல்வேறு பாதைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-14-3) - யதா புஷ்கரபலாசே ஆபோ ந ச்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - தாமரை இலையில் எவ்விதம் நீர் ஒட்டாமல் உள்ளதோ அது போன்று ப்ரஹ்மஞானிகள் தங்களைறியாமல் செய்கின்ற பாவங்கள் அவர்களிடம் ஒட்டுவதில்லை - என்று தொடங்கப்பட்டு, தொடர்ந்து ப்ரஹ்மவித்யை உபதேசிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் (4-15-5, 6) -அத யது ச ஏவ அஸ்மிந் சவ்யம் குர்வந்தி யது ச ந அர்ச்சிஷமேவ அபிஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷோ அஹ: அந்ஹ: ஆபூர்ய மாணபக்ஷம் அபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷடுதங்வேதி மாஸாம்ஸ்தாந் மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராந் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் சந்த்ரமஸம் சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத்புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத: ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவம் ஆவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே - ப்ரஹ்மஞானி ஒருவன் மரணம் அடைந்தவுடன் செய்யப்பட வேண்டிய அந்திம கர்மங்களை அவனது புத்திரன் செய்யாமல் விட்டாலும், அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கிறான்; அர்ச்சிஸ் (அக்னி), அஹஸ் (பகல்), சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம் (ஆண்டு), சூரியன், சந்த்ரன், வித்யுத் (மின்னல்) என்னும் வரிசையில் செல்கிறான்; அதன் பின்னர் வித்யுத் புருஷன் எனப்படும் அமாநவன் என்பவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான். இதுவே தேவர்வழி என்பதாகும். இதுவே ப்ரஹ்மபதம் என்றும் கூறப்படும். இதன் மூலமாகச் செல்பவர்கள் ஸம்ஸார சுழற்சிக்கு மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், இதே உபநிஷத்தின் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தில் (8-6-5) - அத ஏதாரேவ ரச்மிபி: ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே - சூரிய கிரணங்கள் மூலமாகவே ப்ரஹ்மஞானி மேலே கிளம்புகிறான் - என்பது மட்டுமே கூறப்பட்டது.

கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் தேவயானமார்க்கம் என்பது பற்றி வேறுவிதமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரியானது (1-3) – ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதித்யலோகம் ஸ இந்த்ரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் ஸ ப்ரஹ்மலோகம் – தேவயான மார்க்கமாகச் செல்லும் ப்ரஹ்மஞானி அக்நிலோகம், வாயுலோகம், வருணலோகம், ஆதித்யலோகம், இந்த்ரலோகம், ப்ரஜாபதிலோகம் மற்றும் ப்ரஹ்மலோகம் என்னும் மார்க்கத்தில் செல்கிறான் – என்பதாகும்.

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (6-2-15) - ய ஏவமேவ விது: யே ச கிமே அரண்யே ச்ரத்தாம் ஸத்யம் உபாஸ்தே தே அர்ச்சிஷம் அபி ஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷோ அஹ: அஹ்ந ஆபூர்யமாணபசஷம் ஆபூர்யமாணபசஷாத் யாந் ஷண்மாஸாந் உதங் ஆதித்ய ஏதி மாஸேப்ய: தேவலோகம் தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் வைத்யுதம் வைத்யுதாத் புருஷோ மாநஸ: ஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந் கமயதி - எந்தப் புருஷர்கள் காட்டில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் ஸத்யம் என்ற சப்தம் மூலம் உரைக்கப்படும் பரமாத்மாவை ப்ரத்யகாத்மாவின் ஆத்மாவாக உபாஸிக்கின்றனரோ, அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் அபிமான தேவதையை அடைகின்றனர். அங்கிருந்து பகல், சுக்லபசஷம், உத்தராயணம், தேவலோகம், ஆதித்யன், மின்னல் என்ற மார்க்கத்தில் செல்கின்றனர். அங்கிருந்து வைத்யுத ப்ருஷன் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் மனதால் படைக்கப்பட்டவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் வழி நடத்துகிறான் – என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இதே ப்ருஹதாரண்யகத்தில் மற்றோரு விதமாகவும் உரைக்கப்பட்டது. அந்த வரிகள் (5-10-1) – யதா வை புருஷ: அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரேதி ஸ வாயுமாகச்சதி தஸ்மை ஸ விஜிஹீதே யதா ரதசக்ரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா ஆடம்பரஸ்ய கம் நேந ஸ ஊர்த்வமாக்ரமதே சந்த்ரமஸம் ஆகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்த விஜிஹீதே யதா துந்துபே: கம் - இந்த உலகை விட்டுக் கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானி வாயுவை அடைகிறான். இப்படியாகத் தன்னிடம் வந்த அந்த ப்ரஹ்மஞானிக்காக வாயுதேவன் தன்னிடத்தில் தேர்ச்சக்கரத்தின் நடுவில் காணப்படும் சிறிய சந்து போன்ற அமைப்பை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறான். அதன் வழியே செல்லும் ப்ரஹ்மஞானி ஆதித்யனை அடைகிறான். தன்னிடம் வந்த அந்த ஞானிக்காக ஆடம்பரம் என்னும் வாத்யத்தில் காணப்படும் சந்திரன் அளவுள்ள துளையை ஆதித்யன் தன்னிடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறான். அதன் வழியே சென்று ப்ரஹ்மஞானி சந்த்ரனை அடைகிறான். தன்னிடம் வந்த ஞானிக்காக சந்த்ரன் தன்னிடத்தில் துந்துபி என்ற

வாத்யத்தில் உள்ள சந்தின் அளவு கொண்ட துளையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறான். அதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானி மேலே செல்கிறான் - என்பதாகும்.

மூலம் - तत्र संशयः किमर्चिरादिरेक एव मार्ग आभिः श्रुतिभिः प्रतिपाद्यत इति तेनैव ब्रह्म गच्छति विद्वान्? ; उत तस्मादन्येऽन्यत्र मार्गः इति तैर्वाऽनेन वेत्यनियमः इति । किं युक्तम्? अनियम इति । कुतः? अनेकरूपत्वान्नैरपेयाच्चेति ।

சந்தேகம் – பல உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பல்வேறு விதமாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் ஒன்றே எனவும், அந்த வழியாகவே ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான் எனவும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது பலவிதமான அர்ச்சிராதி மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டதால், இந்த மார்க்கம் மூலமே செல்கிறான் அல்லது அந்த மார்க்கம் மூலமே செல்கிறான் என்று உறுதியாகக் கூற இயலாதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபகஷம் – ஒரு குறிப்பட்ட மார்க்கமாகச் செல்கிறான் என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? அர்ச்சிராதி மார்க்கம் குறித்துப் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டதாலும், இவ்விதம் உள்ள பலவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இன்றி கூறப்பட்டதாலும் உறுதியாகக் கூற இயலாது.

மூலம் - एवं प्राप्तेऽभिधीयते - अर्चिरादिना - इति । अर्चिरादिरेक एव मार्गः सर्वत्र प्रतिपाद्यते । अतोऽअर्चिरादिनैव गच्छति । कुतः? तत्प्रथतेः - तस्यैव सर्वत्र प्रथितेः । प्रथितिः - प्रसिद्धिः, तस्यैव सर्वत्र प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः । प्रत्यभिज्ञानात् स एव मार्गः सर्वत्र न्यूनाधिकभावेन प्रतिपाद्यत इति विद्यागुणोपसंहारवत् अन्यत्रोक्तानामन्यत्रोपसंहारः । छान्दोग्ये तावत् उपकोसलविद्यायां पन्चाग्निविद्यायां चैकरूप एवाम्नायते । वाजसनेयके च पन्चाग्निविद्यायां तथैवाचिरादिः अल्पान्तरः आम्रायते । अतस्तत्रापि स एवेति प्रतीयते । अन्यत्रापि सर्वत्राग्यादित्यादयः प्रत्यभिज्ञायन्ते ॥ १ ॥

ஸித்தாந்தம் - அர்ச்சிராதிநா - அர்ச்சிராதி என்ற ஒரு பாதை மட்டுமே எங்கும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கின்றனர். ஏன்?

தத்ப்ரதிதே: - அனைத்து இடங்களிலும் அதுவே ப்ரஸித்தமாக உள்ளது. ப்ரதித: = ப்ரஸித்தி. அதாவது, "அந்த உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டது போன்றே இந்த உபநிஷத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளதே", என்ற எண்ணம் இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் குறித்து மட்டுமே உண்டாகிறது. இந்த மார்க்கத்தைக் குறித்து ஒரு சில உபநிஷத்தில் கூட்டியும், ஒரு சிலவற்றில் குறைத்தும் கூறப்பட்டது. இது எப்படி? மூன்றாம் அத்யாயம், மூன்றாம் பாதத்தில் ஓர் உபநிஷத்தில் சில குணங்கள் கூறாமல் விடப்பட்டிருந்தாலும், மற்றோர் உபநிஷத்தில் அதிகமாகப் படிக்கப்பட்டிருந்தால், அந்தக் குணங்களைக் குறைவாகப் படிக்கப்பட்ட இடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? இதே போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். சாந்தோக்யத்தின் உபகோசல வித்யை பகுதியிலும், பஞ்சாக்னி வித்யை பகுதியிலும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி ஒரே போன்று இந்த மார்க்கம் படிக்கப்பட்டது. வாஜஸநேயகத்தில் (ப்ருஹத்) பஞ்சாக்னி வித்யை பகுதியில், சாந்தோக்யத்தில் உள்ளது போன்று சிறிய அளவிலான மாறுதலும் படிக்கப்பட்டது. ஆகவே அங்கும் சாந்தோக்யத்தில் உரைத்த அதே மார்க்கம் என்றே கொள்ளவேண்டும். அனைத்து இடங்களிலும் அக்னி, சூரியன் போன்றவை ஒரே போன்று படிக்கப்பட்டது காண்க.

அர்ச்சிராத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 2- வாய்வதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஸம்வத்ஸரத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடையும் முக்தன், அதன் பின்னர் ஆதித்யனை அடைவதற்கு முன்பாக வாயுவை அடைகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-2 வாயும் அப்தாத் அவிசேஷ விசேஷாப்யாம்

பொருள் - ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயுவை அடைவான், பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் கூறப்பட்டதால்.

மூலம் - अर्चिरादिनैव गच्छन्ति विद्वांस इत्युक्तम्; तत्रार्चिरादिके मार्गे छन्दोगाः मासादित्ययोरन्तराले संवत्सरमधीयते, "मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यम्" इति ।

வாசனையினஸ்து தயோரெவாந்தராலே தேவலோகம், "மாசேமியா தேவலோகம் தேவலோகாடாடீத்யம்" இதீ . ஁மயத்ராபீ மாரீஸ்யேகத்வாதுமாவும்யத்ரோபஸஹாயீ . தத்ர மாஸாடூர்ஹ்மபீஹீதயோ: சவத்ஸரதேவலோகயோ: பஞ்மியா஁பீஹீதஸ்ய ஶ்ரீதக்ரமஸ்ய துல்யத்வே஁பீ "அர்஁ஷோ஁ஹரஹ் ஆபூயமாரீணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஶடூட஁஁தீ மாரீஸ்தாந்" இதீ அ஁஁ககாலாநாந் ந்யூநகாலேமய ஁த்ரோத்ரத்வேந நவீஷதர்ஷநாத் சவத்ஸரஸ்யேவ மாஸாடநந்தரம் பூடூவீ வபரீவ்ருதே: சவத்ஸர எவ மாஸாடூர்ஹ் நவீஷயீதவ்ய இதீ தத ஁ர்ஹ் தேவலோக இதீ நவீஷ்ரீயதே . அந்யத்ர வாசனையின: , "யடா வை புரூஷோ஁ஸ்த்மாலோகாத் ப்ரீதீ ச வாயுமாரீகக்ஷதீ தஸ்தீ ச தத்ர வவீஜீஹீதே யதா ரதக்ரஸ்ய ஁ம் . தீந ச ஁ர்ஹ்மாரீகமதே ச ஆடீத்யமாரீகக்ஷதீ" இத்யாடீத்யாடூர்வ வாயும஁தீயதே . கௌஷீதகீநஸ்து, "ச எதம் தேவயாநம்பந்ந்யாநமாபடா஁ரீலோக மாரீகக்ஷதீ ச வாயுலோகம்" இத்ய஁ரீலோகஸ஁஁நீரீடீஷ்டாடர்஁ஷ: பரம் வாயும஁தீயதே . தத்ர கௌஷீதகீநாந் பாடக்ரமேநாரீ஁ஷ: பரத்வேந ப்ரா஁ஸ்ய வாயோர்வாசனையினாம், "தீந ச ஁ர்ஹ்மாரீகமதே ச ஆடீத்யமாரீகக்ஷதீ" இத்யூர்ஹ்ஸ஁஁நீரீடீஷ்டா஁ரீலோகமேந பாடக்ரமாடூரீலீயஸா ஆடீத்யாடூர்வ ப்ரவீஷோ நவீஷ்ரீயதே . அத ஆடீத்யாடூர்வ சவத்ஸராடூர்ஹ் தேவலோகோ வாயுஷ்ர ப்ரா஁ஸீ .

வவீஷ்யம் - ப்ரஹ்ம஁ரூநீகந் அர்சீராதீ மாரீக்கமாரீகவே சேல்கீந்றநர் என்பது கூறப்ப்ட்டது. அந்த மாரீக்கத்தைப் பற்றீ சாந்தோக்யத்தீல் (4-15-5) - மாரீஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராத் ஆதீத்யம் - மாதத்தீலீருந்து வருடம், வருடத்தீலீருந்து ஆதீத்யம் - என்று ஸம்வத்ஸரமானது (வருடம்), மாதம் மற்றும் ஆதீத்யன் ஆகீய இரண்டீற்கும் நடுவீல் கூறப்ப்ட்டது.

ஆனால வாரீஜஸநேயகத்தீல் (ப்ருஹத்: 6-2-15) - மாரீஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாத் ஆதீத்யன் - என்று தேவலோகத்தை மாதத்தீற்கும் ஆதீத்யனுக்கும் இடையே படித்தனர். இந்த இரண்டு இடங்களீலும் படிக்கப்பட்ட அர்சீராதீ மாரீக்கம் என்பது ஒன்று என்பதால், ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் தேவலோகம் ஆகீய இரண்டையும் இரண்டு இடங்களீலும் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த இரண்டு இடங்களீலும் மாரீஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம், மாரீஸேப்ய: தேவலோகம் என்ற ஐந்தாம் வேற்றுமை மூலம், ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் தேவலோகம் ஆகீய இரண்டும் ஒரே போன்று உள்ளதாகத் தோன்றுகீறது. ஆனால சாந்தோக்யத்தீல் (4-15-5) - அர்சீராதீ:

அஹரக்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம் ஆபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷடுதங்வேதி மாஸாம்ஸ்தாந் - அர்ச்சிஸ்ஸிலிருந்து அக்னி, அக்னியில் இருந்து பகல், பகலில் இருந்து சுக்லபக்ஷம், சுக்லபக்ஷத்தில் இருந்து வடக்கில் சூரியன் உதிக்கும் உத்தராயணம் - என்று அதிக காலங்களைக் கூறியபடி உள்ளதால், மாதங்களுக்குப் பிறகு வருடம் என்பதே புத்தியில் நிற்கிறது. ஆகவே ஸம்வத்ஸரத்தையே மாதத்தின் பின்னர் (தேவலோகம் என்பதற்கு முன்பாக) படிக்க வேண்டும் என்றாகிறது.

வாஜஸநேயகத்தின் மற்றோர் இடத்தில் (5-10-1) - யதா வை புருஷோ அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரைதி ஸ வாயுமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா ரதசக்ரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வமாக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாகச்சதி - இங்கிருந்து செல்பவன் அர்ச்சிராதி வழியில் சென்று வாயுவை அடைகிறான், வாயுவானது சக்ரத்தில் உள்ள சந்து போன்ற துளையை இவனுக்கு ஏற்படுத்துகிறது. அதன் மூலம் சென்று சூரியனை அடைகிறான் - என்று உள்ளது. இங்கு ஆதித்யனுக்கு முன்பாக வாயு கூறப்பட்டது. ஆனால் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக வரும் அவன் அக்நிலோகம் அடைந்து, அதன் பின்னர் வாயுலோகம் அடைகிறான் - என்று அக்நிலோகம் எனக் கூறப்பட்ட அர்ச்சிஸ் என்பதன் பின்னர் வாயுலோகம் கூறப்பட்டது. கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறிய வரிசையின்படி அர்ச்சிஸ் என்பதன் பின்னரே வாயு படிக்கப்படவேண்டும். ஆனால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (5-10-1) - தே ந ஸ ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே ஸ ஆதித்யம் ஆகச்சதி - என்பதில் உள்ள “ஊர்த்வ” சப்தம் காரணமாக, ஆதித்யனுக்கு முன்பாக வாயுவைப் படிக்கவேண்டும். ஆகவே ஸம்வத்ஸரத்தைத் தொடர்ந்து ஆதித்யனுக்கு முன்பாக தேவலோகமும் வாயுவும் படிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது.

மூலம் - तत्रेदं चिन्त्यते - किं देवलोको वायुश्चार्थान्तरभूतौ यथेष्टक्रमेण विद्वान् अभिगच्छेत्, उत अनर्थान्तरत्वेन संवत्सरादूर्ध्वं देवलोकं सन्तं वायुमभिगच्छेत् - इति । किं युक्तं? भिन्नार्थत्वम्; प्रसिद्धेः । भिन्नार्थत्वे चोर्ध्वशब्देन पञ्चम्या चोभयोः संवत्सरादित्यान्तराले श्रुतिक्रमेण प्राप्तत्वात्, विशेषाभावाच्च यथेष्टमिति प्राप्त

சந்தேகம் - ப்ரஹ்மஞானி தனது விருப்பத்தின்படி எதற்கு வேண்டுமானாலும் முதலில் செல்லலாம் என்னும்படியாக தேவலோகம் மற்றும் ஸம்வத்ஸரம் ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறா? அல்லது அவை இரண்டும் வெவ்வேறு அல்ல என்றால், ஸம்வத்ஸரம்

சென்ற பின்னர் தேவலோகமாக உள்ள வாயுவிற்குச் செல்லவேண்டுமா? இவற்றில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இவை இரண்டும் ப்ரஸித்தமாக உள்ளதால், இரண்டும் வெவ்வேறு ஆகும். ஆகவே ஊர்த்வ பதம் காரணமாகவும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாலும், ச்ருதியில் கூறிய வரிசையின்படி, ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் ஆதித்யன் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே தேவலோகம் மற்றும் வாயு உள்ளதாகின்றன. இங்கு ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால், ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் ப்ரஹ்மஞானியாக உள்ளவன் தனது விருப்பத்தின்படி தேவலோகம் அல்லது வாயு என்பதில் ஏதாவது ஒன்றை அடைந்து, அதன் பின்னர் ஆதித்யனை அடைகிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - उच्यते - वायुमब्दात् - इति । वायुं संवत्सरादूर्ध्वमभिगच्छेत् । कुतः? अविशेषविशेषाभ्यां वायोरेव निर्दिष्टत्वात् । देवलोकशब्दो हि अविशेषेण सामान्येन देवानां लोक इत्यनेन रूपेण वायुमभिधत्ते । "स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र" इति वायुशब्दो विशेषेण वायुमभिधत्ते । अतो देवलोकवायुशब्दाभ्याम् अविशेषविशेषाभ्यां वायुरेवाभिधीयत इति संवत्सरादूर्ध्वं वायुमेवाभिगच्छेत् । कौषीतकिनां वायुलोकशब्दश्चाग्नि्लोकशब्दवत् वायुश्चासौ लोकश्चेति व्युत्पत्त्या वायुमेवाभिधत्ते । वायुश्च देवानामावासभूत इति अन्यत्र शूयते, "योऽयं पवते एष देवानां गृहाः" इति ॥ २ ॥

ஸித்தாந்தம் - ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயுவை அடைவான். ஏன்? அவிசேஷ விசேஷாப்யாம் - சாதாரணமாகவும், முக்கியமாகவும் வாயுவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேவலோகம் என்ற பதமானது சாதாரணமாகவே தேவாநாம் லோக: என்பதன் மூலம் வாயுவையே குறிக்கிறது. ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-10-1) - ஸ வாயும் ஆகச்சுதி தஸ்மை ஸ தத்ர - அவனுக்காக வாயு - என்பதன் மூலம், வாயு என்ற பதத்தினால் வாயுவையே உணர்த்தியது. ஆகவே தேவலோகம் மற்றும் வாயு ஆகிய இரண்டாலும் பொதுவாகவும் குறிப்பாகவும் வாயுவே கூறப்படுகிறது. எனவே ஸம்வத்ஸரம் சென்ற பின்னர் வாயுவையே அடையவேண்டும் என்றாகிறது. கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் அக்னிலோகம் என்பது போன்று வாயுலோகம் என்ற பதம் வாயுவையே குறிப்பதாக உள்ளது. இது தவிர கீழே உள்ள ச்ருதி வரிகளில் வாயுவைப் பற்றிக் கூறியது காண்க.

- வாயுச்ச தேவாநாம் ஆவாஸ பூத: - வாயுவே தேவர்களின் இருப்பிடம்.
- யோ அயம் பவதே ஏஷ தேவாநாம் க்ருஹா: - வீசுகின்ற காற்றானது தேவர்களின் இருப்பிடம்.

வாய்வதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - வருணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்லும் முக்தனால் முதலில் தடித் என்று கூறப்படும் மின்னல் அடையப்படுகிறது; அதன் பின்னர் வருணனும், இந்த்ரனும் அடையப்படுகின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-3-3 தடித: அதி வருண: ஸம்பந்தாத்

பொருள் - மின்னலுக்குப் பின்னர் வருணன், தொடர்பு உள்ளதால்.

மூலம் - कौषितकिनां, "स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति; स वायुलोकं स वरुणलोकं स आदित्यलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकम्" इत्यत्राग्निलोकशब्दस्यार्चिः पर्यायत्वेन प्राथम्यमविगीतम् । वायोश्च संवत्सरादूर्ध्वं निवेश उक्तः । आदित्यस्याप्यत्र प्राप्तपाठकमबाधेन, "देवलोकात् आदित्यम् आदित्यात् वैद्युतम्" इति वाजसनेयक उक्त श्रुतिक्रमात् देवलोकशब्दाभिहिताद्वायोरुपरि निवेशः सिद्धः । इदानीं वरुणेन्द्रादिषु चिन्ता । किमेते वरुणादयो यथापाठं वायोरूर्ध्वं निवेशयितव्याः, आहोस्विद्विद्युतोऽधीति विशये - अर्चिःप्रभृतिषु सर्वेषु "अर्चिषोऽहः" इत्यादि श्रुतिक्रमोपरोधात्, विद्युतः परस्ताच्च, "तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति" इति विद्युत्पुरुषस्य ब्रह्मगमयितृत्वश्रवणाच्च सर्वत्रावकाशभावेनाप्राप्तौ चोपदेशावैयर्थ्यायावश्यं कस्यचिद्बाध्यत्वे, पाठक्रमानुरोधेन वायोरनन्तरं वरुणो निवेशयितव्यः । वाय्वादित्ययोः क्रमस्य बाधितत्वेन इन्द्रप्रजापती अपि ह्यत्रैव निवेशयितव्यौ इति प्राप्ते

விஷயம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதித்யலோகம் ஸ இந்த்ரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் ஸ ப்ரஹ்மலோகம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைகின்ற முக்தி பெற்றவன் அக்நிலோகம், வாயுலோகம், வருணலோகம், ஆதித்யலோகம், இந்த்ரலோகம், ப்ரஜாபதிலோகம் ஆகியவற்றைக் கடந்த பின்னர் ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான் - என்று ஓதப்பட்டது. அர்ச்சிஸ் எனப்படும் அக்நிலோகம் முதலில் கூறப்பட்டது குறித்து எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயு கூறப்படுவது குறித்தும் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. இங்கு வாயுவிற்குப் பின்னர் வருணலோகம் கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (6-2-15) - தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் வைத்யுதம் - தேவலோகத்திற்குப் பின்னர் ஆதித்யன், அதன் பின்னர் மின்னல் - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு தேவலோகம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் வருணனிற்குப் பின்னர் ஆதித்யன் கூறப்படுவது காண்க (குறிப்பு : ஒரு சில ப்ரதிகளில் மேலே உள்ள ப்ருஹத் உபநிஷத் வாக்யம் - தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் சந்த்ரமஸம் - தேவலோகத்திற்குப் பின் ஆதித்யன், ஆதித்யனுக்குப் பின்னர் சந்த்ரமண்டலம் - என்று உள்ளது).

சந்தேகம் - இந்த உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்டபடி வருணன் முதலானவர்களை வாயுவிற்குப் பின்னர் வைக்கவேண்டுமா அல்லது வித்யுத் எனப்படும் மின்னலுக்குப் பின்னர் வைக்கவேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-1), ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - அர்ச்சிஷோஹ: - அர்ச்சிஸ் தொடங்கி - என்று கூறப்படுவதில், அர்ச்சிஸ் தொடங்கி வித்யுத் புருஷன் முடிய கூறப்பட்டது. இதில் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் வரிசை உரைக்கப்பட்டது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துப் போகிறான் - என்றது. ஆக, முதலில் அர்ச்சிஸ் தொடங்கி வித்யுத் புருஷன் முடிய கூறிய பின்னர், உடனேயே வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றது காண்க. ஆக வருணன் உள்ளிட்டவர்களை உரைப்பதற்கு இங்கு இடமே இல்லை என்றாகிறது. இதனால் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டவை வீணாகி விடக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. உபநிஷத் வரிகளில் வீணான சொற்கள் இருப்பதில்லை என்பதால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தில் உள்ள வரிசையை ஏதேனும் ஓர்

இடத்தில் உடைத்து, வருணன் முதலானவர்களைச் சேர்க்கவேண்டும். ஆகவே வாயுவிற்குப் பின்னர் வருணனைச் சேர்க்கவேண்டும். மேலும் இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இதன் மூலம் இரண்டு இடங்களில் வரிசையை மாற்றும்படி ஆகிறது. எனவே வருணனைத் தொடர்ந்து இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களைச் சேர்த்துவிடவேண்டும்.

மூலம் - उच्यते - तटितोऽधि वरुणः - इति । वरुणस्तावत् विद्युत् उपरिष्ठान्निवेशयितव्यः । कुतः?सम्बन्धात् - मेधादरवर्तित्वात् विद्युतो वरुणेन सम्बन्धो लोकवेदयोः प्रसिद्धः । एतदुक्तं भवति - वरुणादीनामुपदेशावैयर्थ्याय क्वचिन्निवेशयितव्यत्ये सति पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात् विद्युतोऽधि वरुणो निवेशयितव्यः; ततश्च अमानवस्य गमयितृत्वं व्यवदानसहमित्यवगम्यते । तस्य च व्यवधानसहत्वात् इन्द्रदेशोपदिष्टस्यावश्यनिवेशयितव्यस्य वरुणादुपर्युपदिष्टत्वात् आदागन्धूनामन्ते निवेशयितव्यत्वाच्च वरुणादुपरीन्द्रादिर्निवेशयितव्य इति ॥ ३ ॥

ஸீத்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. தடிதோதி வருண: - மின்னலுக்குப் பின்னர் வருணன் சேர்க்கப்படவேண்டும். ஏன்? ஸம்பந்தாத் - தொடர்பு உள்ளதால் ஆகும். மின்னல் என்பதும், வருணனுக்கு உரிய நீர் என்பதும் மேகத்தில் உள்ளதால் இரண்டு பேருக்கும் தொடர்பு உள்ளது என்பதை உலகினர் அறிவர். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால்: ச்ருதியில் கூறப்பட்ட வரிகள் வீணாகப் போகாமல் இருப்பதற்காக வருணன் உள்ளிட்ட பலருக்கும் ஏற்ற இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது. மேலும் எழுத்தில் உள்ள வரிசையைக் காட்டிலும், அதன் பொருளின் உள்ள வரிசை என்பது மிகவும் முக்கியமானது ஆகும். ஆகவே நீர் என்பது மின்னலுக்குப் பின்னர் உள்ளதாகவே வைக்கப்படவேண்டும். ஆனால் இங்கு அமாநவன் என்னும் வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது இடைவெளி உண்டாகிவிடும் அல்லவா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதனை ஏற்கவே செய்யவேண்டும். அதாவது அமாநவன் மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியில் வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதிகள் அமைந்துள்ளதைப் பொறுத்துக் கொண்டே ஆகவேண்டும். இந்த்ரன் மற்றும் ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களை - ஆகந்தாநாம் அந்தே - இறுதியில் வந்தவர்களை இறுதியாகவே அமர்த்தவேண்டும் - என்ற விதிப்படி வருணனுக்கு பின்னர் அமைக்கவேண்டும்.

வருணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 4 - ஆதிவாஹாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அர்ச்சிஸ் போன்றவர்கள் ப்ரஹ்மஞானியை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லும் தேவதைகள் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-4 ஆதிவாஹிகா: தல்லிங்காத்

மூலம் - इदमिदानीं चिन्त्यते, किमर्चिरादयो मार्गचिह्नभूताः, उत भोगभूमयः, अथवा विदुषां ब्रह्म प्रेप्सतामतिवोढारः इति । किं तावद् युक्तम्? मार्गचिह्नभूता इति । कुतः? उपदेशस्य तथाविधत्वात् । दृश्यते हि लोके ग्रामादीन् प्रति गन्तृणामेवंविधो दैशिकैरुपदेशः - "इति निष्क्रम्य, अमुकं वृक्षममुकां नदीममुकं च पर्वतपार्श्वं गत्वाऽमुकं ग्रामं गच्छ" इति । अथवा भोगभूमय एताःस्युः, कालविशेषतया प्रसिद्धानामहारदीनां मार्गचिह्नत्वानुपपत्तेः । अन्यस्य च मार्गचिह्नभूतस्यैतेषामनभिधायकत्वात् । भोगभूमित्वं च, "एत एव लोकाः यदहोरात्राण्यर्धमासा मासा ऋतवः संवत्सराः" इत्यरादीनां लोकत्ववचनादुपपद्यते । अत एव कौषीतकिनः, "अग्निलोकमागच्छति" इत्यादिना लोकशब्दानुविधानेनार्चिरादीन् पठन्तीति ।

சந்தேகம் - அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் அடையாளங்களாக உள்ளவர்களா? அல்லது இன்பத்தை அனுபவிக்க உள்ள இடங்களா? அல்லது ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்லும் தேவதைகளா? இவற்றில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கான அடையாளங்கள் மட்டுமே ஆவர். ஏன்? அங்கு கூறப்பட்டுள்ள வரிகள் அவ்விதம் உள்ளன. உலகத்தில் தான் அடைய வேண்டிய ஊருக்கு வழி தெரியாத ஒருவனுக்கு, அந்த வழியைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவன், "இங்கிருந்து கிளம்பி அந்த மரம் உள்ள இடத்திற்குச் செல், அங்கிருந்து அந்த நதி உள்ள இடம் செல்வாயாக, அங்கிருந்து அதனைத் தாண்டிச் சென்றால் மலையை அடைவாயாக.

அங்கு நீ தேடிய ஊர் உள்ளது”, என்று கூறுவான் அல்லவோ? இதே போன்று அல்லவோ அந்த ச்ருதி வரிகள் உள்ளன?

காலங்களை உணர்த்துவதாக உள்ள பகல், சக்லபக்ஷம் ஆகியவற்றை வழியின் அடையாளத்தை உணர்த்துவதாகக் கூற இயலாது. வருணன் போன்றவர்களையும் அடையாளங்கள் என்று உரைக்க இயலாது. ஆகவே இவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் உள்ள இன்பம் அளிக்கும் இடங்கள் எனலாம். இவர்களை போகபூமி என்று எவ்விதம் கூறலாம் என்றால் - ஏத ஏவ லோகா: யதஹோத்ராத்திராணி அர்த்தமாஸா: மாஸா ருதவ: ஸம்வத்ஸரா: - இரவு, பகல், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ருதுக்கள், வருடங்கள் ஆகியவை உலகங்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் உணரலாம். இதனைக் கருத்தில் கொண்டுதான் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - அக்னிலோகம் ஆகச்சதி - அதன் பின்னர் அக்னிலோகம் வருகிறான் - என்று ஓதப்பட்டது.

மூலம் - एवं प्राप्ते ब्रूमः - आतिवाहिकाः - इति । विदुषामतिवाहे परमपुरुषेण नियुक्ताः आतिवाहिकाः देवताविशेषा एतेऽर्चिरादयः । कुतः? तल्लिङ्गात् - अतिवहनलिङ्गात् । अतिवहनं हि गन्तॄणां गमयितृत्वम् । गमयितृत्वं च "तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति" इति उपसंहारे श्रूयमाणं पूर्वेषामप्यविशेषश्रुतानां स एव सम्बन्ध इति गमयति । वदन्ति चार्चिरादयः शब्दाः अर्चिराद्यात्मभूतान् अभिमानिदेवताविशेषान्, "तं पृथिव्यब्रवीत्" इतिवत् ॥ ४ ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. அவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர். அதாவது, ப்ரஹ்மஞானிகளை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லும் தேவதைகள் ஆவர். இப்படியாகவே இவர்கள் பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏன்? தல்லிங்காத் - இவர்களிடம் இந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. அதிவஹ என்றால் ப்ரஹ்மத்திடம் செல்பவர்களை அழைத்துச் செல்லுதல் என்று பொருள். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், இந்த ப்ரகரணத்தின் இறுதியில் (4-15-5, 5-10-2) - தத்புருஷ: அமாநவன் ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவர்களை அமாநவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்று கூறுவது காண்க. இங்கு இறுதியில் இது உரைக்கப்பட்டதால், முன்னே கூறப்பட்டவர்களையும் இதே நியாயத்தின்படி ஆதிவாஹர்கள் என்றே கொள்ள

வேண்டும். அர்ச்சிஸ் முதலான பதங்கள் அர்ச்சிராதி அபிமானி தேவதைகளைக் குறிப்பதாகவே உள்ளன. உதாரணமாக தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (5-6-2) - தம் ப்ருதிவ்யப்ரவீத் - அவனிடம் பூமி உரைத்தது - என்பது போன்று வரிகளில் "பூமி" என்ற பதம், பூமி முதலானவற்றின் அபிமான தேவதையைக் குறிப்பது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - यद्येवं, "तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति" इति वैद्युतस्यैव पुरुषस्य ब्रह्मगमयितृत्वश्रुतेः विद्युतः परेषां वरुणादीनां कथमातिवाहिकत्वेनान्वय इत्यत्राह ‘

பூர்வபக்ஷம் - ஆனால் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அமாநவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்று கூறப்படுவதன் மூலம், வித்யுத் புருஷன் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான் என்றாகிறது. நீங்கள் உரைத்த ஸித்தாந்தத்தின்படி அவனுக்கு பின்னர் படிக்கப்பட்ட வருணன், இந்த்ரன் மற்றும் ப்ரஜாபதி ஆகியவர்கள் (ஏற்கனவே ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்லப்பட்ட ஞானியை) மீண்டும் எப்படி இட்டுச் செல்வர்? இவர்கள் எப்படி ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர்? (அடுத்த சூத்திரம் பதில் உரைக்கிறது).

4-3-5 வைத்யுதேந ஏவ தத்: தச்ச்ருதே:

பொருள் - மின்னலுக்குப் பின்னர் அமாநவனுடன் ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான். இப்படியே உரைக்கப்பட்டது.

மூலம் - ततः विद्युत उपरि, वैद्युतेन अमानवेनैवातिवाहिकेन विदुषामाब्रह्मप्राप्तेः गमनम् । कुतः? तच्छ्रुतेः "स एनान् ब्रह्म गमयति" इति तस्यैव गमयितृत्वश्रुतेः । वरुणादयस्तु अनुग्राहका इति तेषां अपि आतिवाहिकत्वेनान्वयो विद्यत एव ॥ ५ ॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) மின்னலுக்கு மேலே வைத்யுத புருஷனுடன் ப்ரஹ்மத்தை அடையும்வரை ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான். எப்படி? இதனையே ச்ருதி உரைக்கிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் -

என்றது. வருணன் உள்ளிட்டவர்கள் இந்த அமாநவ புருஷனுக்கு ப்ரஹ்மஞானியை அழைத்துச் செல்லும் பணியில் உதவி செல்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களும் ஆதிவாஹிகர்களில் சேர்கின்றனர் என்று கருத்து.

ஆதிவாஹாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - கார்யாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆதிவாஹிகர்கள் யாரை ப்ரஹ்மத்திடம் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-6 கார்யம் பாதரி: அஸ்ய கத்யுபபத்தே:

பொருள் - ஹிரண்யகர்ப்ப நான்முகனையே பாதரி கருதுகிறார்; அவனுக்கே பொருந்தும் என்பதால்.

மூலம் - अर्चिरादिनैव गच्छति विद्वान्; अर्चिरादिरमानवान्तश्च गणः आतिवाहिको विद्वांसं ब्रह्म गमयतीत्युक्तम् । इदमिदानीं चिन्त्यते । किमयमर्चिरादिको गणः कार्यं हिरण्यगर्भमुपासीनान्नयति, उत परमेव ब्रह्मोपासीनान्, अथ परम् ब्रह्म उपासीनान् प्रत्यगात्मानं ब्रह्मात्मकतयोपासीनांश्च इति विशये - कार्यमुपासीनानेव गमयतीति बादरिराचार्यो मन्यते । कुतः ? अस्य - हिरण्यगर्भमुपासीनस्यैव गत्युपपत्तेः । न हि परिपूर्णं सर्वज्ञं सर्वगतं सर्वतात्मभुतं परं ब्रह्मोपासीनस्य तत्प्राप्तये देशान्तरगतिरुपपद्यते; प्राप्तत्वादेव । नित्यप्राप्त परब्रह्मविषयाविद्या निवृत्तिमात्रमेव हि परविद्याकार्यम् । कार्यं तु हिरण्यगर्भरूपं प्रह्मोपासीनस्य परिच्छिन्नदेशवर्तिप्राप्य प्राप्तयर्थं गमनमुपपद्यते । अतोऽर्चिरादिरातिवाहिकगणस्तमेव नयति ॥ ६ ॥

விஷயம் - கடந்த அதிகரணங்களில் வித்வான் ஒருவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே ப்ரஹ்மத்திடம் செல்கிறான், அர்ச்சிஸ் தொடங்கி அமாநவன் உள்ளிட்ட பலரும்

ஆதிவாஹிகர்களாக இருந்து அவனை அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது போன்ற பலவும் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - அர்ச்சிஸ் தொடக்கமாக உள்ள பலரும் கார்ய பூதனாக உள்ள நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கின்றனரா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே உபாஸிப்பவர்களை அழைத்துச் செல்கின்றனரா? அல்லது ப்ரஹ்மத்தையும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட ஜீவாத்மாவையும் உபாஸிப்பவர்களை அழைத்துச் செல்கின்றனரா?

பூர்வபக்ஷம் - அவர்கள் நான்முகனை உபாஸனை செய்பவர்களை மட்டுமே அழைத்துச் செல்கின்றனர், ஏன்? ஹிரண்யகர்ப்பனான நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களுக்கே, அவனை அடையும் பொருட்டுச் செல்கின்ற அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பொருத்தம் என்றாகிறது. பரிபூர்ணமாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாக்களில் உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் தேடிச் செல்வது அவசியம் இல்லை. பரப்ரஹ்மம் எங்கும் உள்ளதால், முக்தி பெற்ற ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு இன்ன இடம் தான் செல்லவேண்டும் என்று தேடிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எப்போதும் அனைவராலும் அடையப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய அறியாமையை நீக்குதல் என்பதே ப்ரஹ்மவித்யை அல்லவோ (அந்த ப்ரஹ்மவித்யை அறிந்த ஞானி அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை வேறு இடம் தேடிச் செல்ல மாட்டான் என்று கருத்து)? மாறாக கார்யப்ரஹ்மமான நான்முகனை உபாஸனம் செய்யும் ஒருவன், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே உள்ள நான்முகனைத் தேடிச் செல்லுதல் என்பது பொருத்தம் என்பதால், அந்த உபாஸகன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான் என்றாகிறது. ஆகவே அர்ச்சிஸ் உள்ளிட்ட ஆதிவாஹிகர்கள் உபாஸகனை நான்முகனிடமே இட்டுச் செல்கின்றனர்.

4-3-7 விசேஷிதத்வாத் ச

பொருள் - விசேஷமாக உரைக்கப்பட்டதாலும்.

மூலம் - "पुरुषो मानस एत्य ब्रह्मलोकान् गमयति" इति लोकशब्देन, बहुवचनेन च लोकविशेषवर्तिनं हिरण्यगर्भमुपासीनमेवामानवो गमयतीति विशेष्यते । किञ्च "प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्यते" इति कार्यस्य हिरण्यगर्भस्य समीपगमनमर्चिरादिना गतः प्रत्यभिसन्धत्ते ॥ ७ ॥

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - புருஷ: மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந் கமயதி - மாநஸா புருஷன் உபாஸகனை ப்ரஹ்மலோகம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றது. இங்கு உள்ள "லோக" என்ற சப்தம் மூலமும், அந்தப் பதம் "லோகாந்" என்று பன்மையில் உள்ளதாலும், நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே அமாநவன் அழைத்துச் செல்கிறான் என்றாகிறது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேச்ம ப்ரபத்யே - ப்ரஜாபதியின் அரச சபைபை அடைகிறேன் - என்று நான்முகனின் அரண்மனையை அடைவதாகக் கூறுவதும் காண்க. ஆக இவன் நான்முகனின் உலகிற்கே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்கிறான்.

மூலம் - नन्वेवम्, "तत्पुरुषो%मानवः स एनान् ब्रह्म गमयति" इत्ययं निर्देशो नोपपद्यते । हिरण्यगर्भनयने हि, "स एनान् ब्रह्माणं गमयति" इति निर्देष्टव्यं स्यात्, अत आह -

எதிர்வாதம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷ: அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - என்ற வாக்கியம் பூர்வபக்ஷ வாதத்திற்குப் பின்னர் பொருந்தாமல் போய்விடுமே! ஏன் என்றால் - உங்களது வாதத்தின் பின்னர் இந்த வரியில் உள்ள ப்ரஹ்ம சப்தத்தில் நபும்ஸக லிங்கம் பொருந்தாது. இங்கு ஹிரண்யகர்ப்பனை உரைப்பதன் காரணமாக, "ப்ரஹ்மாணம் கமயதி" என்று அல்லவா இருக்கவேண்டும்?

4-3-8 ஸாமீப்யாத் து தத்வ்யபதேச:

பொருள் - நெருக்கமாக உள்ளவன் என்பதால், இப்படியே கூறப்படுகிறது.

மூலம் - "यो ब्रह्माणं विदधाति" इति हिरण्यगर्भस्य प्रथमजत्वेन ब्रह्मसामीप्यात् तस्य ब्रह्मशब्देन व्यपदेश इति गत्यनुपपत्ति विशेषणादिभिरुक्तैर्हेतुभिर्निश्चीयत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

பூர்வபக்ஷம் - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி - ப்ரம்மனை யார் படைக்கின்றானோ - என்று முதன்முதலாகத் தோன்றிய நான்முகனே ப்ரஹ்மத்திற்கு மிகவும் அருகில் உள்ளான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

மூலம் - अथ स्यात् - अर्चिरादिना हिरण्यगर्भप्राप्तौ, "एष देवपथो ब्रह्मपथः एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते", "तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति" इत्यमृतत्व प्राप्त्यपुनरावृत्तिव्यपदेशो नोपपद्यते, हिरण्यगर्भस्य कार्यभूतस्य द्विपरार्द्धकालावसाने विनाशशास्त्रात्, "आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन" इति वचनात् हिरण्यगर्भ प्राप्तस्य पुनरावृत्तेरवर्जनीयत्वात् - इति - अत्राह -

கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-6) - ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத: ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா: இமம் மாநவமவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே - இது தேவமார்க்கம், ப்ரஹ்மமார்க்கம், இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று ப்ரஹ்மத்தை அடைபவர்கள் இந்த உலகில் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.
- கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - தயோர்த்வமாயந அம்ருதத்வமேதி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவன் மோசஷம் அடைகிறான்.

இந்த வரிகளின்படி அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவன் மீண்டும் திரும்புதல் என்பது இல்லை என்றாகிறது. ஆனால் நான்முகனை அடைபவர்கள் மீண்டும் திரும்புகின்றனர் என்பதைக் கீதையில் (8-16) - ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுன - நான்முகனின் இருப்பிடம் வரை சென்ற அனைத்தும் மீண்டும் திரும்புகின்றன - என்றது காண்க. மேலும் இரண்டு பரார்த்தங்களின் இறுதியில் நான்முகனுக்கு முடிவு உண்டு என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே நான்முகனை அடைந்தவர்களுக்கு மீண்டும் பிறவி உள்ளதை மறுக்க இயலாது அல்லவோ? (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)

4-3-9 கார்யாத்யயே ததத்யசேஷண ஸஹாத: பரம் அவிதாநாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மலோகம் அதன் எஜமானனான நான்முகனுடன் அழியும்போது, உபாஸகன் அங்கிருந்து பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்று கூறப்பட்டது.

மூலம் - कार्यस्य - ब्रह्मलोकस्यात्यये, तदध्यक्षेण - हिरण्यगर्भेणाऽऽधिकारिकेणावसिताधिकारेण विदुषा सह स्वयमपि तत्राधिगतविद्यः; अतः - कार्याद्ब्रह्मलोकात् परं ब्रह्म प्राप्नोतीति, अर्चिरादिना गतस्यामृतत्वप्राप्त्य पुनरावृत्त्यभिधानात्, "ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात् परिमुच्यन्ति सर्वे" इति वचनाच्चावगम्यते ॥ ९ ॥

பூர்வபகஷம் - நான்முகனின் ப்ரஹ்மலோகம் அழிகின்றபோது, அந்த லோகத்தின் அதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பனின் பதவிக் காலம் முடிகிறது. அப்போது அந்த நான்முகனுடன் சேர்ந்தபடி அங்கிருந்து பக்தியோகத்தில் ஈடுபட்ட உபாஸகர்கள் பரப்ரஹ்மத்தைச் சென்றடைகின்றனர். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்றவனுக்கு இறவாமையும், மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை என்பதும் கீழே உள்ள வரியில் உணர்த்தப்பட்டது. மஹாநாராயண உபநிஷத் (12-3) - தே ப்ரஹ்மலோகே து பராந்த காலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே - ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள பரப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அனைவரும் "பரன்" என்று அழைக்கப்படும் நான்முகனின் ஆயுள் முடியும் போது, நான்முகனைப் போன்றே, தங்கள் உபாஸனை பலன் காரணமாக முக்தி அடைகின்றனர் - என்றது காண்க.

4-3-10 ஸ்ம்ருதேச்ச

பொருள் - ஸ்ம்ருதியிலும் இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

மூலம் - स्मृतेश्चायमर्थोऽवगम्यते, "ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्" इति । अतः कार्यमुपासीनमेवार्चिरादिको गणो नयतीति बादरेर्मतम् ॥ १० ॥

अत्र जैमिनिः पक्षान्तरपरिग्रहेण प्रत्यवतिष्ठते -

பூர்வபக்ஷம் - இந்தக் கருத்து ஸ்ம்ருதியின் மூலமும் அறியப்படுகிறது. கூர்ம புராணம் (12-269) - ப்ரஹ்மணா ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராப்தே ப்ரதிஸஞ்சரே பரஸ்யாந்தே க்ருதாத்மாந: ப்ரவிசந்தி பரம் பதம் - ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ள பரப்ரஹ்ம உபாஸகர்கள் அனைவரும் ப்ரளய காலத்தில் தங்களது பக்தியோகம் கைகூடியவர்களாக நான்முகனுடன் சேர்ந்து பரமபதம் அடைகின்றனர் - என்றது காண்க. இப்படியாக மேலே உள்ள பல சூத்திரங்களால் அர்ச்சிஸ் முதலானவர்கள் நான்முகன் என்ற ஹிரண்யகர்ப்பனை உபாஸிப்பவர்களையே அர்ச்சிராதியில் அழைத்துச் செல்வதாக பாதரி என்னும் ஆசார்யர் உரைத்தார். இப்போது ஜைமினி முனிவர் தனது கருத்துக்களை அடுத்து உள்ள மூன்று சூத்திரங்களில் உரைக்கிறார்.

4-3-11 பரம் ஜைமிநி: முக்யத்வாத்

பொருள் - பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அழித்துக் செய்வதாக ஜைமினி கருதுகிறார், முக்கியமானதாக உள்ளதால்.

மூலம் - परं ब्रह्म उपासीनानार्चिरादिर्नयतीति जैमिनिराचार्यो मन्यते; कुतः? मुख्यत्वात् । "तत्पुरुषोऽमानवः स एनान् ब्रह्म गमयति" इति ब्रह्मशब्दस्य परस्मिन्नेव ब्रह्मणि मुख्यत्वात् । प्रमाणान्तरेण कार्यत्वनिश्चये सत्येव हि लाक्षणिकत्वं युक्तम् । न च गमनानुपपत्तिः प्रमाणं; परस्य ब्रह्मणः सर्वगतत्वेऽपि विदुषो विशिष्ट देशगतस्यैवाविद्यानिवृत्तिशास्त्रात् । यथा हि विद्योत्पत्तिः वणाश्रमधर्मशौचाचार देशकालाद्यपेक्षा, "तमेतं वेदानुवचनेन" इत्यादिशास्त्रादवगम्यते, तथा निश्लेषाविद्यानिवर्तनरूपविद्यानिष्पत्तिरपि विशिष्टदेशगतिसापेक्षेति गतिशास्त्रादवगम्यते । विदुष उत्क्रान्तिप्रतिषेधादि तु पूर्वमेव परिहृतम् ॥ ११ ॥

பூர்வபக்ஷம் - அர்ச்சிஸ் உள்ளிட்ட ஆதிவாஹிகர்கள் பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரப்ரஹ்மத்திடமே அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று ஜைமினி கூறுகிறார். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-

2) – தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி – என்ற வரியில் உள்ள ப்ரஹ்ம என்ற பதமானது பரமாத்மாவையே முக்கியமாகக் கூறுவதை உணரலாம். இங்கு வேறு ஏதாவது ப்ரமாணங்கள் மூலமாக கார்யப்ரஹ்மம் (நான்முகன்) கூறப்பட்டது என்று இருந்தால் மட்டுமே வேறு பொருள் உரைக்க இயலும். ப்ரஹ்மம் எங்கும் உள்ளதால் அதனை அடைய ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் செல்ல வேண்டியதில்லை என்ற வாதத்தை முன் வைத்து இங்கு உள்ள “ப்ரஹ்ம” என்ற பதம் கார்ய ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகிறது எனக் கூற இயலாது. ப்ரஹ்மம் அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளபோதிலும், இந்த உலகில் காணப்படாத பரமபதம் சென்ற பின்னரே ப்ரஹ்மஞானிக்கு அவனது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் கர்மங்கள் அனைத்தும் அழிகின்றன; இதனால் அவனது அவித்யை நீங்கி ப்ரஹ்ம அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. வித்யையின் வளர்ச்சி என்பது வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், தூய்மை, நல்ல நடத்தை, சிறந்த இடம், காலம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உள்ளது என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - ததேவம் வேதாநுவசநேந – அவனுக்கே வேதங்களின் உபதேசங்கள் – என்றது காண்க. ஆக இதனைப் போன்றே குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே தேவையற்ற அவித்யையின் மறைவுக்கு ஏதுவான வித்யை என்பது கைகூடும். ப்ரஹ்மஞானி தான் உள்ள இடத்தை விட்டுக் கிளம்புவது இல்லை என்றும், அவன் தான் உள்ள இடத்திலேயே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்றும் முன்பு எழுப்பப்பட்ட ஆசேஷபங்களுக்கான பதில்கள் ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதிகரணத்தில் முன்பே உரைக்கப்பட்டது.

மூலம் - यत्तु "ब्रह्मलोकान्" इति लोकशब्दबहुवचनाभ्यां विशेषणात् कार्यभूतहिरण्यगर्भ प्रतीतिरिति - तदयुक्तं, निषादस्थपतिन्यायेन ब्रह्मैव लोको ब्रह्मलोक इति कर्मधारस्यैव युक्तत्वात् । अर्थस्य चैकत्वे निश्चिते बहुवचनस्य, "अदितिः पाशान्" इतिवदुपपत्तेः । परस्य ब्रह्मणः परिपूर्णस्य सर्वगतस्य सत्यसङ्कल्पस्य स्वेच्छापरिकल्पिताः स्वासाधारणा अप्राकृताश्च लोका नात्यन्ताय न सन्ति; श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रमाण्यात् ।

பாஷ்யம் - அடுத்து உங்கள் வாதத்தில், "ப்ருஹத் உபநிஷத் (8-2-15) – ப்ரஹ்மலோகாந் – என்பதில் உள்ள வாக்கியத்தில் லோக என்ற சப்தம் உள்ளதாலும், அது “லோகாந்” என்று பன்மையில் உள்ளதாலும், ப்ரஹ்ம என்ற பதம் கார்ய ப்ரஹ்மமான நான்முகனைக் குறிக்கும்”, என்று கூறியது பொருந்தாது. இங்கு ப்ரஹ்மலோகாந் என்பதை “ப்ரஹ்மத்தின் லோகங்கள்” என்று பொருள் கொள்ளாமல், “ப்ரஹ்மமாக உள்ள லோகம் =

ப்ரஹ்மலோகம்" என்று கர்மதாரய ஸமாஸம் போல் கொள்ளவேண்டும். இதனை பூர்வமீமாம்ஸையில் உள்ள நிஷாத ஸ்தபதி நியாயம் மூலம் அறியலாம் . ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்று நிச்சயமாக உள்ளபோது, லோகாந் என்பதில் பன்மையை ஏற்றுதல் என்பது, பூர்வமீமாம்ஸை (9-3-5) – அதிதி: பாசாந் - என்பதில் கூறப்பட்டது போன்று, பொருள் அற்றது ஆகும். பரிபூர்ணமாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும், தடையற்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு, அவனது விருப்பம் காரணமாக உண்டாக்கப்பட்டதும், அவனுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளதும் ஆகிய லோகங்கள் இல்லை என்று கூறமுடியாது. இதனை ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம் என்ற பலவற்றின் மூலமாக உணரலாம்.

4-3-12 தர்சநாத் ச

பொருள் - ச்ருதியில் காணலாம்.

மூலம் - दर्शयति च श्रुतिः मूर्द्धन्यनाड्या निष्क्रम्य देवयानेन गतस्य परब्रह्मप्राप्तिम्, "एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति ॥ १२ ॥

यदुक्तं - "प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये" सत्यर्चिरादिना गतस्य कार्ये प्रत्यभिसंधिर्दृश्यत इति - तत्रोत्तरम् ६

பூர்வபக்ஷம் - மூர்த்தநய நாடி மூலமாக வெளிக்கிளம்பி, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்லும் ஒருவனுக்கு பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தி (பரப்ரஹ்மத்தை அடைதல்) உள்ளது என்பதை ச்ருதி கூறுகிறது. இந்த வரியானது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே - சரீரத்திலிருந்து புறப்பட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரம்பொருளை அடையும் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்பதாகும் (ஆக, பாதாரி கூறிய நான்முகனை அடைதல் என்பது இங்கு தள்ளப்பட்டது). அடுத்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேசம் ப்ரபத்யே - ப்ரஜாபதியாக உள்ள

நான்முகனின் அரண்மனை மற்றும் சபையை அடைகிறேன் - என்று உள்ள வாக்கியத்திற்கான பதிலை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது.

4-3-13 ந ச கார்யே ப்ரத்யபிஸந்தி:

பொருள் - அந்தக் கருத்தும் நான்முகன் குறித்து அல்ல.

மூலம் - न चायं प्रत्यभिसन्धिः कार्ये हिरण्यगर्भे; अपि तु परस्मिन्नेव ब्रह्मणि; वाक्यशेषे, "यशोऽहं भवामि ब्राह्मणानाम्" इति तस्याभिसन्धातुः सर्वाविद्याविमोकपूर्वक सर्वात्मभावाभिसन्धानात्; "अश्व इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहोर्मुखात् प्रमुच्य । धूत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसन्भवामि" इति अभिसंभाव्यस्य ब्रह्मलोकस्याकृतत्वश्रवणात्; सर्वब्धविनिर्मोकस्य च साक्षात्ख्रवणात् । अतः परमेव ब्रह्मोपासीनमर्चिरादिरातिवाहिको गणो नयतीति जैमिनेर्मतम् ॥ १३ ॥

इदानीं बादरायणस्तु भगवान् स्वमतेन सिद्धान्तमाह -

பூர்வபக்ஷம் - இந்த வரியில் கார்ய ப்ரஹ்மமான நான்முகன் எண்ணப்படவில்லை, பரமாத்மாவிடமே எண்ணம் கொண்டுள்ளான். எப்படியெனில் - அடுத்து உள்ள வரியில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - யசோஹம் பவாமி ப்ரஹ்மணாநாம் - நான் ப்ரஹ்மணாதிகளுக்கு ஆத்மா - என்று உள்ளது. இங்கு அனைத்தின் ஆத்மாவாக பரமாத்மா உள்ளதாக எண்ணப்படுவதன் மூலம், தனது அவித்யை நீங்கப்பெற்று, இந்த எண்ணம் நிலைக்கப் பெற்று உள்ளான். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூயபாபம் சந்த்ர இவராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பவாமி - குதிரை தனது ரோமத்தை உதறுவது போன்று தனது பாவங்களை உதறி, சந்த்ரன் ராகு முகத்திலிருந்து வெளியேறுவது போன்று இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறி, நித்யமான ப்ரஹ்மலோகம் அடைவேன் - என்றது. இதன் மூலம் தான் அடையப்போகும் இடமானது நித்யமான ப்ரஹ்மலோகம் என்று கூறியதால், இங்கு நான்முகனின் ப்ரஹ்மலோகம் கூறப்படவில்லை. ஆகவே பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக

அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பதே ஜைமினியின் வாதமாகும். அடுத்த சூத்திரத்தில் பகவான் பாதராயணர் தனது ஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

4-3-14 அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதி இதி பாதராயண: உபயதா ச தோஷாத் தத்க்ரது: ச

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித்துக்களை ப்ராப்யமாகக் கொண்டு உபாஸிக்காதவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இவ்விதம் கூறாமல் உள்ள மற்ற இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன. இதனையே தத்க்ரது ந்யாயம் கூறுகிறது.

மூலம் - அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதி இதி பாதராயண: உபயதா ச தோஷாத் தத்க்ரது: ச
 इति भगवान् बादरायणो मन्यते । एतदुक्तं भवति - कार्यमुपासीनान्नयतीति नायं पक्षः सम्भवति । परमेवोपासीनानित्ययमपि नियमो नास्ति । न च प्रतीकालम्बनानपि नयति । अपितु ये परं ब्रह्मोपासते, ये चाऽऽत्मानं प्रकृतिवियुक्तं ब्रह्मात्मकमुपासते; तान् उभयविधान् नयति; ये तु ब्रह्मकार्यान्तर्भूतं नामादिकं वस्तु देवदत्तादिषु सिंहादिदृष्टिवत् ब्रह्मदृष्ट्या, केवलं वा तत्तद्वस्तुपासते, न तन्नयति । अतः परं ब्रह्मोपासीनान् आत्मानं च प्रकृतिवियुक्तं ब्रह्मात्मकमुपासीनान्नयति - इति । कुतः? उभयधा च दोषात् । कार्यमुपासीनान्नयतीति पक्षे, "अस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य" इत्यादिकाः श्रुतयः प्रकृष्येयुः । परमेवोपासीनानिति नियमे, "तद्य इत्थं विदुर्ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिषमभिसम्भवन्ति" इति पञ्चाग्निविदोऽर्चिरादिगणो नयतीति श्रुतिः प्रकृष्येत् । अतः उभयस्मिन्नपि पक्षे दोषः स्यात् । तस्मादुभयविधान्नयतीति । तदेतदाह - तत्क्रतुश्च - इति । तत्क्रतुः - तथोपासीनः तथैव प्राप्नोतीत्यर्थः; "यथा क्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्ये भवति", "तं यथायथोपासते" इति न्यायात् । पञ्चाग्निविदोऽप्यर्चिरादिना गतिश्रवणात्, अर्चिरादिना गतस्य ब्रह्मप्राप्त्यपुनरावृत्ति श्रवणाच्च अत एव तत्क्रतुन्यायात् प्रकृतिविनिर्मुक्तं ब्रह्मात्मकात्मानुसन्धानं सिद्धम् । नामादिप्राणपर्यन्तप्रतीकालम्बनानां तु उभयविधश्रुतिसिद्धोपासनाभावादचिन्मिश्रोपासने तत्क्रतुन्यायाच्चार्यिरादिना गतिर्ब्रह्मप्राप्तिश्च न विद्यते ॥ १४ ॥

तमिमं विशेषं श्रुतिरेवं दर्शयतीत्याह -

ஸித்தாந்தம் - நாமம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்ம பாவனை செய்து உபாஸனை செய்பவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது பாதராயணரின் கருத்தாகும்.

முக்கியமான குறிப்பு (இந்தப் பகுதி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ளது அல்ல. இங்கு கூறப்படும் ஸித்தாந்தத்தை விளக்கவே எழுதப்பட்டதாகும்) - இங்கு ஒரு சில முக்கியமான விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ப்ரதீகம் என்றால் ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித் ஆகும். இவற்றைச் சிலர் உபாஸிக்கக்கூடும். அதாவது நாமம் தொடங்கி ஆசை முடிய உள்ள பலவகையான அசித்துக்கள், ப்ராணன் என்னும் சித் ஆகியவற்றையே உபாஸிப்பவர்கள் ப்ரதீக உபாஸகர்கள் ஆவர். இவர்கள் இவற்றை ப்ரஹ்மம் என்றே எண்ணி (இதுவே ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி எனப்படும்) உபாஸிப்பவர்கள் ஆவர். இது போன்று அல்லாமல், ஒரு சிலர் இவற்றை ப்ரஹ்மமாக எண்ணாமல், தாங்கள் அடையவேண்டிய பொருள் அவையே என்று உபாஸிப்பர். இது போன்ற உபாஸகர்கள் அடையும் பலன் அற்பமே ஆகும். ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவை ப்ரஹ்மம் என்று எண்ணாமல், நேரடியான ப்ராப்யம் (இலக்கு) என்று உபாஸிப்பவன் ஆத்ம உபாஸகன் அல்லது கைவல்ய நிஷ்டன் ஆவான். மேலே கூறப்பட்ட பலரும் ப்ரதீகாலம்பனர் எனப்படுவர். இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைதல், அர்ச்சிராதி மார்க்கம் போன்ற எதுவும் இல்லை. ஒரு சிலர் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தங்கள் ஆத்மாவை உபாஸிக்கக்கூடும். இவர்கள் ப்ரஹ்மாத்தமக ஸ்வ ஆத்ம உபாஸகர்கள் அல்லது பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டர்கள் ஆவர். மேலும் சிலர் நேரடியாகவே ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பர்; இவர்கள் ப்ரஹ்மநிஷ்டர்கள் ஆவர். இவர்கள் நாமம் போன்ற ப்ரதீகங்களை உபாஸிக்காமல், பூர்ணமான ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிப்பதால் அப்ரதீகாலம்பனர்கள் என்று கூறப்படுவர். இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி மற்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் உண்டு. இதுவே இங்கு கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் தொடர்கிறது - கார்யப்ரஹ்மமான நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை அர்ச்சிராதி கணங்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று கூறும் பாதரியின் கருத்து சரியல்ல. மேலும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்கிற விதிமுறையும் இல்லை. மேலும் ஆதிவாஹிகர்கள் ப்ரதீக உபாஸனம் செய்பவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அழைத்துச் செல்வதில்லை. யார் ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்கிறானோ, யார் ஒருவன் ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபட்ட தனது ஆத்மாவானது ப்ரஹ்மத்தை அந்தராத்மாவாகக் கொண்டது

என்று எண்ணி உபாஸிக்கிறானோ - இவர்கள் போன்றவர்களையே அர்ச்சிராதி கணங்கள் இட்டுச் செல்கின்றனர். தேவதத்தன் என்னும் ஏதோ ஒரு மனிதனைச் சிங்கமாக எண்ணுவது போன்று, நாமம் தொடங்கி ப்ராணம் முடிய உள்ள பலவற்றையும் ப்ரஹ்மம் என்று எண்ணி உபாஸிப்பவர்களையும், அந்த நாமம் போன்றவற்றை மட்டுமே உபாஸனை செல்பவர்களையும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்வதில்லை. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்பவர்களையும், ப்ரக்ருதியை விட்டுக் கிளம்பிய ஆத்மாவானது தனது ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மத்தையே கொண்டுள்ளது என்று உபாஸனை செய்பவர்களையும் ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர். ஏன் இப்படிச் கூறப்படுகிறது?

உபாயதா ச தோஷாத் - பாதரி மற்றும் ஜைமினியின் கருத்துக்களில் தோஷங்கள் உள்ளன. கார்யப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்னும் பாதரியின் கருத்து மூலம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4, 8-12-3) - அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜோதிருபஸம்பத்ய - இந்தச் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பியவுடன் பரஞ்சோதியாக உள்ள பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான் - என்னும் பல உபநிஷத் வரிகள் முரணாகி விடுகின்றன. ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்னும் ஜைமினியின் கருத்து மூலம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - தத்ய இத்தம் விது: யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே தே அர்ச்சிஷம் அபிஸம்பவந்தி - ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை பஞ்சாக்னி வித்யையின்படி உபாஸிப்பவர்களும், காட்டில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் தவம் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் அடைகின்றனர் - என்ற வரியானது முரணாகிவிடும். ஆகவே பாதரி மற்றும் ஜைமினி ஆகிய இருவரின் கருத்துக்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன.

ஆகவே பஞ்சாக்னி வித்யாநிஷ்டர்கள் (அனைத்து குணங்கள் கொண்ட பரமாத்மாவின் சரீரம் இந்த ஆத்மா என்று எண்ணுபவர்கள்), ப்ரஹ்மநிஷ்டர்கள் (எனது ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியாக அனைத்து கல்யாண குணங்களும் கொண்ட பரமாத்மா உள்ளான் என்று உபாஸிப்பவர்கள்) போன்ற இருவரும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இவை அனைத்தும் தத்க்ரதுச்ச தத்க்ரது: - எவ்விதம் உபாஸிக்கிறானோ அப்படியே பலன் அடைகிறான் - என்கிற ந்யாயத்தின்படி உள்ளது என்கிறார். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - யதாக்ரது: அஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததா இதி: ப்ரேத்ய பவதி - இங்கு வாழும்போது எவ்விதம் உபாஸனை செய்கிறானோ, அப்படியே அவன் இறந்த பின்னரும் அவன் பலனைப் பெறுகிறான் - என்றது. ஆகவே பஞ்சாக்னி வித்யா நிஷ்டர்கள் ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தாலும் அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கமும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும், மீண்டும் திரும்பாமையும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட தத்க்ரது ந்யாயம் மூலமாக பஞ்சாக்னி வித்யாநிஷ்டன் ப்ரஹ்மப்ராப்தி அடைகிறான் என்பதால், இவன் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தனது ஆத்மாவையே உபாஸனை செய்கிறான் என்று முடிவு செய்யப்படுகிறது.

பூம வித்யையில் கூறப்பட்ட நாமம் தொடங்கி ப்ராணன் முடிய உள்ள பலவற்றையும் உபாஸிப்பவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட - தத்ய இத்தம் விது: - என்ற ச்ருதியில் உள்ள இரண்டுவிதமான உபாஸனங்களின் அடங்கவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி கதியும், ப்ரஹ்மத்தை அடைதலும் கைகூடுவதில்லை . இவர்களுக்கு - தத்க்ரதுச்ச தத்க்ரது: - உபாஸனையின்படியே பலம் - என்ற நியாயம் மூலம் ஆத்ம அநுபவமே கிட்டுகிறது. இதனை அடுத்து சூத்திரத்தில் மேலும் தெளிவாக்குகிறார்.

4-3-15 விசேஷம் ச தர்சயதி

பொருள் - தாழ்வான விசேஷமே கூறப்பட்டதைக் காணலாம்.

மூலம் - "यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति" इत्यादिका श्रुतिः नामादिप्राणपर्यन्त प्रतीकमुपासीनानां गत्यनपेक्षं परिमितफलविशेषं च दर्शयति । तस्मादचिन्मिश्रं केवलं वा चिद्वस्तु ब्रह्मदृष्टया तद्वियोगेन च य उपासते, न तान्नयति; अपि तु परं ब्रह्मोपासीनान् आत्मानं च प्रकृतिवियुक्तं ब्रह्मात्मकमुपासीनान् आतिवाहिको गणो नयतीति सिद्धम् ॥ १५ ॥

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - யாவந் நாம்நோ கதம் தத்ர அஸ்ய காமசாரோ பவதி - நாமங்களின் ஆதிக்கம் எந்த அளவு பரவியுள்ளதோ அந்த இடங்கள்

அனைத்திலும் நாமத்தை உபாஸிப்பவன் ஸஞ்சாரம் செய்கிறான் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் நாமம் தொடக்கமாக ப்ராணன் எனப்படும் ஜீவன் வரையுள்ள ப்ரதீகங்களை (ப்ரஹ்மத்தின் அவயவங்கள்) உபாஸனை செய்பவர்களுக்கு அளவான பலன்களே உண்டாகின்றன, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் போன்றவை இல்லை என்றாகிறது. ஆகவே அசித்தையும், அசித்துடன் கூடிய ஜீவனையும், விடுபட்ட ஜீவனையும் உபாஸிப்பவர்கள், இவ்விதம் உபாஸிக்கும்போது ப்ரஹ்மம் என்று அவற்றின் மீது ப்ரஹ்மபாவனை கொண்டு உபாஸித்தாலோ, அவ்விதம் எண்ணாமல் உபாஸித்தாலோ - எப்படி உபாஸித்தாலும் இவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்வதில்லை. மாறாக பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவர்கள், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தங்கள் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்னி வித்யா நிஷ்டர்கள் - ஆகியோர் மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றனர்.

கார்யாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

அத்யாயம் - 4 - நான்காம் பாதம் - முக்தி பாதம்

அதிகரணம் -1- ஸம்ப்த்யாவிர்பாவாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தி பெற்ற நிலையில் முக்தாத்மா தனது இயல்பான ஸ்வரூபத்தின் விளக்கத்தை அடைந்துவிடுகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-1 ஸம்ப்த்ய ஆவிர்பாவ: ஸ்வேந சப்தாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து பெறுவது ஆவிர்பாவரூபமே; ஸ்வேந என்ற பதம் காரணமாக ஆகும்.

மூலம் - परं ब्रह्मोपासीनानाम्, आत्मानं च प्रकृतिवियुक्तं ब्रह्मात्मकमुपासीनानां अर्चिरादिना मार्गेणापुनरावृत्तिलक्षणा गतिरुक्ता; इदानीं मुक्तानामैश्वर्यप्रकारं चिन्तयितुमारभते । इदमाग्रायते - "एवमेवैष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं

जयोतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति । किमस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पन्नस्य देवादिरूपवत् साध्येन रूपेण सम्बन्धोऽनेन वाक्येन प्रतिपाद्यते, उत स्वाभाविकस्य स्वरूपस्याऽऽविर्भावः इति संशये - साध्येन रूपेण सम्बन्ध इति युक्तम् । अन्यथा ह्यपुरुषार्थावबोधित्वं मोक्षशास्त्रस्यस्यात्; स्वरूपस्य स्वतोऽपुरुषार्थत्वदर्शनात् । न हि सुषुप्तौ देहेन्द्रियाव्यापारेषूपरतेषु केवलस्याऽऽत्मस्वरूपस्य पुरुषार्थसम्बन्धो दृश्यते; न च दुःखनिवृत्तिमात्रं परं ज्योतिरुपसम्पन्नस्य पुरुषार्थः; येन स्वरूपाविर्भाव एव मोक्षः इत्युच्येत; "स एको ब्रह्मण आनन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य", "रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दीभवति" इत्यादिभ्यो मुक्तस्य सुखानन्त्यश्रवणात् । न चाषरिच्छिन्नानन्दरूपचैतन्यमेवास्य स्वरूपम्, तच्च संसारदशायामविद्यया तिरोहितं परं ज्योतिरुपन्नस्याविर्भवतीति शक्यं वक्तुम्, ज्ञानस्वरूपस्य तिरोधानासंभवात् । प्रकाशपर्यायस्य ज्ञानस्य तिरोधानं तद्विनाश एवेति हि पूर्वमेवोक्तम् । न च प्रकाशमात्रस्याऽनन्दता संभवति; सुखस्वरूपता ह्यानन्दस्वरूपता । सुखस्वरूपत्वं चात्मनोऽनुकूलत्वम्; प्रकाशमात्रात्मवादिनः कस्य प्रकाशोऽनुकूलवेदनीयो भवेदिति प्रकाशमात्रात्मवादिनः कथंचिदप्यानन्दस्वरूपता दुरुपपादा । स्वरूपापत्तिमात्रो च साध्ये स्वरूपस्य नित्यनिष्पन्नत्वात् उपसम्पन्नस्य, "स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति वचनमनर्थकं स्यात् । अतोऽपूर्वेण साध्येन रूपेण संपद्यते । एवं च अभिनिष्पद्यते इति वचनं मुख्यार्थमेव भवति । स्वेन रूपेण - इत्यापि आनन्दैकान्तेन स्वासाधारणेनाभिनिष्पद्यत इति संगच्छते इत्येव प्राप्ते ‘

விஷயம் - பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவர்களுக்கும், ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவை "இந்த ஆத்மா தனது ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மத்தைக் கொண்டது" என்ற சிந்தனையுடன் உபாஸனை செய்பவர்களுக்கும் "மீண்டும் திருபுதல்" என்பது இல்லாமல் உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலமாகச் செல்வது உரைக்கப்பட்டது. இப்படியாகப் பரமபதம் செல்லும் அந்த முக்தாத்மாக்கள் பெறும் செல்வம் எத்தகையது என்று கூறத் தொடங்குகிறார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - கீழே உரைத்தபடி உபாஸனை செய்த ஜீவன் தனது உடலை விட்டு வெளிக்கிளம்பி, பரமபதத்தில் உள்ள ப்ரமாத்மாவை அடைந்து, ஸம்ஸார நிலை கழியப் பெற்று, தனது இயல்பான நிலையைப் பெறுகிறான் - என்றது.

சந்தேகம் - இங்கு ப்ரஹ்மத்தை அடந்த ஜீவனுக்குத் தனது இயல்பான ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுதல் என்பது நிகழ்கிறதா? அல்லது ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றில் உள்ள தேவர்கள் போன்ற ரூபங்களை அடைவது போன்று ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த பின்னர் புதிதாக ஒரு ரூபம் உண்டாகிறதா? இதில் எது சரி?

பூர்வபக்ஷம் - புதிதாக ஒரு ரூபம் உண்டாகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளவில்லையென்றால், சாஸ்த்ரங்கள் புருஷார்த்தமாக இல்லாதவற்றை உரைப்பதாக ஆகிவிடும். ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது, உடல் மற்று இந்திரியங்களின் இயக்கங்கள் இல்லாதபோது, ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஆனந்தம் போன்ற புருஷார்த்தம் ஏதும் இல்லை என்பதை உணரலாம். மேலும் பரஞ்ஜோதியை அடைந்த ஜீவனுக்கு அவனது "துக்கத்தின் நீக்கம்" என்பதே புருஷார்த்தம் என்றும் கூற இயலாது. இதன் காரணம், முக்தி பெறும் ஜீவனுக்கு அதிக சுக அனுபவம் உண்டு என்பதை ச்ருதிகள் உரைக்கின்றன. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் (2-8) - ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த: ச்ரோத்ரி யஸ்ய ச அகாமஹதஸ்ய - அது மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம்; வேதங்களில் வல்ல அந்தணன் போகங்களுக்கு ஏங்குவதில்லை.
- தைத்திரீயம் (2-7) - ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - ரஸ ஸ்வரூபனாகிய பரமாத்மாவை அடைந்த ஜீவன் ஆனந்தம் கொண்டவன் ஆகிறான்.

எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்பதைத் தனது ஸ்வரூபமாக ஆத்மா கொண்டுள்ளது என்பதால், இத்தகைய ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்பது ஸம்ஸாரத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட அறியாமையால் மறைவு அடைகிறது, பரஞ்ஜோதியை அடைந்தவுடன் அந்த மறைவு விலகி ஆனந்தம் வெளிப்படுகிறது என்றும் கூற இயலாது. ப்ரகாசமான ஞானம் என்பதன் மறைவு என்பது, அத்தகைய ஞானத்தின் அழிவு மட்டுமே என்று முன்னரே நாம் கூறியுள்ளோம். ப்ரகாசம் என்ற தன்மைக்கு மட்டுமே மறைவு ஏற்பட்டாலும், அந்த மறைவு நீங்குதல் என்பது உண்டானாலும், புருஷார்த்த ரூபத்வம் ஸ்வரூபத்திற்கு உண்டாகாது. ஆனந்த ஸ்வரூபத்வம் என்பது சுகமாக இருத்தல் என்பதும், இத்தகைய சுக ஸ்வரூபத்வம் என்பது ஆத்மாவிடமிருந்து அநுகூலமாக இருத்தல் என்பதும் அல்லவோ?

ஆத்மா என்பது ப்ரகாசம் மட்டுமே என்று கூறுபவர்களின் கருத்தில் யாருடைய ப்ரகாசம் என்பது அநுகூலமாக உள்ளது என்று உணரப்படுகிறது? இதனைத் தெளிவாகக் கூற இயலாது என்பதால், ப்ரகாசமே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று கூறுபவர்களின் வாதத்தில் ஆனந்த ஸ்வரூபத்வம் என்பதைத் தள்ளிவிட இயலும்.

மேலும் பரம்பொருளை அடைந்தவுடன் தனது ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே அடைகிறான் என்று கூறினால், அந்த ஸ்வரூபம் அப்போது நித்யமாக உள்ளதால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4, 8-12-3) - ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது - என்பது போன்ற வரிகள் வீணாகக்கூடும். ஆகவே முக்தாத்மா ஒரு புதிய சரீரத்துடன் தொடர்பு கொள்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் மட்டுமே - அபிநிஷ்பத்யதே - வெளிப்படுகிறது - என்ற பதம் பொருள் கொண்டதாகிறது.

மேலும் - ஸ்வேந ரூபேண - தனது ஸ்வரூபத்துடன் - என்ற பதங்கள், அபிநிஷ்பத்யதே - வெளிப்படுகிறது - என்பதுடன் ஒன்றாக இணைகிறது. அவனுக்கே உரித்தான ஆனந்தம் என்பது இதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

மூலம் - प्रचक्ष्महे - संपद्याविर्भावः - इति । अयं प्रत्यगात्माऽर्चिरादिना परं ज्योतिरूपसंपद्ययं दशाविशेषमापद्यते, स स्वरूमाविर्भावरूपः; नापूर्वाकारोत्पत्तिरूपः । कुतः? स्वेनशब्दात् । "स्वेन रूपेण" इति विशेषणोपादानादित्यर्थः । आगन्तुकविशेषपरिग्रहे हि "स्वेन रूपेण" इति विशेषणमनर्थकं, अविशेषणेऽपि तस्य स्वकीयरूपत्वसिद्धेः ॥ १ ॥

युक्तं स्वरूपस्य नित्यप्राप्तत्वात् "उपसम्पद्यविनिष्पद्यते" इति वचनमनर्थकमिति - तत्रोत्तरम् ।

ஸித்தாந்தம் - பரஞ்ஜோதியான பரம்பொருளை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று அந்தந்த ஜீவனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் ஏற்படுகிறது என்றே கூறவேண்டும், புதிதாக ஓர் உருவம் எடுப்பதை மட்டுமே இந்த வரி கூறவில்லை. ஏன்? ஸ்வேந சப்தாத் - என்பதில் ரூப என்ற பதம் ஸ்வ என்பதன் மூலம் விசேஷமாக உணர்த்தப்பட்டதால் ஆகும்.

இங்கு ஜீவன் வேறு ஒரு புதிய சரீரத்தைப் பெறுகிறான் என்று கூறப்பட்டிருந்தால், ஸ்வேந ரூபேண என்ற பதங்கள் பொருளற்றவை ஆகும். ஆக அந்த ஜீவன் ஞானம் விரிவு பெற்ற நிலை என்னும் ஸ்வரூப விளக்கம் அடைகிறான்.

4-4-2 முக்த: ப்ரதிஜ்ஞாநாத்

பொருள் - விடுபட்ட ஸ்வரூபமே, இப்படியே உறுதியாகிறது.

மூலம் - கर्मसम्बन्धतत्कृतदेहादिविनिर्मुक्तः स्वाभाविकरूपेणावस्थितोऽत्र "स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इत्युच्यते । अतो नित्यप्राप्तस्यापि स्वरूपस्य कर्मरूपाविद्यातिरोहितस्य तिरोधाननिवृत्तिरत्राभिनिष्पत्तिरुच्यते । कुतः? प्रतिज्ञानात् । सा हि प्रतिपाद्यतया प्रतिज्ञाता । कुत इदमवगम्यते? "य आत्मा" इति प्रकृतं प्रत्यगात्मानं जागरिताद्यवस्थात्रितयविनिर्मुक्तं प्रियाप्रियहेतुभूतकर्मारब्धशरीरविनिर्मुक्तं च प्रतिपादयितुम्, "एतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि" इति पुनःपुनरुक्त्वा "एवमेवैष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेनरूपेणाभिनिष्पद्यते" इत्यभिधानात् । अतः कर्मणा सम्बद्धस्य परं ज्योतिरुपसम्पद्य बन्धनिवृत्तिरूपा विनिर्मुक्तिः स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इत्युच्यते । स्वरूपाविर्भावेऽप्यभिनिष्पत्तिशब्दो दुश्यते, युक्त्याऽयमर्थो निष्पद्यते इत्यादिषु: ॥ २ ॥

ஸீத்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திர பூர்வபக்ஷத்தில், அபிநிஷ்பத்யதே என்பது வீணாகப்போகும் என்ற வாதம் உள்ளது காண்க. இதற்கு விடை தருகிறார்) சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்ற வரியின் மூலம், கர்மம் காரணமாக உண்டான சரீரத்தின் தொடர்பு நீங்கப் பெற்று, தனது இயல்பான ஸ்வரூபத்துடன் உள்ளான் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகவே ஸ்வரூபம் என்பது எப்போதும் இருப்பது என்றாலும், கர்மத்தின் தொடர்பு காரணமாக மறைவாக இருந்த அந்த ஸ்வரூபம், தனது மறைவு நீங்கப்பெற்று வெளிப்படுவதே இங்கு அபிநிஷ்பத்யதே என்று கூறப்படுகிறது. ஏன்? ப்ரதிஜ்ஞாநாத் - இவ்விதம் உறுதிபட உரைப்பதால் ஆகும். இப்படியாக உறுதிபடக் கூறப்பட்டது என்பதை எவ்விதம் அறியலாம்?

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-7-1) – ய ஆத்மா - எந்த ஓர் ஆத்மா - என்று தொடக்கத்தில் ப்ரத்யகாத்மா கூறப்பட்டு; எந்த ஓர் ஆத்மா விழிப்பு உள்ளிட்ட மூன்று நிலைகளில் இருந்தும் விடுபட்டவனாகவும், விருப்பமானவை மற்றும் விருப்பம் அற்றவை ஆகியவற்றுக் காரணமான கர்மங்கள் காரணமாக உண்டான சரீரத் தொடர்பு நீங்கப் பெற்றவனாகவும் உள்ளான் என்பதைக் கூறுவதற்காகவே இந்த வரி தொடங்கியது. இந்தக் கருத்தை உணர்த்த சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-9-3) - ஏதம் த்வேவ தே பூய: அநுவ்யாக்யாஸ்மி - முன்பு கூறப்பட்ட ஆத்மாவைப் பற்றி மீண்டும் கூறுகிறேன் - என்ற திரும்பத் திரும்பக் கூறியது. அதன் பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) – ஏவம் ஏவ ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - அந்த பரஞ்ஜோதியை அடைந்த பின்னர், இந்த சரீரத்திலிருந்து விடுபட்ட அவன் தனது ஸ்வரூப விளக்கம் அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் கர்மத்தின் தொடர்புடன் கூடியவனுக்கு பரஞ்ஜோதியான பரமாத்மாவை அடைந்து கர்மத்தின் தொடர்பு நீங்குதல் என்பதான முக்தியே, ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்று கூறப்பட்டதாக உணர்த்தப்படுகிறது. “இந்தப் புலன், இந்தக் காரணத்தினால் தெளிவாகிறது” என்று கூறுவது போன்று, அபிநிஷ்பத்யதே என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெறுகிறது என்று கூறுகிறது.

மூலம் - यच्चोक्तम् - आत्मस्वरूपस्य सुषुप्तावपुरुषार्थत्वदर्शनात् स्वरूपाविर्भावे मोक्षशास्त्रस्यापुरुषार्थावबोधित्वं स्यादिति कृत्वा देवाद्यवस्थावत् सुखसम्बन्धवस्थान्तर प्राप्तिरभिनिष्पत्तिः - इति - तत्रोत्तरम् -

பூர்வபக்ஷம் - தூக்கம் முதலான நிலைகளில் உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஆனந்தமயமாகக் காணப்படுவதில்லை. ஆகவே அந்த நிலையில் புருஷார்த்தமாக ஆத்மாவிற்கு ஏதும் கைகூடுவதில்லை. இது போன்றே முக்தி பெற்ற நிலையில் ஜீவன் தனது ஸ்வரூப விளக்கத்தை நிரந்தரமாகப் பெற்று விடுகிறான் என்று மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவது விருப்பத்தகுந்த புருஷார்த்தமாக இருக்க இயலாது அல்லவா? ஆகவே அபிநிஷ்பத்யதே என்பதன் மூலம், மற்றோர் உருவம் எடுப்பதே கூறப்பட்டது (இதற்கான விடையை அடுத்த சூத்திரத்தில் கூறுகிறார்).

4-4-3 ஆத்மா ப்ரகரணாத்

பொருள் - ப்ரகரணம் மூலமாக அறியலாம்.

மூலம் - स्वरूपेणैवायमात्मा अपहतपाप्मत्वादि सत्यसङ्कल्पत्वपर्यन्तगुणकः इति प्रकरणादवगम्यते "य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिधत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः" इति हि प्रजापति वाक्यप्रक्रमः । इदं च प्रकरणं प्रत्यगात्मविषयमिति, "उत्तराच्चेदाविर्भूतस्वरूपस्तु" इत्यत्र प्रतिपादितम् । अतोऽपहतपाप्मत्वादिस्वरूप एवायमात्मा संसारदशायां कर्माख्याविद्यया तिरोहितस्वरूपः परं ज्योतिरुपसम्पद्याऽऽविर्भूतस्वरूपो भवति । अतः प्रत्यगात्मनोऽपहतपाप्मत्वादयः स्वाभाविका गुणाः परं ज्योतिरुपसम्पन्नस्याऽऽविर्भवन्ति; नोत्पद्यन्ते; यथोक्तं भगवता शौनकेनापि, "यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा । यथोदपानकरणात् क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतः सम्भवः कुतः । तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते, न जन्यन्ते, नित्या एवाऽऽत्मनो हि ते" इति । अतो ज्ञानानन्दादिगुणानां कर्मणा आत्मनि सङ्कुचितानां परं ज्योतिरुपसंपद्य कर्मरूपबन्धक्षये विकासरूपाविर्भावो नानुपपन्न इति सुष्ठुक्तं सम्पद्याविर्भावः इति ॥ ३ ॥

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - இந்த ஆத்மாவானவன் தனது இயல்பாகவே பாவங்கள் நீங்கிய தன்மை தொடக்கமாக, ஸத்யஸங்கல்பம் உள்ளிட்ட எட்டு தன்மைகளுடன் கூடியவன் என்றே அந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டது அல்லவோ? இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-7-1) - ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா, விஜர: விம்ருத்யு: விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - ஆத்மாவானது பாவங்கள் அற்றது, கிழத்தன்மை அற்றது, மரணம் அற்றது, சோகம் அற்றது, பசி அற்றது, தாகம் அற்றது, தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றது, தளராத மனம் கொண்டது - என்றது காண்க. இதுவே ப்ரஜாபதியின் உபதேசத்தினுடைய தொடக்க வரியாக உள்ளது. இந்த வரியானது பரமாத்மா குறித்து அல்ல, ஜீவாத்மாவைக் குறித்தே உள்ளது என்பதை ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-3-18) - உத்தராச்சேத் ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூப வஸ்து - என்பதை விளக்கும்போது விளக்கியாகிவிட்டது.

இப்படிப்பட்ட பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டுத் தன்மைகளுடன் கூடிய ஆத்மாவே தனது கர்மத்தின் தொடர்பு காரணமாக ஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டு உள்ளான். அவன் பரஞ்சோதியான பரமாத்மாவை அடந்த பின்னர் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான். ஆகவே இயல்பாகவே பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற தன்மை உள்ளிட்ட பலவற்றைக் கொண்ட ஆத்மாவிற்கு, அந்தத் தன்மைகள் பரமாத்மாவை அடைந்தவுடன் மறைவிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன அல்லாமல் புதிதாக உண்டாவதில்லை. இதனை செளனக பகவான் கீழே உள்ளவாறு உரைக்கிறார்:

யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:

தோஷப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா

யதோதபாநகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம்

ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத:

ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா:

ப்ரகாச்யந்தே ந ஜ்ஞாயந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மநோ ஹி தே

இதன் பொருள் - வைரம் போன்ற கற்களில் உள்ள அழுக்கை நீக்குவதால் அதற்குப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; இது போன்றே சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்குவதால் ஆத்மாவிற்குப் புதிதாக ஞானம் உண்டாகுவதில்லை; குளம் கிணறு போன்றவற்றை வெட்டும்போது அங்கு புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை, மறைந்திருந்த நீர் மீண்டும் வெளிப்படுகிறது; இது போன்று தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தும் மோசடி அடையும்போது நீங்கிய பின்னர், ஞானம் போன்ற இயல்பான தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன, அவை புதிதாக உண்டாவதில்லை, அவை ஆத்மாவிடம் எப்போதும் உள்ளவை அல்லவோ?

ஆகவே கர்மங்கள் காரணமாகவும், அதன் காரணமாக உண்டான சரீரத்தின் தொடர்பு காரணமாகவும் ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவை சுருங்கிய நிலையில் உள்ளன. இத்தகைய ஜீவன் பரஞ்சோதியான பரமாத்மாவை அடைந்து தனது கர்மங்கள் நீங்கப் பெற்றவுடன் விரிவடைதல் என்னும் வெளிப்படுதலை அடைகிறான். எனவே பரமாத்மாவை அடைந்த ஜீவன் தனது ஸ்வரூப விளக்கம் அடைகிறான் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

ஸம்பத்யாவிர்பாவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரணம் - 2 - அவிபாகேநத்ருஷ்டவாதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தி பெற்ற ஜீவன் தனது ஆத்மாவானது பரமாத்மாவை விட்டுப் பிரியாதது என்று எண்ணியபடியே அனுபவிக்கிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-4 அவிபாகேந த்ருஷ்டவாத்

பொருள் - வேறுபடாமல் உள்ளதாகவே, இப்படியாகவே காணப்படுகிறது.

மூலம் - किमयं परं जयोतिरुपसम्पन्नः सर्वबन्धविनिर्मुक्तः प्रत्यगात्मा स्वात्मानं परमात्मनः पृथग्भूतमनुभवति, उत तत्प्रकारतया तदविभक्तम् इति विशये - "सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता", "यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिं । तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति", "इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च" इत्यादि श्रुति स्मृतिभ्यो मुक्तस्य परेण साहित्यसाम्यसाधर्म्यावगमात् पृथग्भूतमनुभवति

விஷயம் - பரஞ்ஜயோதியான பரமாத்மாவை அடைந்து தனது ஸம்ஸார பந்தங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுபட்ட ஜீவன், தன்னைப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக அனுபவிக்கிறானா? அல்லது அவனுக்கு ப்ரகாரமாக உள்ளதால் தன்னைத் தனிப்படாமல் உள்ளதாகவே அனுபவிக்கிறானா?

பூர்வபக்ஷம் - கீழே உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் - லோ அச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - முக்தி பெற்றவன் அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் நின்று அனைத்து குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான்.
- முண்டக உபஷிஷத் (3-1-3) - யதா ப்ச்ய: ப்ச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தாரசேம் புருஷம் ப்ரஹ்ம யோநிம் ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பொன் போன்ற அழகான திருமேனி கொண்டவனும், இந்த

உலகின் காரணமும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், புருஷன் என்று அழைக்கப்படுபவனும், எப்போதும் அனைத்தின் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை முக்தாத்மா எப்போது காண்கிறானோ அப்போதே தனது புண்ணிய பாவங்களை விடுகிறான்; தோஷம் அற்றவனாக, பாவங்கள் இல்லாத தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் நிறையப் பெற்றவனாக மாறுகிறான்; ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை அடைகிறான்.

- கீதை (14-2) - இதம் ஜ்ஞாநம் அபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ஸர்க்கே அபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - இப்படிப்பட்ட அறிவைப் பெற்றவர்கள் என்னை ஒத்த குணங்கள் அடைகின்றனர்; அவர்கள் ஸ்ருஷ்டியின்போது தோன்றுவதும் இல்லை, ப்ரளயத்தின்போது துன்பம் அடைவதும் இல்லை.

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் முக்தன் ஒருவன் பரமாத்மாவுடன் கூடியபடி உள்ளான் என்றும், ஒற்றுமையை அடைகிறான் என்றும், ப்ரஹ்மத்திற்குச் சமமான குணங்கள் பெறுகிறான் என்றும் கூறப்படுவது காண்க. ஆகவே முக்தாத்மா தனிப்பட்டவனாகவே அனுபவிக்கிறான் என்றாகிறது.

மூலம் - इति प्राप्त उच्यते - अविभागेन - इति । परस्माद् ब्रह्मणः स्वात्मनमविभागेनानुभवति मुक्तः । कुतः? दृष्टत्वात् - परब्रह्मोपसंपद्य निवृत्ताविद्यातिरोधानस्य याथातथ्येन स्वात्मनो दृष्टत्वात् । स्वात्मनः स्वरूपं हि, "तत्त्वमसि", "अयमात्मा ब्रह्म", "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं", "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" इत्यादिसामानाधिकरण्यनिर्देशैः, "य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्याऽऽत्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः", "अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां सर्वात्मा" इत्यदिभिश्च परमात्मात्मकं तच्छरीरतया तत्प्रकारभूतमिति प्रतिपादितम्, "अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः" इत्यत्र । अतोऽविभागेन "अहं ब्रह्मास्मि" त्येवानुभवति । साम्यसाधर्म्यव्यपदेशो ब्रह्मप्रकारभूतरस्यैव प्रत्यगात्मनः स्वरूपं तत्सममिति देवादिप्राकृतरूपप्रहाणेन ब्रह्मसमानशुद्धिं प्रतिपादयति; सहश्रुतिस्त्वेवंभूतस्य प्रत्यगात्मनः प्रकारिणा ब्रह्मणा सह तद्गुणानुभवं प्रतिपादयति इति न कश्चिद्विरोधः । ब्रह्मप्रकारतया तदविभागोक्तेर्हि, "सङ्कल्पादेवतत् श्रुतेः" इत्यादि न विरुद्धयते; "अधिकं तु भेदनिर्देशात्", "अधिकोषदेशात्" इत्यादि च ॥ ४ ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. முக்தாத்மா தனது ஆத்மாவை ப்ரஹ்மத்தை விட்டுத் தனிப்படாதவனாகவே அனுபவிக்கிறான். ஏன்? இதுவரை ஞானத்திற்கு மறைவு அளித்து வந்த அறியாமை போன்ற அனைத்தும், ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவுடன் நீங்கி விடுகின்றன. இதனால் அந்த முக்தாத்மா தனது ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடி காண்கிறான். கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம் ப்ரஹ்மத்துடன் ஜீவனுக்கு உள்ள ஒற்றுமை படிக்கப்பட்டது காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - அந்தப் பரம்பொருள் நீயே ஆகிறாய்
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-5-19) - அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம: - இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஐதத் ஆத்மயமிதம் ஸர்வம் - அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மம் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம்

மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் ஜீவாத்மா என்பது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்பதாலும், அந்தப் பரமாத்மாவைத் தனது ஆத்மாவாக உடையது என்பதாலும் அவனது ப்ரகாரமாகவே ஜீவன் உள்ளது என்று உணர்த்தப்பட்டது:

- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத: - எந்தப் பரம்பொருள் ஜீவனின் உள்ளும் புறமும் பரவி உள்ளானோ, யார் இப்படி உள்ளதை ஜீவன் அறியாமல் உள்ளானோ, யாருக்கு இந்த ஜீவன் சரீரமோ, யார் ஜீவனின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அழிவு என்பதே இல்லாத அந்தப் பரம்பொருளே உனக்கு அந்தர்யாமி
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள பரம்பொருள் ஜீவனின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறான்.

மேலே உள்ளது போன்ற கருத்து ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் (1-4-22) - அவஸ்திதேரிதி காசக்ருதஸ்ந: - என்று முன்பே உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே முக்தி பெற்றவன் - அஹம்

ப்ரஹ்மாஸ்மி - நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன் - என்ற எண்ணத்துடன், அதாவது தான் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு எப்போதும் அகலாதவனாக இருந்தபடி அனுபவிக்கிறான். ப்ரஹ்மத்துடன் முக்தாத்மா கொள்ளும் ஒற்றுமை (ஸாம்யம்) மற்றும் ஒத்த குணங்கள் (ஸாதர்ம்யம்) ஆகிய தன்மைகளைக் கூறும் வரிகளானவை - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், கர்மங்களின் காரணமாக வந்த தேவன் முதனான சரீரத்தைக் கைவிட்டதனால் உண்டான தூய்மை காரணமாக, ப்ரஹ்மதிற்குச் சமமான தூய்மை அடைந்தது - என்று உரைப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸஹச்ருதியானது (ஸ: அச்ருதே என்று தொடங்கும் வரி) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒத்த தூய்மையை அடைந்த முக்தாத்மாவிற்கு, ப்ரகாரியான ப்ரஹ்மத்துடன் கூடி நின்று ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை அனுபவித்தல் என்பதைக் கூறுவதால் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இந்தக் கருத்து ப்ரஹ்மசூத்திரம் (4-4-8) - ஸங்கல்பாதேவதத் ச்ருதே: - என்பதுடன் முரண்பாடு ஏற்படுத்தவில்லை. மேலும் கீழே உள்ள சூத்திரங்களில் ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்றே ஒதப்பட்டன:

- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (2-1-22) - அதிகம் து பேத நிர்ந்தேசாத்
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-4-8) - அதிகோபதேசாத்

அவிபாகேநத்ருஷ்டவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - ப்ராஹ்மாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தி பெறுகின்ற நிலையில் தனது ஞானஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் பெறுவது மட்டும் அல்லாமல், ப்ரஹ்மத்தின் எட்டுவித தன்மைகளான பாவங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவற்றையும் முக்தாத்மா அடைகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-5 ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி: உபந்யாஸாதிப்ய:

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களால் என்று உபந்யாஸம் காணப்படுவதால், இப்படியே ஜைமிநி கருதுகிறார்.

மூலம் - प्रत्यगात्मनः परं ज्योतिरुपसम्पद्य निवृत्ततिरोधानस्य स्वरूपाविर्भाव एवेत्युक्तम् । तत्र येन स्वरूपेणायमाविर्भवति, तत् स्वरूपं श्रुतिवैविध्यात् विचार्यते । किम् अपहतपाप्मत्वादिकमेवास्य स्वरूपमिति तेन रूपेणायमाविर्भवति, उत विज्ञानमात्रमेवेति तेन रूपेण, अथोभयोरविरोध इत्युभयरूपेणेति । किं तावत् प्राप्तम्? ब्राह्मणेति जैमिनिराचार्यो मन्यते । ब्राह्मण - अपहतपाप्मत्वादिनेत्यर्थः । अपहतपाप्मत्वादयो हि दहरवाक्ये ब्रह्मसंबन्धितया श्रुताः । ब्राह्मणेति कुतोऽवगम्यते? उपन्यासादिभ्यः । उपन्यस्यन्ते हि ब्रह्मगुणाः अपहतपाप्मत्वादयः प्रत्यगात्मनोऽपि प्रजापतिवाक्ये, "य आत्माऽपहतपाप्मा" इत्यादिना "सत्यसङ्कल्पः" इत्यन्तेन । आदिशब्देन सत्यसङ्कल्पत्वादिगुणायत्ता जक्षणादयः, "जक्षत् क्रीडन् रममाणः" इत्यादिवाक्यावगता व्यवहारा गृह्यन्ते । अत एभ्यः उपन्यासादिभ्यः प्रत्यगात्मनो विज्ञानमात्रस्वरूपत्वं न संभवतीति जैमिनेर्मतम् ॥ ५ ॥

விஷயம் - பரஞ்ஜ்யோதியை அடைந்த ஜீவனின் அறியாமை முதலானவை நீங்கப் பெற்று தனது ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் அடைகிறான் என்று ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் உரைக்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - இப்படியாக விளங்கப் பெற்ற ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்பது குறித்து ச்ருதிகளில் பலவிதமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையாவன: ஜீவாத்மாவின் அத்தகைய ஸ்வரூபம் என்பது பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு தன்மைகளுடன் கூடியவையா? அல்லது அறிவு மட்டுமே கொண்டிருக்கும் தன்மையா? இரண்டு விதமாகவும் உள்ளதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபகஷம் - ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு தன்மைகள் தன்னிடம் விளக்கப் பெறுகிறான் என்றே ஜைமிநி கருதுகிறார். பாவங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவை ப்ரஹ்மத்தின் தொடர்பு உள்ளதாக தஹரவித்யை உரைக்கிறது. இதனை எப்படி அறியலாம்? ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களான பாவங்கள் அற்ற தன்மை உள்ளிட்ட எட்டு குணங்கள் ப்ரத்யகாத்மாவிற்கும் (பரமாத்மாவை தனது ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஆத்மா) உண்டு என்பதை ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தின் மூலம் காணலாம். இது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-7-1) - ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா - இந்த ஜீவன் பாவங்கள் அற்றவன் - என்று தொடங்கப்பட்டு, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-7-1) - ஸத்யஸங்கல்ப: - என்று முடிகிறது. சூத்திரத்தில் காணப்படும் உபந்யாஸாதிப்ய:

என்பதில் உள்ள ஆதி என்ற சப்தமானது, உண்ணுதல் போன்ற செயல்களைக் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-12-3) – ஜக்ஷந் க்ரீடந் ரமமாண: - உண்ணுதல், விளையாடுதல், மகிழ்தல் – என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட செயல்கள் மூலம் ஆத்மாவிற்கு அறிவு மாத்திரமாக மட்டுமே இருக்கும் ஸ்வரூபம் என்பது ஏற்படாது என்றாகிறது. இதுவே ஜைமிநியின் வாதமாகும்.

4-4-5 சிதிதந்மாத்ரேண ததாத்மகத்வாத் இதி ஓளடுலோமி:

பொருள் – ஞானமயமாக, குணங்கள் இல்லாத ஞானமயமாக, மட்டுமே ஓதப்படுவதால் – இப்படியே ஓளடுலோமி கருதுகிறார்.

மூலம் - चैतन्यमात्रमेवास्य स्वरूपमिति तेन रूपेणाविर्भवतीत्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते ।
 कुतः? तदात्मकत्वात् - तावन्मात्रात्मकत्वादयस्य प्रत्यगात्मनः, "स यथा
 सैन्धवधनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसधन एव, एवं वा अरे अयमात्माऽनन्तरोऽबाह्य
 कृत्स्नः प्रज्ञानधन एव", "विज्ञानधन एव" इत्यवधारणात् विज्ञानमात्रमेवास्य
 स्वरूपमित्यवगम्यते । अतोऽस्य गुणान्तराभावात्, "अपहतपाप्मा" इत्यादयः शब्दाः
 विकार सुखदुःखाद्यविद्यात्मकधर्मव्यावृत्तिपरा इति चितितन्मात्ररूपेणाविर्भाव
 इत्यौडुलोमेर्मतम् ॥ ६ ॥

संप्रति भगवान् बादरायणः स्वमतेन सिद्धान्तमाह -

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது ஞான வடிவானது ஆகும். இத்தகைய ஸ்வரூப விளக்கத்தையே முக்தி நிலையில் ஜீவன் அடைகிறான். இப்படியாகவே ஓளடுலோமி கருதுகிறார். ஏன்? இந்த ப்ரத்யகாத்மா ஞானமாத்ர ஸ்வரூபம் என்பதால் ஆகும். கீழே உள்ள உபநிஷத் வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5-13) - ஸ யதா ஸைந்தவகந: அநந்தர அபாஹ்ய க்ருத்ஸந: ரஸகந ஏவ ஏவம் வா அரே அயம் ஆத்மா அந்தர: அபாஹ்ய: க்ருத்ஸந: ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ - உப்புக்கட்டி ஒன்று எவ்விதம் உள்ளும், புறமும்,

நடுவிலும் உப்பாகவே உள்ளதோ அது போன்று இந்த ஆத்மாவானது உள்ளும், புறமும், நடுவிலும் ஞானமயமாகவே உள்ளது.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - விஜ்ஞாந கந ஏவ - ஆத்மா முழுவதும் ஞானமயமாகவே உள்ளது.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலம் ஆத்மா என்பது ஞானமாத்திரமே என்பது புலப்படுகிறது. ஆகவே ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில் படிக்கப்பட்ட அபஹ்தபாப்மா என்பதான எட்டு தன்மைகள் மூலம் மாற்றம், மரணம், கிழத்தன்மை, வருத்தம், பசி, தாகம் போன்றவை இல்லை என்பதே கூறப்பட்டது. அங்கு எட்டுத் தன்மைகள் உண்டு என்று கூறப்படவில்லை. ஆகவே முக்தி நிலையில் ஞானமாத்ரம் என்பது மட்டுமே என்பதே ஒளடுலோமியின் கருத்தாகும்.

இதற்கு பகவான் பாதராயணர் அளிக்கின்ற ஸித்தாந்தம் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது.

4-4-7 ஏவம் அபி உபந்யாலாத் பூர்வபாவாத் அவிரோதம் பாதராயண:

பொருள் - ஞானமாத்ரம் என்பதை ஏற்றாலும் மற்ற தன்மைகள் உள்ளதாகக் கொள்வதில் முரண்பாடு இல்லை. இப்படியே பாதராயணர் எண்ணுகிறார். இதுவே வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டதாலும், முன்னரே உள்ளதாலும்.

மூலம் - एवमपि - विज्ञानमात्रस्वरूपत्वप्रतिपादने सत्यपि, सत्यकामत्वादीनां पूर्वोक्तानां गुणानामविरोधं बादरायण आचार्यो मन्यते । कुतः? उपन्यासात् पूर्वभावात् - औपनिषदात् "य आत्माऽपहतपाप्मा" इत्याद्युपन्यासात्प्रमाणात् पूर्वेषाम् अपहतपाप्मत्वसत्यसङ्कल्पत्वादीनामपि भावात् विद्यमानत्वात् । तुल्यप्रमाणकानामितरेतरबाधो न युज्यते इत्यर्थः । न च वस्तुविरोधात् अपहतपाप्मत्वादीनामविद्यापरिकल्पितत्वं न्याय्यम्; "विशेषाभावात् विपरीतं कस्मान्न भवति" इति न्यायात् । तुल्यबलत्वे ह्यशक्यस्यावधारणस्यान्यपरत्वमेव न्याय्यम् ॥ एवमप्यविरोधः इति अभ्युपगम्यवदन् ज्ञानमात्रमेवास्य स्वरूपं, नान्यत् किञ्चिदस्तीत्ययमर्थः, "विज्ञानधन एव" इत्यदिभिर्न प्रतिपाद्यत इति मन्यते । कस्तर्हि "विज्ञानधन एव" इत्यवधारणस्यार्थः? कृत्स्नोऽप्यात्मा जडव्यावृत्तस्वप्रकाशः,

नान्यायत्तप्रकाशः स्वल्पोऽपि प्रदेशोऽस्तीत्यर्थो वाक्यादेव सुव्यक्तः, "स यथा सैन्धवधनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसधन एव, एवं वा अरे अयमात्माऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानधन एव" इति । न चैवं प्रत्यगात्मनो धर्मिस्वरूपस्य कृत्स्नस्य विज्ञानधनत्वेऽप्यपहतपाप्मत्व सत्यसङ्कल्पत्वादिधर्मसंबन्धो वाक्यान्तरावगतो विरुद्ध्यते; यथा सैन्धवधनस्य कृत्स्नस्य रसधनत्वे रसनेन्द्रियावगते चक्षुराद्यवगताः रूपकाठिन्यादयो न विरुद्ध्यन्ते । इदमत्र वाक्यतात्पर्यं - यथा रसवत्सु आम्रफलादिषु त्वगादिप्रदेशभेदेन रसभेदे सत्यपि सैन्धवधनस्य सर्वत्रैकरसत्वम् - तथाऽऽत्मनोऽऽपि सर्वत्र विज्ञानस्वरूपत्वं; स्वप्रकाशस्वरूपत्वमित्यर्थः ॥ ७ ॥

ஸித்தாந்தம் (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - ஏவம் அபி ஒளரடுலோமி உரைத்தது போன்று ஞானமே வடிவாக ஜீவாத்மா உள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஸத்யஸங்கல்பம் உள்ளிட்ட எட்டுத் தன்மைகள் ஜீவாத்மாவிடம் உள்ளது என்று முன்னர் கூறப்பட்டதை ஏற்பதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். ஏன்? உபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத் - இப்படி உள்ளதாக ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டதாலும், இதில் விரோதம் இல்லை என்பதாலும் ஆகும். உபநிஷத்தில் - ய ஆத்மா அபஹதபாபமா - என்று தொடங்கப்பட்டுள்ளதாலும், ஞானமாத்திரமே என்பதற்கான ப்ரமாணம் உள்ளதாலும், இரண்டு ப்ரமாணங்களுமே சமமாக உள்ளதாலும், ஒன்றைத் தள்ளி மற்றதை மட்டுமே ஏற்க இயலாது. மேலும் அபஹதபாபமா (பாவங்கள் அற்ற தன்மை) போன்றவை அவித்யை என்பதன் மீது ஏற்றப்பட்டு, இதன் மூலம் முரண்பாடு உண்டாகலாம் என்று கூறுவதும் சரியல்ல. இதனை "வேறுபாடு இல்லை என்றால் முரணான பொருள் உரைக்கக்கூடாது" என்ற ந்யாயம் மூலம் கொள்ளலாம். இரண்டு வாக்கியங்கள் ஒரே போன்று பலம் கொண்டவையாக உள்ளபோது, ஒரு வாக்கியம் மட்டும் வேறு பொருள் உரைப்பதாகக் கொள்ள இயலாது. ஆகவே இங்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை என்று உணர்ந்த பின்னர், "ஞானமாத்ரம் மட்டுமே, வேறு ஏதும் இல்லை", என்று கூறுவதை உபநிஷத் வாக்கியம் ஏற்கவில்லை என்றாகிறது. அந்த வாக்கியமானது ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - விஜ்ஞாநகந ஏவ - ஞானம் மட்டுமே - என்பது பாதராயணரின் கருத்தாகும்.

இப்படிக் கொள்ளும்போது மேலே உள்ள உபநிஷத் வரியில் காணப்படும் "ஏவ" (மாத்திரம்) என்பது எதனை உணர்த்துகிறது? ஆத்மாவின் முழுபாகமும் ஜட தொடர்பு

இல்லாமல் உள்ளதால், தானாகவே ப்ரகாசிக்கவல்லது; இந்த ப்ரகாசத்தின் சிறிய பாகம் கூட மற்றதைச் சார்ந்து இல்லை என்பதே இங்கு உள்ள “ஏவ” என்பதன் மூலம் உரைக்கப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-5-13) – ஸ யதா - என்பதன் மூலம் தெளிவாகவே தெரிகிறது.

மேலும் ப்ரத்யகாத்மா என்பது முழுவதும் ஞானமயமாக உள்ளபோதிலும், மற்ற வரிகளில் கூறப்பட்ட “பாவங்கள் அற்ற தன்மை”, “விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறப்பட்ட தன்மை” போன்ற எதுவும் ஞானமயமாக உள்ள தன்மையை விரோதிக்கவில்லை என்பதை உணர வேண்டும். உப்புக்கட்டி என்பது உள்ளும்புறமும் உப்பாகவே இருப்பதை நாம் சுவை மூலம் அறிந்தபோதிலும், இத்தகைய உணர்வானது - உப்பு வெண்மையாக உள்ளது, கடினமாக உள்ளது என்பதான தன்மைகளை நாம் கண் முதலானவற்றால் அறிவதன் மூலம் மாற்றம் அடைவதில்லை அல்லவா? ஆக இங்கு நாம் அறிய வேண்டியது என்ன? மாம்பழம் போன்ற பழங்களில் தோலுக்குள் உள்ள பகுதிகளில் ஒருவிதமான சுவையும், தோல் பாகத்தில் வேறுவிதமான சுவையும் உள்ளதை நாம் காணலாம். ஆனால் இது போன்று அல்லாமல் உப்புக்கட்டி எவ்விதம் முழுவதும் ஒரே உவர்ப்பாகவே உள்ளதோ, அது போன்று ஆத்மாவானது முழுவதும் ஞானமயமாக தானாகவே ப்ரகாசிப்பதாக உள்ளது.

ப்ராஹ்மாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் – 4 – ஸங்கல்பாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் – தனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே முக்தி நிலையில் ஜீவன் தனது விருப்பங்களை அடைகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-8 ஸங்கல்பாத் ஏவ தத்ச்ருதே

பொருள் - ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே, இப்படியே ஓதப்பட்டது.

மூலம் - मुक्तः परं ब्रह्मोपसंपद्य ज्ञानस्वरूपोऽपहतपाप्मत्वादि सत्यसङ्कल्पत्व पर्यन्तगुणक आविर्भवति इत्युक्तम् । तमधिकृत्य सत्यसङ्कल्पत्वप्रयुक्ताः व्यवहाराः शूयन्ते, "स तत्र

पर्येति जक्षत् क्रीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा" इति । किमस्य ज्ञात्यादिप्राप्तिः प्रयत्नान्तरसापेक्षा, उत परमपुरुषस्येव सङ्कल्पमात्रादेव भवतीति विशये - लोके राजादीनां सत्यसङ्कल्पत्वेन व्यवहियमाणानां कार्यनिष्पादने प्रयत्नान्तरसापेक्षत्व दर्शनादस्यापि तत्सापेक्षा -

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் முக்தாத்மா பரமாத்மாவை அடைந்த பின்னர் ஞான ஸ்வரூபனாகவும், பாவங்கள் அற்ற தன்மை என்னும் அபஹதபாப்மத்வம் தொடங்கமாக ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முடிய உள்ள எட்டு குணங்கள் கொண்டவனாகவும் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்றும் உரைக்கப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-12-3) – ஸ தத்ர பச்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதியிர்வா – அவன் உண்டபடியும், விளையாடியபடியும், இன்பமாக இருந்தபடியும், பெண்கள் மற்றும் உறவினர்களுடன் உள்ளான் - என்றது காண்க.

சந்தேகம் - இங்கு கூறப்பட்ட உறவினர்களை அடைதல் போன்ற செயல்கள் முக்தாத்மாவிற்குப் பரமாத்மா தனது ஸங்கல்பம் மூலம் அனைத்தையும் பெறுவது போன்று கைகூடுகிறதா? அல்லது வேறு முயற்சிகள் மூலமா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இந்த உலகில் நினைத்ததை எண்ணியபடியே செய்யவல்ல ஸத்யஸங்கல்பர்கள் என்று அனைவரும் கூறவல்ல அரசர்கள் கூட தங்கள் செயல்களைச் செய்யும்போது, தங்களது உறுதியுடன் வேறு துணையையும் சார்ந்து இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இங்கு முக்தாத்மா விஷயத்திலும் அது போன்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - इति प्राप्ते उच्यते - सङ्कल्पादेव - इति । कुतः? तच्छ्रुते: । "स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति" इति हि सङ्कल्पादेव पित्रादीनां समुत्थानं श्रूयते । न च प्रयत्नान्तरसापेक्षत्वाभिधायि श्रुत्यन्तरं दृश्यते; येनास्य "सङ्कल्पादेव" इत्यवधारणस्य "विज्ञानधन एव" इतिवत् व्यवस्थापनं क्रियते ॥ ८ ॥

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஸங்கல்பாத் ஏவ - ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே - என்று கொள்ளவேண்டும். ஏன்? தச்ச்ருதே: - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-2-1) - ஸ யதி பித்ருலோக காமோபவதி ஸங்கல்பாதேவ பிதர: அஸ்ய ஸமுத்திஷ்டந்தி - முக்தன் தனது

பித்ருக்களைக் காணவேண்டும் என்று விரும்பியவுடன், அவனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே பித்ருக்கள் அந்த இடத்தில் தோன்றுகின்றனர் - என்றது காண்க. இதில் அவனது ஸங்கல்பம் மூலம் பித்ருக்கள் தோன்றுவதைக் கூறியது காண்க. இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்யும்போது முக்தாத்மா வேறு எந்த முயற்சிகளையும் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளான் என்று கூறுவதான வரிகள் ஏதும் இல்லை. ஆகவே ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) – விஜ்ஞாநதந ஏவ – விஜ்ஞான மாத்ரமே – என்ற இடத்தில் எப்படி “அது மட்டுமே” என்று ஏவகாரத்திற்குப் பொருள் கொள்ளப்பட்டதோ, அது போன்றே இங்கும் “ஸங்கல்பாத் ஏவ” என்பதற்கு “ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

4-4-9 அத ஏவ ச அநந்ய அதிபதி:

பொருள் - இப்படியாக உள்ள முக்தன் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன்.

மூலம் - यतो मुक्तः सत्यसङ्कल्पः; अत एवानन्याधिपतिश्च । अन्याधिपतित्वं हि विधिनिषेधयोग्यत्वम् । विधिनिषेधयोग्यत्वे हि प्रतिहतसङ्कल्पत्वं भवेत् । अतः सत्यसङ्कल्पत्व श्रुत्यैवानन्याधिपतित्वं च सिद्धम् । अत एव, "स स्वराड् भवति" इत्युच्यते ॥ ९ ॥

ஸிந்தாந்தம் - முக்தன் ஒருவன் ஸத்யஸங்கல்பன் என்று உரைக்கப்பட்டதால், அவன் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு யாரையும் தனக்கு அதிபதியாகக் கொள்ளாதவன் ஆவான். மற்ற யாரையாவது தனக்கு எஜமானனாகக் கொண்டால், அந்த எஜமானன் விதிக்கும் விதிகளுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தாக வேண்டும். அப்படியெனில் இவனது ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்பது தடைப்பட்டதாகிவிடும். ஆகவே ஸத்யஸங்கல்பன் என்று கூறும் வரியின் மூலம், கர்மம் உள்ளிட்ட எதற்கும் முக்தாத்மா வசப்பட்டவன் அல்லன் என்பது தெளிவாகிறது. இதனால்தான் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) – ஸ ஸ்வராட் பவதி – கர்மவசப்பட்டவன் அல்லன், கட்டுப்படாதவன் - என்றது.

ஸங்கல்பாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - அபாவாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தாத்மா ஒரு சில கட்டங்களில் சரீரம் உள்ளவனாகவும், சில கட்டங்களில் சரீரம் அற்றவனாகவும் உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

4-4-10 அபாவம் பாதரி: ஆஹ ஹி ஏவம்

பொருள் - சரீரம் போன்றவை முக்தாத்மாவிற்கு இல்லை என்று பாதரி கூறுகிறார். வேதங்கள் இப்படியே ஒதுகின்றன.

மூலம் - किं मुक्तस्य देहेन्द्रियाणि न सन्ति, अथवा यथासङ्कल्पं सन्ति न सन्ति चेति विशये - शरीरेन्द्रियाणामभावं बादरिराचार्यो मन्यते; कुतः? आह ह्येवम् । "न हवै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति । अशरीरं वा व सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः" इति शरीरसम्बन्धे दुःखस्यावर्जनीयत्वमभिधाय, "अस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" इति मुक्तस्याशरीरत्वं ह्याह श्रुतिः ॥ १० ॥

விஷயம் - முக்தாத்மா ஒருவன் சரீரம், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனா? அல்லது அவைகள் இல்லாதவனா? அல்லது தனது ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்பச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களை அவன் எடுத்துக்கொண்டோ, தள்ளியபடியோ உள்ளானா?

பூர்வபகஷம் - முக்தனுக்குச் சரீரம் போன்றவை இல்லை என்றே பாதரி கருதுகிறார். ஏன்? ஆஹ ஹி ஏவம் - இப்படியே ச்ருதியில் காணலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) - ந ஹ வை ஸசரீரஸ்ய ஸத் ப்ரியாப்ரியயோ: அபஹதிரஸ்தி அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருசத: - ஒருவன் சரீரத்துடன் உள்ளபோது இந்த உலகில் காணப்படும் இன்பதுன்பங்கள் அவனை விட்டு விலகுவதில்லை, சரீரம் இல்லாமல் உள்ளவனை மட்டுமே இவை அண்டுவதில்லை - என்றது. இதனால் சரீரத்துடன் உள்ளவனுக்கு இவை விலகாது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறி, பரஞ்சோதியான பரமாத்மாவை

முக்தன் அடைந்து, தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்றது. ஆக முக்தனுக்குச் சரீரம் இல்லை என்றே தேறுகிறது.

4-4-11 பாவம் ஜைமிநி: விகல்பாமநநாத்

பொருள் - முக்தாத்மாவிற்குச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் உண்டு என ஜைமிநி கருதுகிறார், அவன் பலவிதமாக உள்ளதால்.

மூலம் - मुक्तस्य शरीरेन्द्रियभावं जैमिनिराचार्यो मन्यते । कुतः? विकल्पामननात् - विविधः कल्पो विकल्पः; वैविद्यमित्यर्थः । "स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा" इत्यादिश्रुतेः । आत्मन एकस्याच्छेद्यस्यानेकधाभावासंभवात् । त्रिधाभावादयः शरीरनिबन्धना इत्यवगम्यते । अशरीरत्ववचनं तु कर्मनिमित्तशरीरभावपरं; तदेव हि शरीरं प्रियाप्रियहेतुः ॥ ११ ॥

भगवांस्तु बादरायणः स्वमतेन सिद्धान्तमाह ‘

பூர்வபக்ஷம் - முக்தி பெற்ற ஒருவனுக்குச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் உண்டு என்று ஜைமிநி கூறுகிறார். ஏன்? விகல்பாமநநாத் - பலவிதமாக உள்ளதால் ஆகும். அவன் பலவிதமான மாறுதல்களுடன் உள்ளான் என்று ச்ருதி வாக்கியம் கூறுகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி பஞ்சதா ஸப்ததா - ஒருவிதம் ஆகிறான், இரண்டுவிதம் ஆகிறான், ஐந்துவிதம் ஆகிறான், ஏழுவிதம் ஆகிறான் - என்றது. பிரிக்க இயலாத ஒரே ஆத்மா, இவ்விதம் பல ஸ்வரூபங்கள் எடுக்க இயலாது அல்லவோ? ஆகவே இங்கு அவன் பல சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்கிறான் என்றே கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலே சரீரம் இவனுக்கு இல்லை என்பதான ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதே என்று கேட்கலாம். இதற்குப் பொருள் என்னவென்றால் - கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் சரீரம் முக்தாத்மாவிற்கு இல்லை என்பதாகும். இதன் காரணம், கர்மம் காரணமாக உண்டான சரீரத்தால் மட்டுமே ஜீவாத்மாவை இன்பதுன்பங்கள் சூழ்ந்து நிற்கும். ஆக கர்ம தொடர்பற்ற சரீரத்தை முக்தாத்மா பெறுகிறான் என்றாகிறது. மேலே உள்ளவற்றுக்கான பகவான் பாதராயணரின் ஸித்தாந்தம் அடுத்து உள்ளது.

4-4-12 த்வாதசாஹவத் உபயவிதம் பாதராயண: அத

பொருள் - தனது ஸங்கல்பத்தால் சரீரத்துடன் கூடியும், இல்லாமலும் உள்ளான் என பாதராயணர் கருதுகிறார், த்வாதசாஹம் போன்று.

மூலம் - "सङ्कल्पादेव" इत्येतत् अतश्शब्देन परामृश्यते, अत एव सङ्कल्पात्, उभयविधं सशरीरमशरीरं च मुक्तं भगवान् बादरायणो मन्यते । एवं चोभयी श्रुतिरुपपद्यते । द्वादशाहवत् - यथा "द्वादशाहमृद्धिकामा उपेयुः", "द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेत्" इत्युपैतियजसिचोदनाभ्यां सङ्कल्पभेदेन सत्रमहीनं च भवति ॥ १२ ॥

यदा शरीराद्युपकरणवत्त्वम्; तदा तानि शरीराद्युपकरणानि स्वेनैव सृष्टानीति नास्ति नियम इत्याह -

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - அத: என்ற பதம் "ஸங்கல்பாத் ஏவ" என்பதாக உள்ளது. அதாவது, "ஸங்கல்பம் காரணமாக மட்டுமே" என்றாகும். முக்தாத்மா தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக சில நேரங்களில் சரீரம் உள்ளவனாகவும், சில நேரங்களில் சரீரம் அற்றவனாகவும் உள்ளான் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இதுவே உபயவிதம் - இருவகை - எனப்பட்டது. இப்படிக் கொண்டால் மட்டுமே சரீரம் உள்ளது என்று கூறும் வாக்கியம், சரீரம் இல்லை என்று கூறும் வாக்கியம் என்ற இரு ச்ருதி வாக்கியங்களும் பொருந்துகிறது. இது த்வாதசாஹவத் - த்வாதசாஹம் என்று யாகத்தில் உள்ள விதிவாக்கியத்தில் காணப்படும் வேறுபாடு போன்றதாகும். கீழே உள்ள இரண்டு வரிகள் காண்க:

- த்வாதசாஹம் ருத்திகாமா உபேயு: - செழிப்பை விரும்புவர்கள் த்வாதசாஹம் என்ற யாகத்தை இயற்றவேண்டும்.
- த்வாதசாஹேந ப்ரஜாகாமம் யாஜயேத் - குழந்தையை விரும்பும் ஒருவனுக்கு த்வாதசாஹம் என்ற யாகத்தைச் செய்விக்கவேண்டும்.

இந்த வரிகளில் முதல் வாக்கியம் மூலம் பல எஜமானர்கள் செய்யும் யாகரூபமும், இரண்டாம் வாக்கியம் மூலம் ஒரு எஜமானன் செய்யும் யாகரூபமும் கூறப்பட்டது. ஆக ஒரே யாகத்திற்கு இவை இரண்டும் கூறப்படுவது போன்று முக்தாத்மா சரீரம் உள்ளவனாகவும், சரீரம் அற்றவனாகவும் தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக உள்ளான் என்று கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் முக்தன் எப்போது தான் ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கத் தகுந்த சரீரம் தேவை என்று எண்ணுகிறானோ, அப்போது அந்தச் சரீரம் முக்தனால் படைக்கப்படுகிறது என்ற விதிமுறை இல்லை என்பதை அடுத்து கூறுகிறார்.

4-4-13 தந்வபாவே ஸந்த்யவத் உபபத்தே:

பொருள் - சரீரம் இல்லையென்றால் , கனவு போன்று பொருந்தும்.

மூலம் - स्वेनैव सृष्टतनुप्रभृत्युपकरणाभावे परमपुरुषसृष्टैरुपकरणैर्भोगोपपत्तेः सत्यसङ्कल्पोऽपि स्वयं न सृजति । यथा स्वप्ने, "अथ स्थान् रथयोगान् पथः सृजते" इत्यारभ्य, "अथ वेशन्तान् पुष्करिण्यः स्रवन्त्यः सृजते । स हि कर्ता" इति, "य एषु सुप्तेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः । तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते । तस्मिन् लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन" इति चेश्वरसृष्टैः रथाद्युपकरणैर्जीवो भुङ्क्ते - तथा मुक्तोऽपि लीलाप्रवृत्तेनेश्वरेण सृष्टैः पितृलोकादिभिर्लीलारसं भुङ्क्ते ॥ १३ ॥

ஸித்தாந்தம் - முக்தாத்மாவிற்குத் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் சரீரம் போன்றவை இல்லையென்றாலும் பரமபுருஷன் மூலமாகப் படைக்கப்பட்ட சரீரம் போன்றவை மூலமாக அவனுக்கு பகவத் அனுபவம் என்பது ஏற்படும். அந்த முக்தன் ஸத்யஸங்கல்பனாக உள்ளபோதிலும், தனது சரீரத்தைத் தானே ஸ்ருஷ்டி செய்வதில்லை. இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் உணர்த்துகிறார். ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-10) - அத ரதாந் ரதயோகாந் பத: ஸ்ருஜதே - கனவு நிலையில் தேர்கள் மற்றும் அவற்றில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள், அந்தத் தேர்கள் செல்லும் வழிகள் ஆகியவற்றைப் பரமாத்மா படைக்கிறான் - என்று தொடங்கி, அத வேசாந்தாந் புஷ்கரிண்ய: ஸ்ரவந்த்ய: ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்த்தா - குளங்கள், நதிகள் ஆகியவற்றைப் பரமாத்மா படைக்கிறான், காரணம் அவனே

படைப்பவன் - என்று முடித்தது காண்க. மேலும் கட உபநிஷத் (2-2-8) - ய ஏஷ: ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: ததேவ சக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருத முச்யதே தஸ்மிந் லோகா: ச்ரிதா: ஸர்வே தது நாத்த்யேதி கச்சந - யார் ஒருவன் அனைத்தும் உறங்கிய நிலையில் உள்ளபோது, தான் விழித்தபடி இருந்து, ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்துப் படைக்கிறானோ அவனை அமிர்தம் என்றே கூறுகின்றனர்; அவனையே அனைவரும் அண்டியுள்ளனர் - என்றது. ஜீவன் ஒருவன் தனது கனவு நிலையில் பரமாத்மாவின் ஸ்ருஷ்டிகளான தேர் முதலானவற்றை எவ்விதம் அனுபவிக்கிறானோ அது போன்று, தனது விளையாட்டுக்காகப் படைக்கப்பட்ட பித்ருலோகம் போன்றவை மூலம் முக்தாத்மா அனுபவித்தபடி உள்ளான் என்றாகிறது.

4-4-14- பாவே ஜாக்ரத்வத்

பொருள் - சரீரம் உள்ளபோது விழித்திருக்கும் ஜீவன் போன்றே.

மூலம் - स्वसङ्कल्पादेव सृष्टतनुप्रभृतिपितृलोकाद्युपकरणभावे जाग्रत्पुरुषभोगवत् मुक्तोऽपि लीलारसं भुङ्क्ते । परमपुरुषोऽपि लीलार्थं दशरथवसुदेवादि पितृलोकादिकमात्मनः सृष्ट्वा तैर्मुष्यधर्मलीलारसं यथा भुङ्क्ते - तथा मुक्तानामपि स्वलीलायै पितृलोकादिकं स्वयमेव सृजति कदाचित्, कदाचिच्च मुक्ताः सत्यसङ्कल्पत्वात् परमपुरुषलीलान्तर्गतस्वपितृलोकादिकं स्वयमेव सृजन्तीति सर्वमुपपन्नम् ॥ १४ ॥

नन्वात्माऽणुपरमाण इत्युक्तम्; कथमनेकशरीरेष्वेकस्याणोरात्माभिमानसम्भव इत्यत्राह -

ஸித்தாந்தம் - முக்தனுக்கு தனது ஸங்கல்பத்தின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்ட சரீரம் முதலானவை தொடக்கமாக பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவை இருந்தது என்றால், விழிப்பு நிலையில் உள்ள ஜீவன் தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட பொருள்கள் கொண்டு எவ்விதம் இன்பமாக இருப்பானோ, அப்படியே முக்தனும் இன்பமாக அனுபவிப்பான். அனைவரும் தனது லீலைகளை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணிய பரமபுருஷன் தசரதன், வஸுதேவர் போன்றவர்களைப் படைத்தும், பித்ருலோகம் போன்றவற்றைப் படைத்தும், அவைகள் மூலம் தான் வெளிப்பட்டு மனிதன் போன்று இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ளதை நாம் காணலாம். இது போன்று தனது லீலைக்காகப் பரமபுருஷன்

முக்தர்களுக்கும் பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவற்றைப் படைக்கிறான். ஒரு சில நேரங்களில் ஸத்யஸங்கபர்களான முக்தர்கள் பரமபுருஷனின் லீலைக்குள் அடங்கிய தங்களது பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவற்றைத் தாங்களே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றனர். ஆகவே மேலே கூறியவை பொருத்தமே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - ஆத்மா என்பது அணு அளவே பரிமாணம் கொண்டது என்று உரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது ஓர் ஆத்மாவிற்குப் பல சரீரங்களில் உள்ளதாக எவ்விதம் எண்ணம் ஏற்படும்? (முக்தன் பலவிதமான சரீரம் எடுப்பதைக் கூறுகிறார் - இதற்கான பதிலை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது)

4-4-15 ப்ரதீபவத் ஆவேச: ததா ஹி தர்சயதி

பொருள் - விளக்கு போன்று ஆத்மா பரவியிருக்கலாம். இப்படியே வேதங்களில் காணலாம்.

மூலம் - यथा प्रदीपस्यैकस्यैकस्मिन् देशे वर्तमानस्य स्वप्नभया देशान्तरावेशः, तथाऽऽत्मनोऽप्येकदेहस्थितस्यैव स्वप्नभारूपेण चैतन्येन सर्वशरीरावेशो नानुपपन्नः । यथा चैकस्मिन्नपि देहे हृदयाद्येकप्रदेशवर्तनोऽपि चैतन्यव्याप्त्या सर्वस्मिन् देहे आत्माभिमानः, तद्वत् । इयान् विशेषः - अमुक्तस्य कमर्णा सङ्कुचितज्ञानस्य देहान्तरेषु आत्माभिमानानुगुणा व्याप्तिर्न सम्भवति; मुक्तस्य त्वसङ्कुचितज्ञानस्य यथासङ्कल्पमात्माभिमानानुगुणा व्याप्तिः, "इदम्" इति ग्रहणानुगुणा च नानुपपन्ना । तथा हि दर्शयति, "वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च । भागो जीवः स विज्ञेयः स चानन्त्याय कल्पते" इति । अमुक्तस्य कर्म नियामकम्; मुक्तस्य तु स्वेच्छेति विशेषः ॥ १५ ॥

ननु परं ब्रह्म प्राप्तस्याऽऽन्तरबाह्यज्ञानलोपं दर्शयति श्रुतिः, "प्राज्ञेनाऽऽत्मना सम्परिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरम्" इति; तत् कथं मुक्तस्य सार्वज्ञ्यमुच्यते? तत्रोत्तरम् -

ஸீத்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) ஒரு விளக்கானது தான் ஒரே இடத்தில் உள்ளபோதிலும் தனது ஒளி மூலமாக அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்கிறது. இது போன்று ஆத்மா அணு பரிமாணமே உள்ளபோதிலும் தனது ஒளி மூலம் (தர்மபூத ஞானம்) அனைத்து சரீரங்களிலும் பரவி இருப்பதில் தோஷம் இல்லை. ஒரு சரீரத்தின் இதயத்தில் உள்ள ஆத்மா தனது ஞானம் மூலம் அந்த சரீரத்தின் அனைத்து பாகங்களிலும் பரவியுள்ளது போன்று, முக்தாத்மா பல சரீரங்களை எடுத்தாலும் அவற்றில் தனது தர்மபூத ஞானத்தால் பரவி நிற்கிறான். ஆனால் இங்கு ஒரு வேறுபாடு உள்ளது. முக்தி பெறாத நிலையில் கர்மவசப்பட்டு நிற்கும் ஜீவனால் தனது ஆத்மாவின் தன்மை மூலம் அனைத்து உடலிலும் பரவி நிற்கலாம் என்று நிலை அடைய இயலாது. ஆனால் முக்தாத்மா ஒருவன் தனது ஞானம் சுருக்கம் அடையாமல் உள்ளதால், தனது விருப்பத்தின்படி எந்தச் சரீரத்திலும் பரவலாம் என்ற நிலையும், இந்தச் சரீரம் என்னுடையது என்று எடுத்துக்கொள்வதும் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளது. இதனையே ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (5-9) - வாலாக்ர சதபாகஸ்ய சததா கல்பிதஸ்ய ச பாகோ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே - ஒரு நெல்லின் நுனியை நூறாக வெட்டி, அதன் ஒரு பாகத்தை எடுத்து நூறாக வெட்டினால், அதில் ஒன்று மட்டுமே ஜீவனின் அளவாக உள்ளது - என்றது. முக்தி பெறாத நிலையில் கர்மவசப்பட்டதால், கர்மங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன; முக்தி அடைந்த நிலையில் அவனது ஸங்கல்பம் மூலம் செயல்படுகிறான் - இதுவே இங்கு வேறுபாடாக உள்ளது.

பூர்வபக்ஷம் - பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்த ஒருவன் உள்ளும் புறமும் உள்ள விஷயங்களை அறிய இயலாத ஞானசூந்யனாக உள்ளான் என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-21) - ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா ஸம்பரிஷ வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்சௌ வேதநாந்தரம் - அனைத்து அறிந்த பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளவன் உள்ளும்புறமும் உள்ள எதனையும் அறிவதில்லை - என்றது காண்க. இப்படி உள்ளபோது, முக்தன் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களில் வ்யாபித்து, அனைத்தையும் அறிந்து செயல்படுகிறான் என்பது எவ்விதம் பொருந்தும்? (இதற்கு அடுத்த சூத்திரம் பதில் அளிக்கிறது)

4-4-16 ஸ்வாப்யய ஸம்பத்த்யோரந்யதராபேக்ஷம் ஆவிஷ்க்ருதம் ஹி

பொருள் - உறக்கநிலை அல்லது மரணநிலை ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை மட்டுமே கூறுகிறது. இதனை உபநிஷத்தில் காணலாம்.

மூலம் - नेदं वचनं मुक्तविषयम्, अपितु स्वाप्ययसम्पत्त्योरन्यतरापेक्षम् । स्वाप्ययः - सुषुप्तिः; सम्पत्तिश्च - मरणं, "वाङ्मनसि सम्पद्यते" इत्यारभ्य, "तेजः परस्यां देवतायां" इति वचनात् । तयोश्चावस्थयोः प्राज्ञप्राप्तिर्निस्सम्बोधत्वं च विद्येते । अतस्तयोरन्यतरापेक्षमिदं वचनम् । सुषुप्तिमरणयोर्निस्संबोधत्वं, मुक्तस्य च सर्वज्ञत्वमाविष्कृतं हि श्रुत्या । "नाह खल्वयमेवं सम्प्रत्यात्मानं जानाति अयमहमस्मीति, नो एवेमानि भूतानि; विनाशमेवापीतो भवति । नाहमत्र भोग्यं पश्यामि" इति सुषुप्तिबेलायां निस्सम्बोधत्वमुक्त्वा तस्मिन्नेव वाक्ये मुक्तमधिकृत्य, "स वा एष दिव्येन चक्षुषा मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते य एते ब्रह्मलोके" इति सर्वज्ञत्वमुच्यते । तथा, "सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वशः" इति च स्पष्टमेव सर्वज्ञत्वमुच्यते । तथा मरणे च निस्सम्बोधत्वम्, "एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति" इत्युक्तं । विनश्यति - न पश्यतीत्यर्थः । अतः "प्राज्ञेनाऽऽत्मना" इति वचनं स्वाप्ययसम्पत्त्योरन्यतरापेक्षम् ॥ १६ ॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) நீங்கள் கூறிய - ப்ராஜ்ஞே ந ஆத்மநா - என்ற வாக்கியம் முக்தாத்மா பற்றியது அல்ல. அந்த வாக்கியம் ஆழ்ந்த உறக்கம் அல்லது மரணம் என்பதான நிலைகளில் ஒன்றை மட்டுமே கூறுகிறது. ஸ்வாப்யய என்பது ஆழ்ந்த உறக்கம், ஸம்பத்தி என்றால் மரணம் ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்கமநஸு ஸம்பத்த்யதே - என்று தொடங்கி, தேஜு: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் - மரணகாலத்தில் ஜீவன் பரமாத்மவுடன் சேர்ந்துள்ளான் - என்று முடித்தது. ஆகவே இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைவதால், அவனுக்கு ஞானம் என்பதே கூறப்பட்டது. நீங்கள் கூறிய ச்ருதியானது இந்த இரண்டு நிலைகளில் ஒன்றைக் கூறுவதாக உள்ளது. ஆழ்ந்த உறக்கம் மற்றும் மரணம் ஆகிய நிலைகளில் அறிவற்றுப் போவதும், முக்தனுக்கு அனைத்தும் அறிந்த தன்மையும் ஸித்திக்கின்றன. இதனை ச்ருதி தெளிவாக உரைக்கிறது. உறங்கும் நிலையில் அறிவற்றவனாக ஜீவன் உள்ளதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-11-1) - நாஹ கல்வயம் ஸம்ப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாதி அயமஹமஸ்மீதி நோ ஏவேமாநி பூதாநி விநாசமேவாபீதோ பவதி நாஹம் அத்ர போக்யம்

பச்யாமி - இந்த ஜீவன் உறங்கும் போது, "நான் உள்ளேன்" என்று தன்னையும் அறியாமல் உள்ளான், தன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற பொருள்களையும் அறிவதில்லை; எந்த இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களையும் காண்பதில்லை - என்றது. மேலும் அதே வரியில் முக்தாத்மா குறித்து (8-12-5, 6) - ஸ வா ஏஷ திவ்யேந சக்ஷுஷா மநஸைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே ய ஏதே ப்ரஹ்மலோகே - முக்தாத்மா கர்ம சரீரங்களை விட்டவனாக, மனம் என்று கூறப்படுகின்ற திவ்யமான இயல்பான கண்கள் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து காமங்களையும் அனுபவித்தபடி உள்ளான் - என்றது. இதன் மூலம் மோக்ஷ நிலையில் அனைத்தும் அறிந்த தன்மை கூறப்பட்டது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி ஸர்வம் ஆப்நோதி ஸர்வச: - அனைத்தும் அறிந்த முக்தன் அனைத்தையும் காண்கிறான்; அனைத்தையும் அனைத்துவிதத்திலும் அடைகிறான் - என்று அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை பற்றி தெளிவாகவே ஓதப்பட்டது. மேலும் மரண நிலையில் அறிவற்றுப் போகிறான் என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - ஏதேப்ய: பூதேப்ய: ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிந்ச்யதி - பூதங்களில் இருந்து வெளிக்கிளம்பிய பின்னர், அவை எவற்றையும் அறிவதில்லை - என்கிறது. விந்ச்யதி என்றால் ஞானச்சுருக்கம் அடைந்து எதனையும் காண்பதில்லை - என்று கருத்து. ஆகவே ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா - என்ற வரியானது உறக்கம் மற்றும் மரணம் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றைப் பற்றி உள்ளது.

அபாவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - உலகைப் படைப்பது போன்ற ப்ரஹ்மத்தின் செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவுக்கு இல்லை. போகத்தில் மட்டுமே ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. முக்தாத்மா ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவதில்லை - என்பது போன்ற பலவும் நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-4-17 ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத் அஸந்நிஹிதத்வாத் ச

பொருள் - உலகைப் படைத்தல் போன்றவை தவிர்த்ததே ஆகும்; இது ப்ரகணத்தின் மூலம் காணலாம்; உலகைப் படைத்தல் போன்றவை கூறும் ப்ரகரணங்களில் கூறப்படவில்லை.

மூலம் - किं मुक्तस्यैश्वर्ये जगत्सृष्टयादि परमपुरुषासाधारणं सर्वेश्वरत्वमपि, उत तद्रहितं केवलपरमपुरुषानुभवविषयम् इति संशयः । किं युक्तं? जगदीश्वरत्वमपीति । कुतः? "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" इति परमपुरुषेण परमसाम्यापत्तिश्रुतेः; सत्यसङ्कल्पत्वश्रुतेश्च । न हि परमसाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वे सर्वेश्वरासाधारणजगन्नियमनेन विनोपपद्येते । अतः सत्यसङ्कल्पत्व परमसाम्योपपत्तये समस्तजगन्नियमनरूपमपि मुक्तस्यैश्वर्यमिति ।

விஷயம் - உலகை படைத்தல் போன்ற பரமபுருஷனுக்கு மட்டுமே உரிய செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவுக்கு உள்ளதா? அதாவது முக்தாத்மாவுக்கும் ஸர்வேச்வரத்வம் உள்ளதா? அல்லது பரமாத்ம அநுபவமே உள்ளதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - முக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரத்வம் உள்ளது. ஏன்? முக்தன் பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமை அடைகிறான் என்பதை முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பரமாத்மாவுடனான மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான் - போன்ற ச்ருதிகளில் காணலாம். மேலும் முக்தாத்மா ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியவன் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆகவே உலகைப் படைத்தல் போன்ற பரமபுருஷனுக்கே உரிய செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவிடமிருந்து இல்லை என்று கொண்டால், பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமையும் ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் முக்தாத்மாவுக்குப் பொருந்தாமல் போய்விடும். ஆகவே ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரமஸாம்யத்வம் (பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமை) ஆகிய இரண்டும் முக்தாத்மாவுக்குப் பொருந்தவேண்டும் என்றால், அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தல் என்னும் ஐச்வர்யமும் முக்தனுக்கு உண்டு என்றே கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - एवं प्राप्ते प्रचक्ष्महे - जगद्वयापारवर्जम् - इति । जगद्वयापारः - निखिलचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदनियमनम् । तद्वर्जेनिरस्तनिखिलतिरोधानस्य निर्व्याजब्रह्मानुभवरूपं मुक्तस्यैश्वर्यम् । कुतः? प्रकरणात् । निखिलजगन्नियमनं हि परं ब्रह्म प्रकृत्याऽऽम्रायते, "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासख तद्ब्रह्म" इति । यद्येतन्निखिलजगन्नियमनं

मुक्तानामपि साधारणं स्यात्, ततश्चेदं जगदीश्वरत्वरूपं ब्रह्मलक्षणं न सङ्गच्छते । असाधारणस्य हि लक्षणत्वम् । तथा, "सदेव सोम्य इदम् अग्र आसीद् एकमेव अद्वितीयं तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति, तत्तेजोऽसृजत", "ब्रह्म वा इदम् एकमेवाग्र आसीत् । तदेकं सन्न व्यभवत् । तच्छ्रेयोरुपमत्यसृजत क्षत्रं - यान्येतानि देवत्रा क्षत्राणि इन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः पर्जन्यो यमो मृत्युरीशान इति", "आत्मा वा इदमेव एवाग्र आसीत् नान्यत्किंचन मिषत् । स ईक्षत लोकान्नु सृजा इति । स इमान् लोकानसृजत", "एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि नापो नाग्निर्न सोमो न सूर्यः । स एकाकी न रमेत । तस्य ध्यानान्तःस्थस्यैका कन्या दशेन्द्रियाणि" इत्यादिषु, "यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरः" इत्यारभ्य, "य आत्मनि तिष्ठन्" इत्यादिषु च निखिलजगन्नियमनं परमपुरुषं प्रकृत्यैव शूयते । असन्निहितत्वाच्च । न चैतेषु निखिलजगन्नियमनप्रसङ्गेषु मुक्तस्य संनिधानमस्ति; येन जगद्वयापारस्तस्यापि स्यात् ॥ १७ ॥

ஸீத்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் - உலகைப் படைத்தல் தவிர்த்து - என்றே கொள்ளவேண்டும். ஜகத்வ்யாபாரம் என்பது அனைத்துவிதமான சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்களின் ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் (ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி) ஆகியவற்றை நியமிப்பதாகும். கர்மபந்தம் நீங்கிய ஒருவனுக்கு, இத்தகைய செயல்பாடுகள் விலகுவது என்பதே ஐச்வர்யம் ஆகிறது. ஏன்? ப்ரகரணாத் - அனைத்து உலகங்களையும் படைத்து நியமிப்பது ப்ரப்ரஹ்மமே என்று தைத்திரீயம் (3-1) - யதோ வா இமாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம - எதனிடம் இந்த பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ; எதனால் இவை வாழ்கின்றனவோ; எதில் சென்று ப்ரளயத்தில் இவை ஒடுங்குகின்றனவோ; அதுவே ப்ரஹ்மம்; அதனை நீ அறிவாயாக - என்று கூறுவது காண்க. இப்படிப்பட்ட "உலகத்தை நியமித்தல்" என்பது முக்தாத்மா ஒருவனுக்கும் சாதாரண விஷயமே என்று கொண்டால், இந்தச் செயல்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய ஸர்வேச்வரத்வம் என்பது பொருந்தாமல் போய்விடும். ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளின் லக்ஷணம் இது என்று கூறினால், அந்த லக்ஷணம் அதற்கு மட்டுமே இருந்தால் அல்லவோ அந்தப் பொருளை மற்றவற்றில் இருந்து தனியாகப் பிரித்து அறிய இயலும்? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-2, 3) – ஸதேவ ஸோம்யே தமக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத் தேஜ: அஸ்ருஜத – இந்த உலகம் முதலில் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது; ஒன்றாகவே இருந்தது; இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாததாகவே இருந்தது; அப்போது ப்ரஹ்மம், "நான் பலவாகக்கடவேன்; பலவாகப் பிறப்பேன்", என்று ஸங்கல்பித்து தேஜஸ்ஸைப் படைத்தது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-11) – ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏவம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் தத் ஏகம் ஸந்ந வ்யபவத் தச்ச்ரேயோ ரூபமத்ய ஸ்ருஜத க்ஷத்ரம் யாந்யேதாநி தேவத்ரா க்ஷத்ராணீந்த்ரோ வருண: சோமோ ருத்ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுரீசாந: - ப்ரளயத்தின்போது இந்த ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது; இது அப்போது சிறப்பு கொள்ளவில்லை; அப்போது சிறப்பான க்ஷத்ரிய ஜாதியைப் படைத்தது. அந்த ஜாதியில் இந்திரன், வருணன், ஸோமன், ருத்ரன், பர்ஜந்யன், யமன், ம்ருத்யு, ஈசாநன் உள்ளிட்டோர் தோன்றினர்.
- ஐதரேயம் (1-1, 2) – ஆத்ம வா இதம் ஏக ஏவ அத்ர ஆஸீத் நாந்யத் கிஞ்சந மிஷத் ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜ இதி ஸ இமாந் லோகாநஸ்ருஜத - ப்ரளயத்தின்போது இந்த உலகம் ஆத்மா மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது; நாமம் மற்றும் ரூபங்களுடன் கூடிய ஏதும் இல்லை; அந்த ஆத்மா, "உலகங்களை நான் படைப்பேன்", என்று ஸங்கல்பம் செய்தது; அதன் பின்னர் உலகங்களைப் படைத்தது.
- மஹாநாராயண உபநிஷத் (1) - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா ந ஈசாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணீ ந ஆப: ந அக்னீ: ந ஸோம: ந ஸூர்ய: ஸ ஏகாகீ ந ரமேதே தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்தஸ்ய ஏகா கந்யா தசேந்த்ரியாணி - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்; நான்முகன் மற்றும் சிவன் இல்லை; இவை ஏதும் இல்லை; மேல் லோகமும் பூமியும் இல்லை; நக்ஷத்ரங்களும் இல்லை; அவன் தனியாக இருந்து இன்பம் கொள்ளவில்லை; அவன் ஸங்கல்பம் செய்தபோது இந்த்ரியங்கள் உண்டாயின.
- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (14-6-7-7) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர: - யார் பூமி முதலான அனைத்தின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ.
- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (14-6-7-30) – ய ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஆத்மாவில் புகுந்து நியமிக்கிறானோ

மேலே உள்ள வரிகளில் பரம்பொருளுக்கே உலகைப் படைத்தல் முதலான செயல்கள் கூறப்பட்டன. இந்த வரிகளில் முக்தனைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளது. ஆகவே இந்த உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்கள் முக்தாத்மாவுக்கு இல்லை. எனவே முக்தனின் செல்வம் என்பது உலகைப் படைத்தல், நியமித்தல் போன்ற செயல்கள் அற்றதே என்றாகிறது.

4-4-18 ப்ரத்யக்ஷோபதேசாத் இதி சேத் ந அதிகாரிக மண்டல ஸ்தோக்தே:

பொருள் - ச்ருதியில் கூறப்பட்டதால் தள்ள இயலாது என்பது சரியல்ல, அந்த வரிகளில் நான்முகன் போன்றவர்களின் உலகில் உள்ள போகங்கள் கூறப்பட்டதால் ஆகும்.

மூலம் - "स स्वराड् भवति तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति", "इमान् लोकान् कामात्री कामरूप्यनुसंचरन्" इति प्रत्यक्षेण - श्रुत्या मुक्तस्य जगद्वयापार उपदिश्यते । अतो न जगद्वयापारवजर्मिति चेत् -

பூர்வபக்ஷம் - கீழே உள்ள ச்ருதி வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) ஸ ஸ்வராட் பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - முக்தாத்மா கர்மத்தின் வசப்பட்டவன் அல்லாதபடி ஆகிறான்; அவனுக்கு அவன் விருப்பத்தின்படி எங்கும் ஸஞ்சாரம் ஏற்படுகிறது.
- தைத்திரீயம் (3-10-5) - இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் - விரும்பிய லோகங்களில் விரும்பிய உருவம் எடுத்தபடி முக்தாத்மா ஸஞ்சரிக்கிறான்.

இப்படியாக வேதவாக்கியங்கள் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரம் கூறப்பட்டது. ஆக இத்தகைய ஜகத்வ்யாபாரம் என்பது முக்தனின் ஐச்வர்யம் அல்ல என்று கூற இயலாது.

மூலம் - तत्र, आधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः । आधिकारिकाः - अधिकारेषु नियुक्ता हिरण्यगर्भादयः; मण्डलानि तेषां लोकाः; तत्स्थाः भोगाः मुक्तस्याकर्मवश्यस्य भवन्तीत्ययमर्थः; "तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति" इत्यादिनोच्यते । अकर्मप्रतिहतज्ञानो मुक्तो विकारलोकान् ब्रह्मविभूतिभूतान् अनुभूय यथाकामं तृप्यतीत्यर्थः । तदेवं विकारान्तर्वतिनः आधिकारिकमण्डलस्थान् सर्वान् भोगान् ब्रह्मविभूतिभूतान् अनुभवतीति अनेन वाक्येनोच्यते; न जगद्वयापारः ॥ १८ ॥

ஸீத்தாந்தம் - அப்படியல்ல. அந்த வரிகளில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், இந்த உலகைப் படைக்கும்படி ஸர்வேச்வரனால் நியமிக்கப்பட்ட நான்முகன் போன்றவர்களின் உலகங்களில் உள்ள செல்வங்கள், முக்தாத்மாவிற்கும் அனுபவிக்கக் கிட்டும் என்பதே ஆகும். இவை கர்மத்திற்குக் கட்டுப்படாத முக்தாத்மாவிற்கும் கிட்டும் என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-3) - தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - என்றது. கர்மத்தின் தொடர்பு நீங்கிய காரணத்தால் தடைபடாத ஞானம் கொண்ட முக்தனுக்கு, அனைத்து லோகங்களும் எம்பெருமானின் செல்வங்கள் என்பதால், அனைத்தும் அனுபவிக்கக் கிட்டுகிறது என்று கருத்து. ஆகவே நான்முகன் போன்ற அதிகாரிகளின் உலகங்களில் உள்ள செல்வங்களை முக்தாத்மா அனுபவித்தபடி உள்ளான் என்றும், ஐகத் வ்யாபாரம் போன்றவை இல்லாமல் இருத்தல் என்பதே இவனது ஐச்வர்யம் என்றும், ஐகத்வ்யாபாரம் இல்லை என்றும் தெளிவாகிறது.

மூலம் - यदि संसारिवत् मुक्तोऽपि विकारान्तर्वतिनो भोगान् भुङ्क्ते, तर्हि बद्धस्येव मुक्तस्यापि अन्तवदेव भोग्यजातम्, अल्पं च स्यात्; तत्राह -

பூர்வபக்ஷம் - மாற்றங்களுடன் கூடிய இந்த உலகங்களை முக்தன் அனுபவிக்கிறான் என்று கூறினால், இந்தகைய உலகங்களை அனுபவிக்கின்ற ஸம்ஸார ஜீவனின் செல்வங்கள் போன்று முக்தனின் செல்வங்களும் அற்பமானவை, முடிவுள்ளவை என்றாகிவிடுமே! (இதற்கான பதிலை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது)

4-4-19 விகாராவர்த்தி ச ததா ஹி ஸீத்திமாஹ

பொருள் - மாற்றங்கள் இல்லாத ப்ரஹ்மத்தையும் அனுபவிக்கிறான். இப்படியாகவே ச்ருதி கூறுகிறது.

மூலம் - विकारे - जन्मादिके न वर्तत इति विकारावर्ति; निर्धूतनिखिलविकारं निखिल हेयप्रत्यनीक कल्याणैकतानं निरतिशयानन्दं परं ब्रह्म सविभूतिकं सकल कल्याणगुणम् अनुभवति मुक्तः । तद्विभूत्यन्तर्गतत्वेन विकारवर्तिनां लोकानामपि मुक्तभोग्यत्वं । तथा हि परस्मिन् ब्रह्मणि निर्विकारे अनवधिकातिशयानन्दे मुक्तस्यानुभवितृत्वेन स्थितिमाह श्रुतिः, "यदा ह्यैवेष एतस्मिन् अदृश्येऽनात्म्ये अनात्म्ये अनिरुक्ते अनिलयने अभयं प्रतिष्ठां विन्दते, अथ सोऽभयं गतो भवति", "रसो वै सः । रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दीभवति" इत्यादिका । तद्विभूतिभूतं जगत् तत्रैव वर्तते, "तस्मिन् लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन" इति श्रुतेः । अतः सविभूतिकं ब्रह्मानुभवन् विकारान्तर्वर्तनः आधिकारिकमण्डलस्थानपि भोगान् भुङ्क्ते इति, "सर्वेषु लोकेषु कामचारः" इत्यादिनोच्यते; न मुक्तस्य जगद्वयापारः ॥ १९ ॥

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - எந்தவிதமான மாற்றங்கள் அற்றதும், நித்யவிபுதி மற்றும் லீலாவிபுதி என்னும் இரண்டு செல்வத்துடன் கூடியதும், அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மத்தையே முக்தன் அனுபவிக்கிறான். இப்படியாக அனுபவிக்கும்போது இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தினுடைய செல்வங்களில் ஒன்றாகவே முக்தன் அனுபவிக்கிறான். மாற்றங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மத்தை அனுபவித்தபடி முக்தாத்மா நிலையாக உள்ளதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- தைத்திரீயம் (2-7) யதா ஹி ஏவ ஏஷ ஏதஸ்மிந் அத்ருச்யே அநாத்மயே அநிக்ருதே அநிலயநே அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே அத ஸ: அபயம் கதோ பவதி - கண்களால் காண இயலாததும், சரீரம் இல்லாததும், ஜாதி மற்றும் குணம் உள்ளிட்ட எவற்றாலும் கூற இயலாததும், ஆதாரமற்றதும் ஆகிய பரமாத்மாவிடம் பயம் இல்லாமல் இருப்பதற்காக எப்போது உபாஸகன் த்யானம் அடைகிறானோ அப்போது அவன் பயம் அற்றவன் ஆகிறான்.
- தைத்திரீயம் (2-7) ரஸோ வை ஸ: ரஸம் ஹி ஏவ அயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - பரமாத்மா ரஸமாகவே உள்ளான், அப்படிப்பட்ட அவனை அடைந்து ஜீவனும் ஆனந்தம் அடைகிறான்.

மேலும் பரமாத்மாவின் ஐச்வர்யமாகிய உலகங்கள் அவனிடமே ஒடுங்கியுள்ளன என்பதைக் கட உபநிஷத் (5-8) – தஸ்மிந் லோகா: ச்ரிதா: ஸர்வே ததுநாத்யேதி கச்சந – அந்தப் பரம்பொருளிடமே அனைத்து லோகங்களும் ஒடுங்கி உள்ளன, எதுவும் அதனை விட்டுத் தனியே விலகுவதில்லை - என்றது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) – ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசார: - அனைத்து லோகங்களிலும் தனது விருப்பத்தின்படி ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்று முக்தனுக்கு அனைத்து உலகங்களிலும் ஸஞ்சாரத்தைக் கூறுவதன் மூலம், அனைத்து செல்வங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கும்போது அந்த உலகங்களில் உள்ள அனைத்தையும் அனுபவிப்பதாகவே கூறப்பட்டது. இதனை விடுத்து ஜகத்வ்யாபாரம் போன்ற எதுவும் அங்கு கூறப்படவில்லை.

4-4-20 தர்சயத: ச ஏவம் ப்ரத்யக்ஷாநுமானே

பொருள் - ஜகத் வ்யாபாரம் என்பது பரம்புருஷனுக்கே உரியவை என்று ச்ருதிகளில் காணலாம்.

மூலம் - अस्य प्रत्यगात्मनो मुक्तस्य नियाम्यभूतस्य नियन्तृभूतपरमपुरुषासाधारणं जगद्व्यापाररूपं नियमनं न संभवतीत्युक्तम् । निखिलजगन्नियमनरूपो व्यापारः परमपुरुषासाधारणं इति दर्शयतः श्रुतिस्मृती - "भीषाऽस्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्यः भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः" इति, "एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गी सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः" इत्यदिः; तथा "एष सर्वेश्वर एष भूताधिपतिरेष भूतपाल एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसंभेदाय" इति च श्रुतिः । स्मृतिरपि "मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूर्यते सचराचरम् । हेतुनाऽनेन कौन्तेय जगद्धि परिवर्तते" इति, "विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगद्" इति च । तथा मुक्तस्य सत्यसङ्कल्पत्वादि पूर्वकस्याप्यानन्दस्य परमपुरुष एव हेतुरिति श्रुतिस्मृती दर्शयतः - "एष ह्येवानन्दयाति", "मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते । स गुणान् स्मृत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते । ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च । शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च" इति । यद्यप्यपहतपाप्मत्वादिः सत्यसङ्कल्पत्वपर्यन्तो गुणगणः प्रत्यगात्मनः स्वाभाविक एवाऽऽविर्भूतः । तथाऽपि तस्य तथाविधत्वमेव परमपुरुषायत्तं; तस्य नित्यस्थितिश्च तदायत्ता । परमपुरुषस्यैतन्नित्यतायाः नित्येष्टत्वान्नित्यताया वर्तत

इति न कश्चिद्विरोधः । एवमेव परमपुरुषभोगोपकरणस्य लीलोपकरणस्य च नित्यतया शास्त्रावगतस्य, परमपुरुषस्य नित्येष्टत्वादेव तथाऽवस्थानमस्तीति शास्त्रादवगम्यते । अतो मुक्तस्य सत्यसङ्कल्पत्वं परमपुरुषासाम्यं च जगद्वयापारवर्जम् ॥ २० ॥

ஸித்தாந்தம் – நியமிக்கப்படும் முக்தாத்மாவுற்கு நியமிப்பவனாக உள்ள பரமாத்மாவின் ஜகத்வ்யாபாரம் என்ற நியமனம் ஏற்படாது என்று கூறப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தவல்ல ஜகத்வ்யாபாரம் போன்ற பலவும் பரமபுருஷனுக்கு மட்டும் உரியவை ஆகும். கீழே உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் இப்படியே கூறுகின்றன:

- தைத்திரீயம் (2-8) – பீஷாஸ்மாத்த்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய: பீஷாஹ்மாத்த் அக்நிச்ச இந்த்ரச்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம: இதி - பரமாத்மாவிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே வாயு, சூரியன், அக்னி, இந்த்ரன், எமன் போன்றவர்கள் தங்களுக்கான செயல்களைச் சரிவரச் செய்து வருகின்றனர்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-8-9) – ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - கார்க்கி! அழிவற்ற பரமாத்மாவின் நியமனத்திற்கு ஏற்பவே சூரியனும் சந்த்ரனும் மேலே உள்ளனர்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏஷ ஸர்வேச்வர: ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால: ஏஷ ஸேதுர்விதரண: ஏஷாம் லோகாநாம் அஸம்பேதாய - இவன் ஸர்வேச்வரன், இவனே ப்ராணிகளின் பதி, இவனே அனைத்தையும் காப்பவன், அனைத்து லோகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கலந்து விடாமல் தடுக்கும் அணையாக உள்ளவன், இவனே அனைத்தையும் தாங்குபவன்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-10) – மயாத்யசேஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் ஹேது நாகேந கௌந்தேய ஜகத்தி பரிவர்த்ததே - ஸத்யஸங்கல்பனாகிய நான், பலரும் செய்த கர்மங்களின் அடிப்படையில் ப்ரக்ருதியானது இப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தூண்டுகிறேன். இதன் மூலமே ப்ரக்ருதி பலவாகப் பரிணமிக்கிறது.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (10-42) - விஷ்டாப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் - இந்த உலகம் அனைத்தையும் எனது ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறு பகுதியால் மட்டுமே நான் தாங்கியுள்ளேன்.

இது போன்றே முக்தனின் ஸங்கல்பம் மற்றும் ஆனந்தம் உள்ளிட்ட பலவற்றுக்கும் காரணம் பரமபுருஷனே ஆவான் என்று ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் முழங்குகின்றன. இந்த வரிகள்:

- தைத்திரீயம் (2-7) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆனந்தயாதி - பரமபுருஷனே முக்தனை ஆனந்தம் பெறச் செய்கிறான்.
- கீதை (14-26) - மாம் ச யோ அவ்யபிசாரேண பக்தியோகேந ஸேவதே ஸ குணாந் ஸமதீத்ய ஏதாந் ப்ரஹ்ம பூபாய கல்பதே - யார் ஒருவன் என்னை மற்ற தெய்வங்கள் மற்றும் பலன்கள் அண்டாத பக்தியால் ஆராதிக்கிறானோ அவன் மூன்று குணங்களையும் கடந்து ப்ரஹ்மத்துடன் சமமாக உள்ள தன்மையை அடைகின்ற தகுதி பெறுகிறான்.
- கீதை (14-27) - ப்ரஹ்மணோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம் அம்ருதஸ்ய அவ்யயஸ்ய ச சாச்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்ய ஏகாந்திகஸ்ய ச - மரணம் அற்றதும், அழிவற்றதும் ஆகிய ஜீவாத்மா ஸ்வரூபத்தை அடைய நான் உபாயமாக உள்ளேன். எப்போதும் உள்ள பக்தியோகம் மூலம் கிட்டவில்ல சிறந்த ஐச்வர்யத்தை அடையவும் நானே உபாயமாவேன். ஞானிகள் அடையும் பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்ற மோக்ஷ ஆனந்தத்திற்கும் நானே உபாயம் ஆவேன்.

பாவங்கள் அற்ற தன்மை (அபஹதபாப்மத்வம்) தொடக்கமாக ஸத்யஸங்கல்பம் முடிய உள்ள தன்மைகள் யாவும் ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மைகள் என்று தோற்றம் அளித்தாலும், அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை என்பது பரமபுருஷனின் ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே ஸித்திக்கின்றன. இவை அனைத்தும் எப்போதும் அகலாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்பது பரமபுருஷனுக்கு அழியாமல் உள்ள ஆசை என்பதால், அந்தத் தன்மைகள் ஜீவனுக்கு எப்போதும் உள்ளன என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. இது போன்றே பரமபுருஷனின்

போகோபகரணங்கள் (அவனுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை) மற்றும் லீலோபகரணங்கள் ஆகியவை நித்யமாக உள்ளவை என்று சாஸ்திரங்கள் மூலம் அறியப்படுகின்றன. மேலும் இவை பரமபுருஷனின் இச்சை மற்றும் ஸங்கல்பம் ஆகியவற்றின் காரணமாகவே நித்யமாக உள்ளன. ஆகவே ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரம ஸாம்யம் (பரமபுருஷனை ஒத்திருத்தல்) என்பவை முக்தனுக்கு உள்ளது என்றாகிறது.

4-4-21 போகமாத்ர ஸாம்ய ஸிங்காச்ச

பொருள் - ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்னும் போகம் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமையைக் கூறுவதால், ஜகத்வ்யாபாரம் இல்லாமல் உள்ளதே முக்தனின் ஐச்வர்யம் ஆகும்.

மூலம் - ब्रह्मयाथात्म्यानुभवरूपभोगमात्रेण मुक्तस्य ब्रह्मसाम्यप्रतिपादनाच्च लिङ्गात् जगद्वयापारवर्जमित्यवगम्यते, "सोऽश्रूते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता" इति । अतो मुक्तस्य परमपुरुषसाम्यं सत्यसङ्कल्पत्वं च परमपुरुषासाधारण निखिलजगन्नियमन श्रुत्यानुगुण्येन वर्णनीयमिति जगद्वयापारवर्जमेव मुक्तैश्वर्यम् ॥ २१ ॥

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அனுபவிப்பது என்ற காரணத்தினால் ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமை முக்தனுக்குக் கூறப்படுகிறது. இதனாலும் ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக உள்ள நிலையே முக்தனின் செல்வம் என்று அறியப்படுகிறது. இதனை தைத்திரீயம் (2-1) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் முக்தன் கூடியிருந்து, அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கிறான் - என்றது. ஆகவே முக்தனுக்கு உள்ள ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரமபுருஷனுடனான ஒற்றுமை (ஸாம்யம்) ஆகிய இரண்டும், "இந்த உலகம் முழுவதையும் இயக்குகின்ற தன்மை பரமபுருஷனுக்கு மட்டும் உள்ளது" என்று கூறும் ச்ருதி வரிகளுக்கு ஏற்றபடி பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளவேண்டுமெனில், ஜகத்வ்யாபாரம் நீங்கலாக உள்ளதே முக்தனின் செல்வம் என்றாகிறது.

மூலம் - यदि परमपुरुषायत्तं मुक्तैश्वर्यम्, तर्हि तस्य स्वतन्त्रत्वेन तत् सङ्कल्पान्मुक्तस्य पुनरावृत्ति सम्भवाशङ्केत्यत्राह -

பூர்வபக்ஷம் - முக்தனின் ஐச்வர்யம் என்பது ப்ரமாத்மா மூலம் அளிக்கப்பட்டது என்றால், பரமாத்மா சுதந்திரமானவன் என்பதால் அவன் முக்தாத்மாவை மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் தனது ஸங்கல்பத்தால் அனுப்பக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ? (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)

4-4-22 அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்

மூலம் - यथा निखिलहेय प्रत्यनीक कल्याणैकतानो जगज्जन्मादिकारणं समस्तवस्तुविलक्षणः सर्वज्ञः सत्यसङ्कल्पः आश्रित वात्सल्यैकजलधिः परमकारुणिको निरस्तसमाभ्यधिकसंभावनः परब्रह्माभिधानः परमपुरुषोऽस्तीति शब्दादवगम्यते, एवमहरहरनुष्ठीयमान वर्णाश्रमधर्म अनुगृहीत तदुपासनरूप तत्समाराधनप्रतीः उपासीनानन् आदिकाल प्रवृत्तानन्तदुस्तरकर्मसञ्चयरूपाविद्यां विनिवर्त्य स्वयाथात्म्यानुभवरूपानवधिकातिशयानन्दं प्रापय्य पुनर्नावर्तयतीत्यपि शब्दादेवावगम्यते । शब्दश्च, "स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभि सम्पद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते" इत्यादिकः । तथा च भगवता स्वयमेवोक्तम्, "मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् । नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः । आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन । मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते" इति ।

न च उच्छिन्नकर्मबन्धस्यासङ्कुचितज्ञानस्य परब्रह्मानुभवैकस्वभावस्य तदेकप्रियस्यानवधि कातिशयानन्दं ब्रह्मानुभवतः अन्यापेक्षातदर्थारम्भाद्यसंभवात् पुनरावृत्तिशङ्का । न च परमपुरुषः सत्यसङ्कल्पोऽत्यर्थप्रियं ज्ञानिनं लब्ध्वा कदाचिदावर्तयिष्यति, य एवमाह - "प्रियो हि ज्ञानिनोऽइत्यर्थमहं स च मम प्रियः । उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ॥ आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् । बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ॥ वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः" इति । सूत्राभ्यासः शास्त्रपरिसमाप्तिं द्योतयतीति - इति सर्वं समञ्जसम् ॥

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) எப்போதும் மங்களகரமானவன், தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன், அனைத்தின் காரணம், எங்கும் உள்ளவன், ஸத்யஸங்கல்பன், அனைத்தும் அறிந்தவன், அடியார்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன், பரமகாருணிகன், தனக்குச் சமமானவர்களோ மேலானவர்களோ இல்லாதவன் (சமாப்யதிகரஹிதன்), பரப்ரஹ்மம் என்று பலவிதமாகக் கூறப்படும் பரமபுருஷன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என்பதை நாம் ச்ருதி மூலம் அறிகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட ஒன்றைக் குறித்து நாம் எவ்விதம் ச்ருதி மூலம் அறிகிறோமோ, அதே ச்ருதி மூலம் நாம் கீழே உள்ளவற்றையும் அறிகிறோம் - அன்றாடம் இயற்றப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் என்னும் பகவத் ஆராதனம் மூலம் மகிழும் எம்பெருமான், இப்படியாகத் தன்னை உபாஸிப்பவர்களின் கடக்க இயலாததும் எல்லையற்றதும் ஆகிய கர்மபலன்களாகிய அவித்யை என்பதை நீக்குகிறான்; தன்னை அனுபவிப்பது என்பதான ப்ரஹ்ம ஆனந்தம் என்பதை அவர்களுக்கு அளிக்கிறான். மேலும் அவர்களை அவன் இந்த உலகிற்கு மீண்டும் அனுப்புவதில்லை என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) -ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பத்யதே ந ச புநராவர்த்ததே - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தனது ஆயுள் உள்ளவரை இயற்றி வந்து, அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான்; அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்ற வரியின் மூலம் உணரலாம். இதனையே கண்ணனும் கீழே உள்ளபடி கீதையில் உரைக்கிறான்:

- கீதை (8-15) - மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் துக்காலய சாச்வதம் நாப்நுவந்தி மஹாத்மந: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா: - உயர்ந்த ஸம்ஸித்தியான என்னை அடைந்த ஞானிகள், அதன் பின்னர் துன்பங்கள் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக உள்ளதும், நிலையற்றதும் ஆகிய சரீரத்தை மீண்டும் அடைவதில்லை.
- கீதை (8-16) - ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்யதே - அர்ஜுனா! இந்த ப்ரம்மாண்டத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மலோகம் முடிய அனைத்து உலகங்களும் அழிவைக் கொண்டவையே; இதனால் அவற்றை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறக்கின்றனர்; ஆனால் பரமபதம்

அழியாமல் உள்ளதால் என்னை அடைந்தவர்கள் மீண்டும் திரும்புவதில்லை; மறுபிறப்பு இல்லை.

கர்மபந்தம் நீங்கப் பெற்றதால் சுருக்கம் இல்லாத ஞானம் கொண்டவனாக, பரப்ரஹ்மத்தை எப்போதும் அனுபவிப்பவனாக, பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரியமானவனாக, எல்லையற்ற ஈடில்லாத ஆனந்தரூபமான பரப்ரஹ்மத்தை அனுபவிப்பவனாக உள்ள முக்தன் வேறு எதன் மீதும் ஆசை உள்ளவனாகவும், அதன் பொருட்டு ஏதேனும் உபாஸனத்தைச் செய்பவனாகவும் இருப்பதில்லை. இதனால் அந்த முக்தன் மறுபடியும் பிறப்பானோ என்ற அச்சத்திற்கும் ஐயத்திற்கும் இடமே இல்லை.

மேலும் ஸத்யஸங்கல்பனான பரமபுருஷன் தனக்கு மிகவும் ப்ரியமான அந்த ஞானியைக் கைக்கொண்ட பின்னர் அவனை மீண்டும் அனுப்பமாட்டான். இதனை அவனே பின்வருமாறு உரைக்கிறான்:

- கீதை (7-17) – ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந: அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மமப்ரிய: - ஞானிக்கு நான் விவரிக்க இயலாதபடி ப்ரியமானவனாக உள்ளேன்; எனக்கும் அந்த ஞானி அவ்விதமே ப்ரியமானவனாக உள்ளான்.
- கீதை (7-18) - உதாராஸ் ஸர்வே ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் - இவர்கள் அனைவரும் உயர்ந்தவர்களே! ஆயினும் ஞானியையே எனது ஆத்மாவாக நான் கொள்கிறேன். என்னைப் பிரிய இயலாமல் என்னையே அவன் அடையப்படும் பொருளாக எண்ணுவதால் நானும் அவனை விட்டுப் பிரிய இயலாதனாக உள்ளேன்.
- கீதை (7-19) - பஹுநாம் ஜந்மந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: - பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் ஞானம் அடைந்த ஞானி, "வாஸுதேவனே எனக்கு எல்லாம் ஆவான். அவனே நான் அடையப்படும் இலக்கு. எனது இன்பம், எனது உயிர், என்னைத் தாங்குபன் ஆகிய அனைத்தும் அவனே", என்று எண்ணியபடி என்னைச் சரணம் அடைகிறான்; இப்படிப்பட்ட ஒருவன் கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரியவன் (ஆகையால் அவனை விடமாட்டேன்).

இங்கு இருமுறை சூத்திரம் கூறப்பட்டதன் மூலமாக ப்ரஹ்மஸூத்திரம் நிறைவடைந்தது என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

ஐகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம் நான்காம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே சரணம்